ANUL XXVII - Nr. 45

IULIE-AUGUST-SEPTEMBRIE 1984

Carpații

Deposito legal: M. 8.137-1958

Director: Aron Cotrus † REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

INTRE LASITATE SI OPORTUNISM

De Faust Brădescu

Trăim o epocă de profundă depresiune morală în care toate valorile nobile, înălțătoare, sunt desconsiderate și privite ca un lest al unor timpuri depășite... La tot pasul ne izbim de această mentalitate care aruncă omul pe căile descompunerei interioare.

Cunoaștem bine acest fenomen și nu ne-am făcut iluzii niciodată. De când e lumea au existat indivizi perverși, lași sau răi, precum și curente sociale negativiste, căci nu există societate pe de-a'ntregul perfectă. Dar astăzi asistăm la o îngrozitoare generalizare a formelor cele mai abjecte și defetiste, forme ce ruinează societatea și descompun insul. E ca o pecingine ce se întinde peste tot locul și roade în adâncime, în fața căreia omul de bine, omul corect, devine neputincios, o permanentă victimă.

Neamul românesc n'a scăpat de această plagă. Atât în țară cât și în exil racila epocei a transformat omul-român într'o ființă fără substanță. Mișună diaspora noastră de derbedei, de afaceriști, de megalomani, de ambițioși. O constatăm în jurul nostru, în modul de a se comporta, în felul de a gândi. Exilul nostru, care ar fi trebuit să fie oglinda marilor preocupări și aspirații ale neamului, nu-i decât trista expresie a unei mentalități de prefăcuți și de lipsiți de caracter. In marea lor majoritate, acești privilegiați ai Occidentului, scăpați din ghiarele regimului comunist, se zbuciumă între lașitate și oportunism.

Trist exil în care cei din țară și-au pus atâtea speranțe!

Insușirile solare care odinioară, dela vlădică până la opincă, stăteau de pază în furtuna evenimentelor, azi au devenit trăsături de inițiați, de schimnici. Din ce în ce mai mult fac figură de intruși, de turburători ai unei ordini diferite, pe de-a'ntregul acceptată în toată uriciunea ei. Curajul, demniatatea, onoarea, patriotismul sunt dezavuate sau direct respinse. Te îngrozești în fața acestei inconsistențe de substanță interioră!

Să ne fie iertată îndrăzneala! Dar, în special cei noi veniți, adică cei care ar trebui să respire și să transmită un suflu nou de patriotism, curaj și demnitate națională, lasă cel mai mult de dorit. Printre ei se văd deficiențele cele mai crunte și mai întristătoare. Nu sunt singurii, bine'nțeles, dar comportamentul lor apare ca o mărturie vie a descompunerei morale ce și-a început opera odată cu înstăpânirea marxistă a sufletului românesc.

Ideile și lozincile care domină în clipa de față majoritatea celor refugiați sunt de-o cumplită *materialitate, dorință de parvenire* și *desprindere de etosul național.*

Exilul actual —pentrucă el constitue o virtualitate pentru salvarea neamului— este dominat de formule decadente, oportuniste și înjositoare pentru demnitatea oricărui Român mândru de acest nume. Suntem copleșiți de noua mentalitate ce domină diaspora românească, tocmai în momentele cele mai critice pen-

VICTIME SAU BENEFICIARI

de Filon VERCA

La 30 Iunie a.c. a avut loc, la Misiunea Catolică Română, din Paris, o consfătuire a unor Români Liberi. Printre cei ce au luat cuvântul, atenția mi-a fost reținută de declarațiile d-lui Mihail Korne.

"Spre deosebire de alte popoare mai puternice, începe dânsul, care și-au ales politica externă, în funcție de interesele interne, românii au fost, mai de grabă victimele sau beneficiarii politicii externe, care a determinat-o pe cea internă".

Nu știu dacă d-l Korne a bănuit, măcar, dramatica însemnătate a acestui constat, pentru viața poporului român?

Că românii au fost victimele politicei externe, nu mai încape nici un dubiu. O dovedești un neam întreg, care culege de patru decenii, fructele amare ale acestei politici.

Am fi preferat ca d-l Korne să-și sprijine această constatare, pe fapte înregistrate deja de istorie. Nu mă îndoesc totuși o clipă, că într'un viitor nu prea îndepartat, își va orienta dânsul preocupările, înspre a prezenta românilor din exil, cu ocazia unei viitoare consfătuiri, o listă a beneficiilor de care s'au bucurat Românii, grație politicii noastre externe, între cele două războaie mondiale.

Eu aș încerca să analizez o parte din faptele acestei epoci, la care am fost, fie martor, fie subiect, când imixtiunea străină permanentă, a împins neamul în prăpastie.

Revoluția bolșevică din Rusia, a fost inițial susținută de Occident; apoi, mult timp izolată, ca fiind o amenințare pentru ordinea stabilită, cât și pentru echilibrul Europei. In fața acestei atitudini, Rusia însăși se izolează de restul lumii, adoptând o tactică de infiltrare pe durată. Presa i-a fost una din armele eficace, prin care submina pilonii de susținere a edificiilor instituționale, a valorilor morale, spirituale. In spatele acestei prese, creatoare de opinii, streine intreselor naționale, găsim finanța internațională, forța de pătrundere în viața politică a națiunilor.

Primele victime vizate, erau oamenii politici, care trebuiau câștigați prin diferite metode, exploatând slăbiciunile inerente ființei umane, complectate apoi cu arta șantajului. Atitudinea acestor oameni politici, la început în culise, devine cu timpul, clar contrarie ineteselor majore ale națiilor, care le-au încredințat sarcina de a le apăra.

Mișcarea Legionară s'a născut din această evidență, că interesele țării sunt subordonate unei viziuni politice streine firii lui și care amenința viitorul neamului românesc. Corneliu Codreanu, fondatorul ei și-a închinat viața în a denunța, cu ultima energie această primejdie, mobilizând generația lui în ultim apel. Astfel se creează un front, care să reziste tentativelor de subminare din interiorul însăși al țării.

Cu apariția regelui Carol al II-lea, pe tronul țării, această ocultă o comunismului, cucerește o poziție de primă linie, de unde va exercita opresiunea, crima, acolo unde ademenirea și șantajul rămâneau ineficace.

Prin adânca ei penetrare în tineret, Mișcarea Legionară reprezenta un adversar redutabil, pentrucă ei inoculase acest tineret împotriva doctrinei comuniste, prin inculcarea ideii de patrie, de neam și de Dumnezeu, opusă internaționalismului materialist și ateu. Astfel, eșuând în acțiunea de a câștiga tineretul, pe care apoi să-l folosească ca instrument de penetrare în sânul nației, nu le mai rămânea decât alternativa îngrozitoare, distrugerea lui. Cum? Călcând în picioare Constituția țării, care garanta tututor cetățenilor ei libertatea de gândire și de exercitare a drepturilor civice și politice.

Sub pretextul că reprezintă "voința națională", guvernele succesive dizolvă Mișcarea Legionară.

tru neam şi viitorul lui. Convorbirile şi atitudinile acestor refugiaţi reflectează înfiorătoarea situaţie:

–Să nu spui că eşti Român. La nevoie schimbă şi numele.

–Să nu ai mândria luptei pentru neamul tău, că te pândesc fel şi chip de necazuri.

–Să nu răspunzi celor ce te atacă sau vorbesc rău de România. Poţi şti cu cine ai de-face...

–Să nu te ridici contra regimului bestial dela Bucureşti, că de!, mai ai rude în ţară. Iar când nu le ai, să le inventezi.

–Să te închizi în cochilia ta şi să aştepţi ca alţii să ducă greul.

–Să te închizi în cochilia ta şi să aştepţi ca alţii să ducă greul.

–Să te dai cu cei mari şi tari. Să te ploconeşti şi să săruţi mâinile celor puternici, oricare ar fi ei.

–Să nu mărturiseşti ce crezi, simţi sau gândeşti.

–Să nu ridici proteste şi să nu te manifesti major pentru drepturile şi justiţia neamului tău.

–Ai scăpat din ghiarele *"Securităţii"*, profită din plin şi nu te mai gândi la cei care suferă mereu acolo.

Si-aceste gânduri, duc majoritatea exilului la inacţiune şi indiferenţă; poate, la satisfacerea ambiţiilor, dar cu siguranţă la pierderea sufletului românesc.

Patriotismul acestora se limitează la *"mămăliguţă cu brânză"*, *"ţuiculiţă"*, *"sarmale"* şi *"poale'n brâu"*. Din când în când, o foarte discretă apariţie la biserică, simplu impuls al vreunei reminscenţe atavice... Si din nefericire, nu sunt cu zecile, cu sutele... Sunt cu miile! Oportunişti sau laşi sau amândouă în acelaş timp... Biet exil românesc încărcat de gloata acestor epave cu diplome, pretenţii şi lipsă de caracter!

Să ne mai mirăm că suntem desconsideraţi, ţinuţi la index, terfeliţi de politicienii şi istoricii occidentali!...

Să ne mai plângem că apar pe ecranul exilului fel de fel de personagii dubioase care pretind să ne conducă!...

Înţelegem ca nefericiţii noştri fraţi din ţară –condiţionaţi sub semnul fricei– să şoptească că *"Românul este laş" sau "Românul este oportunist"*. Înţelegem ca cei cătiva care ajung să aibă viză de plimbare în străinătate să repete, în şoaptă, aceste formule umilitoare şi degradante. In gura lor, chiar dacă e o blasfemie, o defăimare a caracterului naţional, *apare aproape ca o scuză*. Iar nesăbuita lor formulare nu-i decât consecinţa fatală a unei condiţionări care zdrobeşte voinţă şi mândrie, curaj şi speranţă...

Dar să constaţi această deviere mentală, dusă până la obsesie şi pusă în aplicare în modul de a se comporta al celor stabiliţi în străinătate, cazul este *mai mult decât îngrijorător.* Depăşeşte slăbiciunea cătorva indivizi incapabili să se determine în neam şi-n măreţia valorilor sale specifice ce trbuesc salvate. Actul lor, multiplicat cu miile, devine PATA DE RUSINE PERMANENTA şi cale sigură de descompunere morală.

Aşa se pierde identitatea naţională. Si tota aşa se capătă epitelul de *"bastarzi"* danubieni...

Rămâi îngrozit de numărul celor ce-şi schimbă numele pentru a nu se mai şti de unde vin şi din ce stirpe se trag. Sau, o treaptă mai jos, de cantitatea numelor pur româneşti ce umplu cataloagele de telefoane. Indivizi care nu fac parte din nicio comunitate românească, din nicio organizaţie culturală sau politică, care nu iau parte la nicio manifestaţie proromânească şi nu-i întâlnesti la nicio serbare naţională... Cuibăriţi prin vreo funcţie publică, societate comercială sau industrială, institut ştiinţific sau de cercetări, stau neclintiţi pe *poziţiile dobândite,* muţi şi indiferenţi la frământările exilului, nepăsători la tragedia neamului.

Zvâcnirile lor patriotice nu apar decât atunci când o rudă apropiată din ţară nu capătă paşaport pentru a veni în vizită sau pentru re întregirea familiei. In acel moment reapar pe ecran. In acel moment, românimea exilului trebue să înţeleagă şi să intervină.

Aceasta este drama exilului nostru! LASITATEA şi OPORTUNISMUL au devenit temelia unui mod de existenţă, de gândire şi comportament, care pune întreg exilul –şi prin extindere întregul neam intr'o ipostază înspăimântătoare. Aceea de a fi consideraţi –mai curând sau mai târziu– o naţiune de paiaţe, de oameni de nimic, nedemni de a constitui o naţiune de sine stătătoare.

AVEM PREA MULTI LASI SI PREA MULTI OPORTUNISTI!

Nici unii, nici alţii nu vor fi niciodată în stare să facă faţă cu mândrie şi patriotism problemelor grave ce pasc naţiunea română la cotitura istorică a acestui sfârşit de secol.

Neamul are nevoie pentru a trăi şi a se impune în lume, de o elită spirituală de oameni devotaţi patriei în primejdie, de EROI. Ei singuri pot răsturna tendinţa nefastă şi degradantă ce apasă pe umerii exilului actual. Dela oameni fără conştiinţă şi fără curaj nu se poate aştepta NIMIC!

Fi-vor oare capabili cei tineri, cei noi scăpaţi din Gulagul românesc, să înfrângă şi teama şi atracţia compromisului, pentru a deveni *Falanga eroică* a vremurilor aspre ce ne aşteaptă? Fi-vor oare conştienţi de marea răspundere şi onoare ce le revine, pentru a şterge ruşinea atâtor laşităţi şi oportunisme ce întunecă astăzi orizontul acestui exil atât de încercat?!

Un întreg destin stă aninat în cumpăna acestei vreri.

Faust BRADESCU

INDIGNAREA DOMNULUI I.V. EMILIAN

de Traian POPESCU

DOMNUL I. V. Emilian, directorul ziarului românesc din exil, Stindardul care apare în München –Germania– s'a supărat.

S'a supărat până într'atâta încât s'a indignat şi ajungând "la marginea răbdării", a dat frâu liber mâniei condeiului său cuzist în Nr. 152/1984 al menţionatului ziar, descărcându-şi cu trăsnete şi fulgere năduful anti-legionar acumulat în atâţia ani de abţinere, datorită unui pact de neagresiune încheiat între noi, adică între Carpaţii şi Stindardul.

Ce l'a determinat să-l rupă, dând ospitalitate în gazeta sa năsdrăvăniilor tânărului Ion Pantazi contra Mişcării Legionare şi Comandantului Horia Sima, împrumutate din abundenta literatură anti-legionară pe care, cu paranoică furie, o presară în lumea liberă dela 24 Iunie 1927 şi până astăzi, comuniştii, "nemţii" lui Govora şi partidele politice române, –nu o ştim.

Ceace ştim însă e, că toţi aceştia ne atacă pentrucă adevărata rezistenţă împotriva comunismului şi duşmanilor ţării româneşti o fac legionarii, legionarii comandaţi din 1938 de Horia Sima şi nu cei care au vândut neamul românesc Moscovei.

Si mai ştim că în tot acest interval de timp Dl. I. V. Emilian n'a scris niciodată nimic serios în apărarea prietenilor legionare, pe care le înşiră pe o întreagă coloană a numărului amintit-ca un reproş-, ba din contra le-a avalat şi şi le-a însuşit terminându-şi filipica din Nr 152 al gazetei:

"Cele de mai sus au fost scrise la marginea răbdării. Am ajuns aci datorită ultimilor acoliţi ai Domnuluui Horia Sima care, în mod obstinat şi abuziv, se instituieză "Mişcarea Legionară".

Bravo Domnule Emilian! Ti-ai dat arame pe faţă, cum spune vechea zicală românească. Ai terminat cu ipocrita prietenie pe care ne-ai arătat-o atâta amar de vreme şi ai mărit numărul denigratorilor noştrii.

Ce păcat că la vârsta Dumneatale te-ai lăsat să aluneci în făgaşul relei-credinţe, pregătindu-ţi un apus al vieţii care nu te onorează deloc.

Articolul "La marginea răbdării" constitue o provocare şi o sfidare a adevărului cuprins în broşura –Mareşalul Antonescu şi Mişcarea Legionară.

Stiai foarte bine că nici Comandantul cu cărţile scrise-Sfârşitul unei Domnii sângeroase şi Era Libertăţii - şi nici cei care am răspuns injuriilor aduse de "tânărul" Ion Pantazi –lui şi Mişcării Legionare– în gazeta D-tale Stindardul, nu am urmărit să lovim în memoria Mareşalului Antonescu, a cărui reabilitare o dorim tot atât de mult ca D-ta, căci ea justifică pentru posteritate războiul contra Rusiei comuniste şi recunoaşte revendicările legitime ale Neamului nostru asupra Basarabiei, Bucovinei de Nord şi Ţinutul Herţa, smulse de ea din trunchiul Patriei noastre.

urmează în pag. 19

Sub presiunea presei din Sărindar, pro-comunistă, ministrul de Interne, Al. Vaida Voevod, este eliminat, ca prea tolerant şi înlocuit cu Ion Mihalache, care se angajează să aplice metode de "mână tare", faţă de Legiunea Arh. Mihail şi Garda de Fier.

In adevar, la 11 Ianurie 1931, printr'un Jurnal al Consiliului de Miniştri şi nicidecum în urma unei decizii, luate de organismul legislativ, reprezentat prin Marea Adunare Naţională, Parlamentul ţării, dizolvă aceastã organizaţie, sigilându-i sediile, după percheziţii şi confiscarea tuturor scriptelor ei.

In Martie 1932, guvernul Iorga-Argetoianu, prin acest din urmă ca Ministru de Interne, dizolvă din nou Garda de Fier, printr'o simplă decizie ministerială. Parlamentul ţării, se pare că nu mai servea la mare treabă.

La 9 Decembrie, din ordinul bancherilor evrei din Paris, din eeace d-l Tătărescu numeste "voinţa naţională", guvernul I. Gh. Duca, printr'o decizie a Consiliului de Ministri, se substituie Constituţiei şi dizolvă Garda de Fier, pentru a treia oară, procedând la arestarea a mii de legionari.

Titulescu, unul din aceşti oameni politici căştigaţi de forţa ocultă a comunismului, face uz de cartea sa de vizită, ca Ministru al Afacerilor Streine a României, pentru a pleda cauza Rusiei Sovietice afirmând Occidentului, că poporul român reclamă o înţelegere cu Rusia, în interesul propriei lui securităţi. Astfel, somează guvernul, să ia măsuri radicale, pentru lichidarea Mişcării Legionare. După Titulescu, eliminarea Gărzii de Fier este necesară, pentru apărarea inegrităţii naţionale. El cerea distrugerea ei, pentruca România să nu poată să se emancipeze de tutela conspiraţiei comuniste. Titulescu, eminenţa cenuşie a acestei conspiraţii, refuză să colaboreze cu orice guvern, care nu ia măsuri radicale, pentru lichidarea Mişcarii Legionare. De remarcat faptul că în acea vreme, Titulescu era titularul inamovibil al Ministerului Afacerilor Streine, orice guvern s'ar fi constituit. Faima lui "internaţională" depăşise de mult graniţele ţării.

"Când s'a cerut lui Duca, condiţia "sine qua non", pentru a acceda la putere, de a combate Garda de Fier, cu mijloacele cele mai energice, el îşi dă consimţământul". (Horia Sima: Histoire du Mouvement Legionnaire).

"Doi oameni de Stat, Duca şi Titulescu, combină venirea la putere a partidului liberal, cu ajutorul trusturilor bancherilor evrei din Paris, interesaţi în exploatarea bogăţiilor ţării. Aceasta, cu condiţia formală, de a extermina, prin toate mijloacele Mişcarea Legionară. (Corneliu Codreanu: Pentru Legionari).

Sirul de crime fără pereche, al acestui act ilegal de dizolvare, urmat de închiderea sediilor şi arestări masive, începe cu studentul Virgil Teodorescu de la Constanţa, ucis de un agent de poliţie, în timp ce lipea afişe. N'a fost ordonat nici măcar un simulacru de anchetă.

Urmează apoi asasinarea lui Niţă Constantin, pe când arunca pâine studenţilor de la Iaşi, încercuiţi de armată, în Căminul Cultural Creştin, pentrucă au îndrăznit, o Doamne! să celebreze o slujbă religioasă, în memoria lui Virgil Teodorescu, ucis cu câteva zile mai înainte.

Au fost arestaţi şi chinuiţi nenumăraţi preoţi, în frunte cu bătrânul preot bolnav, Ion Moţa.

Case răvăşite, familii distruse, îndoliate, iată consecinţele acestui angajament al lui Gh. Duca, când au fost arestate, batjocurite 11.000 de persoane.

Trei tineri, ne mai putând răbda umilirea, într'un gest de disperare, nu găsesc alt răspuns decât acela de a răspunde cu aceeaşi armă, pentru a răsbuna camarazii lor ucişi cu atâta dispreţ. Duca este împuşcat la 29 Decemvrie 1933, pe peronul gării Sinaia.

De acum începe prigoana cea mare, pentru lichidarea totală a Mişcării Legionare şi mai ales a şefului ei Corneliu Codreanu. Ordin a fost dat tuturor forţelor de poliţie, să-l ucidă fără somaţie, oriunde l-ar găsi. Au fost efectuate 18.000 de arestări. Stere Ciumetti, casierul organizaţiei şi colaborator apropiat al Capitanului, eliberat abia cu câteva ore înainte de împuşcarea lui Daca, este arestat din nou şi supus unor torturi îngrozitoare, să spună unde se găseşte şeful lui, căutat cu atâta înverşunare. A doua zi corpul lui, ciuruit de gloanţe, a fost pescuit în lacul Herăstrău, din jurul Bucureştilor.

Urmează procesul. Presa din Sărindar, ecoul internaţionalei comuniste, precum şi intervenţiile exterioare, cer implicarea în proces a întregei organizaţii, acuzată de complot, în frunte cu şeful ei.

Pentru prima dată, camarila de la Palat intervine făţiş, pentru condamnarea acuzaţilor, în persoana însăşi a monarhului Carol al II-lea. Generalul Uică, Ministrul Armatei, transmite generalilor din Instanţa Judiciară Militară "dorinţa" M.S. Regelui, ca inculpaţii să fie condamnaţi.

Generalul Cantacuzino Grănicerul, care se găsea pe banca acuzării nu putea fi judecat decât de un grad echivalent, ceeace explică faptul că juriul de judecată era format numai din generali. Astfel găsim pe generalul Ignat ca preşedinte iar ca membri pe: gen. Constandache, Comănescu, Dona şi Filip, asistaţi de gen. Petrovicescu, comisar regal. Simţul lor de onoare nu le îngăduia să condamne pentru o simplă dorinţă, fie ea regală, i-a determinat să ceară confirmarea "dorinţei" print'un trimis al lor, gen. Moruzi. Acesta, după ce ascultă confirmarea regelui, îi răspunde: "Dacă inculpaţii sunt condamnaţi, nu vor mai fi ai Justiţiei, ci ai Majestăţii Voastre". Speriat, regele renunţă, lăsând Justiţia să judece după conştiinţă.

Corneliu Codreanu, care a stat ascuns tot timpul anchetei, s'a prezentat în ziua procesului, însoţit de colonelul Zăvoianu, pentru a respinge acuzaţia de responsabil al aşa zisului complot. Pericolul de a fi ucis, în drum spre Consiliul de Răsboi, fiind, de acum mai puţin probabil, opinia publică a fost deja alarmată de ceeace se urzea.

Inscenarea procesului a venit în discuţie şi în Camera Deputaţilor, unde, Octavian Goga şi mai ales Grigore Iunian, disident din partidul Naţional-Ţărănesc, cu înclinaţii mai spre stânga, au luat apărarea. Pamfil Seicaru, reprezentantul presei, în legatură cu guvernul între prieteni, declară: "Desigur că este vorba de o mistificare însă necesară, pentrucă este în joc salvarea securităţii Statului burghez şi "horibile dictu" –democrat.

Vasile Marin, cel care va cădea mai târziu în Spania, luptând împotriva comunismului, adresează o scrisoare lui Charles Maurras, prin care denunţă imixtiunea streină: "Cette besogne de bourreau revient au gouvernement du defunt Duca, celui-ci s'étant assuré l'appui de la finance internationale, de la Banque de Paris et de Pays Bas". A mai adresat o scrisoare lui Gr. Iunian, răspuns la apărarea luată de acesta, în Camera Deputaţilor, prin care denunţă complotul permanent al coaliţiei internaţionale, instalată, de astadată, chiar în incinta palatului regal, cu scopul de a lichida Mişcarea Legionară.

Justiţia ţării, care era încă independentă la vremea aceea, respinge noţiunea de complot, pronunţând o sentinţă de achitare, pentru toţi inculpaţii, reţinând pentru cei trei acuzaţia legii, condamnându-i la muncă silnică pe viaţă, pentru faptul comis.

Titulescu continuă acţiunea lui de apropiere de Rusia Sovietică, propunând ţării un acord de trecere a trupelor sovietice pe teritorul român, în caz de zonflict cu Germania.

Corneliu Codreanu, prin circulara din 30 Mai 1936, avertizează: "De vor întra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingatoare, cum poate cineva să creadă, ca ele vor pleca de la noi, înainte de a ne sataniza, adică, bolşeviza".

La 5 Noemvrie, acelaş an C. Codreanu adresează acelaş avertisment oamenilor politici: "Tot ce tac politicienii români, în politica externă, fac pe carnea pe sângele şi răspunderea noastră. Este îngrozitor ca faptele şi atitudinile lor de astăzi, să atragă o mare răspundere pe umerii generaţiei noastre... Este cutremurător să ne gândim că noi, tineretul de astăzi, ar fi să fim condamnaţi a asista la împărţirea sau ciuntirea României Mari, pentru a plăti păcatele unei infame politici externe... Cer ca Majestatea Voastră, să pretindă tuturor celor ce conduc sau manifestă păreri cu privire la politica externă a României, să declare că răspund cu capul, pentru directivele pe care şi le însuşesc. Aşteptăm deasemenea, acelaş gest de mare curaj şi de mare cavalerism şi din partea Majestăţii Voastre, în ceeace priveşte linia Regală de politică externă a României".

Ultima lovitură fatală, pe care oculta internaţională comunistă a dat-o României, prin Titulescu, ca reprezentant al Societăţii Naţiunilor, a fost decizia de aplicare de sancţiuni Italiei, pentru războiul din Abisinia. România, prin vocea aceluiaş Titulescu, a fost prima ţară din lume, care a aplicat sancţiuni Italiei.

Erau oare ameninţate interesele României prin acţiunea Italiei în Abisinia? Nu, mai de grabă internaţionala pierdea o poziţie strategică? In orice caz, România a pierdut acum, ocazia unică, de a ne apropia ginta latină, care ne-ar fi fost de un imens folos, atunci, când o altă coaliţie, rusogermană, de astadată, ne-a impus Dictatul de la Viena, corolar de aservirii politicii noastre externe, unor interese, total streine de ale ţării noastre.

Ungaria, mai realistă, n'a scăpat ocazia, de a pune, mai presus de alte consideraţii, interesul ei naţional. Nu numai că nu a aplicat sancţiunile, care, de altfel, s'au dovenit ineficace, ci şi-a permis jocul de a servi de intermediar, între noi şi Italia, cumpărând produsele româneşti, pentru a le transita apoi spre Italia. Astfel au căştigat un aliat de mare preţ, atunci când scadenţa unei politici anti-româneşti ne-a consuds pe masa de operaţii dela Viena, sub bisturiul sovieto-germano-italian. Contele Ciano, Ministrul de Afaceri Straine al Italiei a fost cel mai înverşunat apărător al revendicărilor maghiare asupra Ardealului şi călăul poporului român abandonat.

"Nici o brazdă", fluturau cuvintele monarhului, reluate în cor de ceata oamenillor politici, care au depus un juramânt să apere fruntariile ţării. Pe actul de ciuntire a pământului românesc, regele, principalul responsabil, printr'o piruetă de patriotism, a reuşit să smulgă şi bătrânului preot, Moţa, tatăl celui căzut în Spania, precum şi tatălui celui ce a fost Capitanul, strangulat din ordin regal, semnătura. care le încarcă anii copleşiti de durere, de un mare păcat, acela de a fi acceptat să fie copărtaşii cedării.

Lovitura finală a fost dată Mişcării Legionare, de către camarila roşie, cu resedinţa la Palatul Regal, prin asasinarea Căpitanului. In luna Noembrie, 1938, regele Carol întreprinde o călătorie în capitalele europeene: Paris-Londra-Berlin. Ce a discutat la Paris, la Londra, ce angajamente şi-a luat, nu este greu de presupus. Plecând de la Berlin, ultima haltă, în drum spre ţară, trenul regal se găsea încă pe teritoriu strein, în noaptea de 30 Noemvrie, când a fost ucis Capitanul. Teama unei reacţii, lăsitatea actului? Amândoua la un loc, l-au îndemnat să aştepte în afara hotarelor ţării, consemnul dat de camarilă, că totul s'a consumat, că "ordinea domneşte peste tot". Numai aşa, trenul regal, întră "triunfal" în Bucureşti, în timp ce lacrimi multe, multe, inundau sufletele unei generaţii.

Un lucru nu mai necesita vreun dubiu: coaliţia internaţională comunistă, dela Paris şi Londra, nu numai că şi-a dat asentimentul crimei ci chiar au impus-o, ca o condiţie indispensabilă orcărui negoţ. Experienţa cu Duca eşuând, aceasta trebuia să se consume.

Rămâne misterul dela Berlin. Desigur că Hitler a fost iscodit, dacă, în eventualitatea unei dispariţii brutale, a reprezentantului naţionalismului românesc, ar vedea un inconvenient. Asentimentul sau, în cel mai fericit caz, neutralitatea Führerului, a fost cert obţinută. Contra căror concesiuni? Altfel, laşitatea dementului monarh, devenit instrumentul

RELATIILE ROMANO-RUSE

XVI

de N. S. GOVORA

Un pact de Renunțare la Razboiu, a fost semnat la Paris, la 27 August 1928. Acest pact a fost propus în același timp, de Ministrul de Externe francez Briand și de Secretarul de Stat Kellogg. Participanții se angajau de a nu mai recurge la războiu și a pune capăt războiului pentru totdeauna. Până la sfârșit, acest pact a fost semnat de 57 de State, dintre care 9 nu făceau parte din Societatea Națiunilor. Printre aceștí 9, era și Rusia Sovietică. România a aderat la Pactul Briand-Kellogg, printr'o scrisoare trimisă Secretarului de Stat al Statelor Unite, de către însărcinatul de afaceri al legației române din Washington, la 4 Septembrie 1928.

Litvinov propune Poloniei și Lituaniei simultan, semnarea unui protocol special pentru intrarea în vigoare imediat al pactului Briand-Kellogg. Acest pact fusese ratificat de cele două țări la 30 Decembrie 1928. Articolul 4 dădea țărilor limitrofe posibilitatea de a adera la acest protocol, imediat după ratificarea pactului.– Relations sovieto-roumaines, Grigore Filiti, pag. 123-124.

In acest timp domnea liniștea pe frontiera Basarabiei și o nouă comisiune româno-sovietică își avea sediul la Mighin-Râmnit. După ce s'a înțeles cu Romania, cu Lituania și Estonia, Polonia răspunse propunerii rușești că ea nu poate să admită un asemenea acord, decât cu condițiunea ca România și Țările Baltice să poată semna Pactul în același timp cu ea. Uniunea Sovietică nu-i făcuse această propunere direct Romaniei, deoarece nu avea legături diplomatice ce ea. România acceptă exprimându-și dorința ca toate țările limitrofe să fie gata să semneze Pactul odată cu ea și totodată a trimis o delegație militară la Varșovia pentru a discuta asupra situației militare creiate prin acceptarea propunerii sovietice. Guvernul sovietic răspunse notei poloneze exprimându-și regretul că Polonia nu consimte la realizarea imediată a propunerii sovietice decât cu condiția ca și celelalte State limitrofe să semneze odată cu ea. Cât privește Romania, guvernul sovietic se declara gata să o invite să participe la protocol. Aderând la Pactul de la Paris, ea (Rusia), "a tinut cont de conținutul total al zisului pact, luându-și obligația de a renunța față de România, la metodele de razboiu de a rezolva litigiile sau diferendele din momentul în care România a aderat la pactul Briand-Kellogg, cu toate că aceasta nu exclude nicidecum chestiunile contradictorii existente". Guvernul sovietic insista asupra necesității unei decizii imediate și asupra prezentării de explicații asupra acordului cu România. "Faptul de a se referi la România nu explică suficient refuzul guvernului polonez de a realiza imediat propunerea guvernului sovietic. Popoarele rus și polonez, în aspirațiile lor pacifice, nu pot să permită ca un al treilea Stat să fie o impiedecare la renunțarea la războiu". Voința de a semna alianța polono-română trebuie să aibă rezultatul propus celui scontat.– Grigore Filiti, op. cit. pag. 124-125.

Socotind că decizia celor interesați întârzie, Litvinov cere ministrului de a se grăbi cu răspunsul (26 Ianuarie 1929). Ministrul polonez răspunse că guvernele României, Estoniei și Letoniei sunt gata să semneze. (24 Ianuarie). Dupa scurte negocieri, guvernul sovietic și cel polonez cad de acord asupra unui compromis: Uniunea Sovietică, Polonia, Letonia și Estonia vor semna împreună la 7 Februarie. Lituania rămânând liberă să-și aleagă altă dată. In ziua fixată, plenipotențiarii nu erau încă decișí. Insfârșit semnarea are loc cu două zile mai târziu (9 Februarie 1929) și Litvinov a spus: "Faptul că printre noi se află, în calitate de delegat semnatar al protocolului, reprezentatul unui Stat cu care Uniunea Sovietică nu are relații diplomatice normale și cu care exista vechi și serioase diferenoe care n'au fost rezolvate si pe care prezentul Protocol nu le rezolvă, aceasta este o probă complimentară de spiritul de pace de care este animată Uniunea Sovietica".

Se vede de câtă bătaie de cap a avut nevoie semnarea atâtor pacte și protocoale și cerneala nu se secase pe hârtiile semnate și iată că Rusia Sovietică se grăbește să le calce. In timpul verii anului 1929, trupele roșii intră în Mandciuria pentru a înconjura cea mai mare parte din punctele strategice ale frontierei (16 August 1929). Pactul Briand-Kellogg de renuntare la războiu avea abia un an, spune dl Filiti. Marile Puteri precum și cele mici, s'au emoționat. Statele Unite, Anglia, Franta și Italia au trimis note la Moscova și la Nankin, atrăgându-le atenția asupra Tratatului pe care-l semnaseră. Mai multe guverne printre care Egiptul, Yugoslavia, Turcia și România fac la fel (2 Decembrie 1929). Aceste comunicări ale țărilor mici, nu au făcut plăcere Moscovei și in special, comunicarea României. Cum România nu avea legături diplomatice cu Rusia, nota ei a fost prezentată de ambasadorul Francez la Moscova dar Litvinov a refuzat să asculte citirea ei și la sfârșit a refuzat să primească o copie.

In anul 1931, ministrul Poloniei la București, Szembek, depune o nota la Ministerul de Externe român în Mai 1931 prin care spune: 1) Polonia dorește să semneze un nou pact de neagresiune cu Rusia Sovietică. România dorește și ea să semneze un asemenea pact? 2) In caz afirmativ, România ar accepta pe Polonezi ca intermediari? 3) Care este opinia guvernului român în ceiace privește pactul polono-sovietic? La această cerere a Polonezilor, Marele Stat Major al României a preparat un proiect de răspuns și l-a trimis la Varșovia. Intre Polonia și România era o diferență în felul lor de a privi lucrurile. In timp ce Polonia, al cărei tratat din Riga îi preciza frontiera orientală și care era un Stat tampon între Uniunea Sovietică și Germania, gândea că un pact de neagresiune nu însemna decât o garanție reciprocă a frontierei comune între cele doua State, Romania, din contra socotea că un asemenea pact trebuia să presupună o garanție secretă a frontierei existente și în mod explicit recunoscute. Deci un pact de neagresiune cu Uniunea Sovietică nu putea să fie considerat decât pe baza eventualelor negocieri româno-sovietice.

Sovietele ar fi putut să fie împinse la recunoașterea suveranității române în Basarabia, dacă interesul lor de a incheia o serie de tratate cu Franța ar fi avut o întâietate asupra sistemului de alianțe franco-polono-românești din 1926, cerând consimțământul prealabil al partenerilor atunci când se duceau negocieri cu Uniunea Sovietică. Fie amenințarea germană directă, fie planul sovietelor de a creia un nou războiu în Occident care ar slabi pe occidentali în folosul unei revoluții mondiale, au făcut ca în vara anului 1931, guvernul francez a fost sesizat de guvernul sovietic de propunerea unui acord de negocieri.– Grigore Filiti, op. cit. pag. 126.

S'a întâmplat ceva nou care a facut ca Franța să se grăbească a primi propunerea rusească. Cancelarul Brüning a anunțat că Germania este de acum înainte incapabilă să asigure executarea planului Young (6 Iunie 1931). Președintele Hoover propune un moratoriu de un an pe care Franța a fost obligată să-l accepte. Dar acest ceva, era ceva nou, Franța era din nou amenințată cu un atac la buzunarul ei. Ca și altă dată, Franța nu a vrut să ne recunoască Basarabia decât cu 4 ani mai târziu din cauza intereselor ei bănești, acum din cauză că Germania nu putea sau nu vrea ca să-și plătească datoriile ei de războiu, Franța, ca sa preseze pe rău platnic, se gândește că cel mai bun mijloc ar fi să-l amenințe cu alianța sovietică și deaceia propunerea rusească a fost primită cu mare grăbire. Curând Quai d'Orsay informează pe Români și pe Poloni că între secretarul general al Ministerului de Externe francez, Berthelot și ambasadorul rus de la Paris, Dovgalevsky, au început convorbiri în vederea încheierii unui pact de neagresiune. Acest anunț era pentru Români și Polonezi un fel de bătaie de șea ca să priceapă iapa. După vacanța mare, Patek, ambasadorul Poloniei la Moscova, revine la postul său și discuțiile între Polonezi și Ruși, reîncep.

Și atunci guvernul sovietic cere conversații directe între Uniunea Sovietică și Rumânia, adică sfaturile franceze în materie, de acum înainte încep. Sfaturile și la nevoie, presiunile.

* * *

In primele zile ale lunii Ianuarie, delegatul rus Stomoniakoff se prezintă la legația română de la Riga, unde ministrul român Sturdza îi prezintă un proiect românesc compus din șapte articole, aproape identic cu proiectul polonez. Moscova nu acceptă primul articol care trata de inviolabilitate și face rezerve asupra expresiunii "suveranitate". După cinci întrevederi, discuțiile sunt întrerupte fără nici un rezultat, dar contrariu promisiunilor făcute guvernului român, Polonia parafează și publică pactul rusopolonez de neagresiune.

Litvinov, care nu mai putea de bucurie, revine asupra conversațiilor de la Riga și declară: "Noi înțelegem că, în măsura în care România ocupă de fapt Basarabia, ea va putea să doreasca să se uite diferendul existent și să interpreteze lipsa de a-l menționa, ca consimțământul nostru tacit pentru ocuparea Basarabiei. Noi nu putem fi de acord. România totuși, merge mult mai departe și caută formularea unui punct cu privire la neagresiune, din care ar rezulta fie recunoașterea noastră a suveranității române in Basarabia, fie aceia a Nistrului ca frontieră a Basarabiei. Noi nu putem fi de acord nici cu aceasta. Trebuie să se precizeze foarte clar că cele două părți au menținut pozițiile lor privind această chestiune discutată și ca concluzia pactului, nu privește în nici un chip aceste poziții".

La Geneva, schimburile de vederi au loc la sfârsitul lunii Ianurie între Dem. Ghica ministrul afacerilor străine, Titulescu ministru României la Londra și Litvinov. Comisarul poporului la afacerile străine propune un proiect cu un articol prin care se tratează renunțarea la războiu și adaugă un al doilea paragraf: "Orice încercare din partea Uniunii Sovietice de a rezolva chestiunile teritoriale cu ajutorul forței este considerat ca o violare a pactului de neagresiune". După Litvinov, astfel conceput, pactul dădea o garanție suficientă statu-quo-ului contra oricărui act de violență și ușura relațiile dintre cele două țări, fără ca acest pact să poată fi interpretat ca o renunțare la Basarabia. Ori România socotea din contra, că semnarea unui pact de neagresine trebuia să aducă o recunoaștere valabilă a suveranității sale până la Nistru.

Acestea au fost frazele întrebuintate de Litvinov până la sfârșit și cu ajutorul Francezilor și Polonezilor a avut câștig de cauză. Că la aceste fraze au fost adăugate și altele de amăgire, nu schimbă deloc conținutul; Românii au fost obligați să semneze pactul fără ca să se recunoască suveranitatea asupra Basarabiei. Ministrul afacerilor străine al Poloniei, continuă să caute prin orice mijloc să obțină semnarea pactului sovieto-român. Polonezii se tem de o ruptură a negocierilor lor cu Moscova și deaceia fac presiuni asupra Bucureștiului pentru a obține semnătura pactului sovieto-român. Până la sfârșit, Românii au răspuns, pentru a salva alianța româno-polonezã, pe care Rușii urmăreau să o rupă, că ei refuzau să semneze, dar că nu vedeau nici o piedică, după termenii tratatului de alianță, deoarece textul specifică că angajamentele anterioare rămâneau în vigoare și că orice act de agresiune de către unul din semnatari contra unui al treilea Stat, deslega pe celălalt semantar de obligațiile sale. Și ceiace doreau Rușii, s'a întamplat: Polonia semna la Moscova pactul de neagresiune, parafat cu șase luni mai inainte (25 Iulie 1932).

La cererea Franței, schimburile de vederi, reîncep în timpul verii la Evian între delegațiile româno-sovietice. Edouard Herriot cere odată în plus, să se grabeasca semnarea unui tratat ca un "nou capitol internațional să înceapa pe continentul nostru!!!". România dorește să introducă o clauză cu expresia, că între Români și Soviete nu există nici un litigiu, dar Rușii resping această cerere a Românilor. In asta Titulescu a văzut ocazia să întrebuinteze talentul lui de negociator (?) și cere să continuie el convorbirile pe care ministrul afacerilor străine Ghica, de acord cu guvernul sau, hotărîse să le întrerupă. Grigore Filiti, op. cit. pag. 129.

Intre timp, pactul de neagresiune fraco-sovietic, este semnat de către Herriot și Dovgalevsky (29 Noembrie 1932). El trebuia să marcheze începutul unei evoluții favorabile în raporturile dintre cele două țari, spune dl Grigore Filiti.

La 5 Mai 1933, Germanii și Rusii semnează protocolul de prorogare a pactului de neagresiune din 1926, piatra unghiulară a Înțelegerii germano-sovietice, bazat pe ostilitatea comună a celor două țări față de Tratatele de la Versailles!!!

Dar cu toate acestea, Titulescu al nostru, a avut un mare succes. Iată versiunea marelui român, devenit mare european: "Când la Geneva, reprezentantul Uniunii Sovietice-cu care până la acea dată avusesem numai dueluri-, a propus definiția agresorului, eu am decis ca să-l susțin cu Cehoslovacia, Yogoslavia și Polonia...". "Eu am făcut tot ce era necesar pe lângă celelalte delegații pentruca propoziția dlui Litvinov să fie acceptată în comitetul de redactare" "Ca concluzie a acestei activități am ajuns la 3 Iulie 1933 să semnez cu Uniunea Sovietică la Londra două tratate identice asupra definiției agresorului, unul în numele României, ca vecină a Rusiei Sovietice, și altul deschis la adeziunea tuturor celor interesați, în numele României ca membră a Micei Înțelegeri". "Uniunea Sovietică, prin acese tratate își ia obligația de a nu recurge față de România la războiu sau chiar la forță". "Aceste tratate definesc Teritoriul Statelor semnatare ca fiind teritoriul care se găsește actualmente sub autoritatea lor. Actul de invadare a Teritoriului unui Stat, constituie esențialul- și s'a stipulat, - un act de agresiune, indiferente de orice declarație de războiu. Prin Teritoriu, trebuie aici să se înțeleagă, Teritoriul asupra căruia un Stat își exercita în fapt, autoritatea lui". Potemkin, ambasadorul Sovietelor la Roma, a declarat într'un interview că "Basarabia a încetat de acum înainte să fie un punct de fricțiune între cele două State". In cursul negocierilor, Litvinov a spus de mai multe ori lui Titulescu, că numai grija de a menaja opinia publică ucraineană, a impiedecat guvernul său să acorde recunoașterea sa oficială. El adăuga că, din moment ce el se angajeaza să nu mai comită niciodată agresiuni contra României și că pe de altă parte el nu poate să ceară revizuirea Tratatelor din Paris din 1920 (Uniunea Sovietică nefiind membru al Societății Națiunilor și fiind din contră opus din principiu la revizuirea tratatelor care ar putea să aduca războiul (?), el nu vede prin ce mijloc Rusia ar putea vreodată să spere să reia această provincie. Și Litvinov în concluzie spune: "Eu știu foarte bine că semnând această Convenție va fac cadou Basarabia".

Această argumentație bazată pe existența unei opinii publice ukrainiene de a relua Basarabia, a fost deajuns lui Titulescu și guvernului său!!!. Grigore Filiti, op. cit. pag. 131.

Din partea noastră adăugăm că în România, la acea dată, la putere era un guvern național țărănesc.

* * *

In anul 1982, s'au împlimit 100 de ani de la nașterea lui Nicolae Titulescu și cu această ocazie s'a scris despre Titulescu în exilul românesc. Dar despre Titulescu s'a mai scris și în 1951, când se împlineau 10 ani de la moartea lui. Atunci s'a scris despre acest eveniment în "La Nation Roumaine" din Paris, gazetă a fostului și deja astăzi uitatului Comitet Național Român. Gazeta aparea sub direcția unui Boilă, din familia Boilă, cel care a fost implicat în celebrul proces Skoda. Natural articolul din 1951, era un articol de laudă, gazeta apărând din și mai celebrul fond Național, care a fost administrat până la epuizarea lui de Cretzeanu, Visoianu și prietenii lor național țărăniști. De aceștia s'a ocupat în repetate rânduri Pamfil Șeicaru în modesta gazetă care apărea pe acele timpuri, "Chemarea". In numărul care a apărut la 15 Noembrie 1951, Pamfil Șeicaru le-a dat un virulent răspuns administratorilor fondului Național. Și au mai apărut două articole în anul 1981, în gazeta "Cuvantul românesc" care apare în Canada. Primul articol a apărut în Martie 1981, cu ocazia împlinirii a 40 de ani de la moartea lui Titulescu, scris de Mihai Cismărescu, om mare pe acele timpuri, deoarece era director al emisiunilor de la Free Europe. Acest articol era un articol de laudă a lui Titulescu, scris de Cismărescu cu ocazia apariției a trei cărți în America și în Elveția, scrise de un american Walter Meredith Bacon (două) și Jacques de Launay (una), despre Titulescu. După nume, dintre cei doi autori străini, cel puțin unul dacă nu amândoi, sunt Nemți de origine română. La articolul lui Titulescu, răspunde în Octombrie 1981, dl M. Fotin Enescu fost diplomat și în parte, pune lucrurile la punct. Dar aceste articole nu au apărut în 1982, anul aniversar al morții lui Titulescu, ci cu un an înainte și în anul aniversării au apărut mai multe articole, trei la numar. Un articol din cele trei, a apărut într'o gazetă madrilenă, scris de un oltean numit Jorge Uscătescu, al doilea a apărut în "Europa și Neamul românesc", gazetă a potentatului român Drăgan de la Milano, scris de un român de la București, numit Vasile Nestor și un al treilea articol a apărut în "Cuvântul românesc" din Mai 1982, scris de un român numit Ioan Coman.

In articolul său laudativ, Mihai Cismărescu o ia de la început, de la problema optanților unguri: "In acea epocă, Titulescu este peste tot, la Paris, la Geneva, la Londra; glasul lui se face auzit fără încetare, autoritatea lui pe scena diplomatică internațională este incontestabilă" "Duelurile sale oratorice dela Geneva, cu contele Apponyi-în problema optan-

VICTIME SI BENEFICIARI

forțelor internaționale comuniste, nu ar fi îndrăznit uciderea singurei rezistențe fără rezerve, împotriva planurilor oculte.

Ce a urmat apoi nu a fost decât consecința fatală, desagregarea Statului român, victimă a trădării de neam, a duplicității permanente, în serviciul și profitul colosului din Răsărit.

Mișcarea Legionară decapitată, este urmarită cu sadism, până la exterminarea totală. Sute, mii de morți. Unii arși de vii în crematoriu, alții torturați până la ultimul suflu. Teroarea domnește în toată țara să șteargă orice urmă de ceeace a fost rezistență anti-comunistă, curățând terenul pentru invazia de mai târziu.

Antonescu, cu ajutorul aceluiaș Führer și complicitatea urmașilor lui Titulescu, a continuat exterminarea supraviețuitorilor legionari, privând astfel neamul de singura determinare, până la moarte, împotriva puhoiului roșu.

După ce s'au servit de el, de megalomania lui, tot de la Palatul Regal a pornit complotul, pentru desăvârșirea trădatii de neam, de astădată în văzul natiei întregi, care asista hipnotizată, la ultima dramă din istoria ei.

Si azi, asistăm în exil, la o supralicitatie. Fiecare caută, cum ar putea câștiga "increderea" Marilor Puteri, ignorând total propriile noastre puteri singurele gata a fi angajate în lupta pe viață și pe moarte a neamului nostru.

Consilii și Comitete, agreate de forțe mai mult sau mai puțin cunoscute și de capete mai mult sau mai puțin incoronate, își dispută reprezentanța, pentru a obține o legimitate, ieșită, nu din sânul Românilor, dornici a se dărui pentru eliberarea fraților lor, ci din partea unor oculte, aceleași de ieri dar de dimensiuni mult mai mari, care vor decide pentru ei.

Atunci când Europa clocotea ca un vulcan, gata să irumpă, politica externă a României, era în mâna unui singur om, Nicole Titulescu, plenipotențiarul internaționalei, în loc să fie încredințată unui Sfat de Înțelepți ai Țării, pentrucă era vorba de soarta poporului român. Chiar partidele politice, care până acum furnizaseră "monarhului", elemente de șoc, priveau neputincioase, fiind eliminate de pe arena politică iar Mișcarea Legionară, dintre grațiii sau din lumea umbrelor, nu mai puteau opri avalanșa trădării.

Victime sau benificiari?

Biet popor, care a plătit din greu și plătește de multe decenii, pentru acei ce au acumulat beneficiile de pe atâtea morminte.

Verca FILON

filor unguri-au rămas celebre". Problema aceasta a optanților unguri, nu era decât vag cunoscută de Cismărescu căci iată ce spune Pamfil Șeicaru despre acea problemă: "Chestiunea optanților a fost o mare problemă care i-a dat posibilitatea lui Titulescu, să se facă cunoscut și să-și desvăluie marele lui talent de jurist, dar a fost și o falsă trambulină care l-a lansat, dar a pierdut Țara. Problema optanților nu trebuia să vină în fața Societății Națiunilor, urmând să fie lichidată printr'o tranzacție. N. Titulescu, consultat, a opinat să se refuze orice discuție, el obligându-se ca Societatea Națiunilor să respingă cererea optantilor. Este adevărat că optanții n'au obținut câștig de cauză, Titulescu isbutind să determine... trimiterea litigiului Curții de la Haga. Ani de zile politica externă a României a fost dominată de această chestiune a optanților. Milioane de franci s'au cheltuit pentru obținerea de consultații din partea marilor specialiști în Drept internațional. Aceste consultații au fost tipărite în două volume, și după ani de zile de publicitate sgomotoasă nu s'a mai vorbit de afacerea optanților. A câștigat România procesul de la Haga? Nu. S'a realizat o tranzacție în mare taină, printr'o bancă din Budapesta, adica s'a sfârșit cu ceiace trebuia să se înceapă. Dacă nu ar fi fost dicursul faimos rostit la Geneva în replică la discursul lui Apponi, nu ar fi existat prestigiul lui Titulescu în politica externă a României, marele expert al Țării în problemele internaționale, dacă se făcea de la început tranzacția. Și publicitatea însemna 50.000.000 de franci elveției anual, ca fond secret la dispoziția ministrului de externe". Pamfil Seicaru, Chemarea, 15 Noembrie 1951.

Prin urmare, pe chestiunea optanților, Titulescu a devenit cunoscut, a devenit mare, dar a pierdut Țara, deci la originea înălțării lui Titulescu, se află un mare bluf! Dar Titulescu a fost învățat să trăiasca înconjurat de fast și de mister, pe banii... prințesei. Când a devenit eternul ministru de afaceri străine al României, trăia numai în strainatate. În Țară venia la votarea budgetului, ca un fulger și rămânea o lună-două la București apoi pleca să-și plimbe spleenul prin marile hoteluri ale Europei, unde se simtea acasă. "Să ni se citeze un singur ministru de externe al oricărei țări de pe această planetă care își avea domiciliul în țară o lună -oduă pe an, iar restul oriunde, numai în țară nu". P. Șeicaru, Chemarea, 15 Noembrie 1951.

Dar mai important este să vedem ce crede Cismărescu despre faimoasa definiție a agresorului: "In al doilea rând, prin convenția privind definiția agresiunii încheiata la Londra în luna Iulie 1933 și semnată de URSS, Titulescu, inițiatorul ei, avusese grijă să înscrie în ea unele prevederi care să împiedice o agresiune sovietică împotriva teritoriului român care să zădărnicească, cu alte cuvinte, veleitățile Moscovei asupra Basarabiei". Prin urmare, Mihai Cismărescu este convins că Titulescu este autorul faimoasei definiții a agresorului. Titulescu este inițiatorul ei, scrie Mihai Cismărescu. Și acuma iată ce spune Șeicaru". În țară a fost prezentat ca o genială manevră a marelui diplomat, obligând pe o cale ocolită Rusia sovietică să recunoască Basarabia. Era un neadevar. Rusia sovietică a avut nevoie de acest acord și prin Beneș și Titulescu a realizat manevra de care avea nevoie". P. Seicaru, Chemarea, 15 Noembrie 1951.

Dar noi trebuie să insistăm asupra acestui lucru căci nu numai Mihai Cismărescu, ci aproape toți Românii care au auzit despre acea definiție a agresorului, cred și sunt convinși chiar că Titulescu este autorul definiției agresorului și fiind oltean șmecher, l'a păcălit pe Neamțul Litvinov ca să-i facă cadou Basarabia. Printre cei care au scris altfel, dupa cum am artat, este dl Grigore Filiti. Dar iar să vedem ce s'a scris în cele trei articole apărute cu ocazia aniversării morții lui Titulescu: "Suntem în Geneva, în una din acele dimineți cenușii care caracterizează așa zisa primăvară a acelui oraș. Deodată, Litvinov se ridică și propune o definiție a agresorului care, orice ar spune adversarii, este cea mai bună din câte au fost date până astăzi. Nu știu să joc tenis, dar am simțit că o minge nouă atingea racheta mea de om politic. Am aruncat-o imediat înapoi, spunând, spre uimirea generală (căci Litvinov și cu mine eram până atunci adversari ireductibili): "Romania acceptă definiția agresiunii, așa cum o propune dl Litvinov". Jorge Uscatescu în articolul publicat în ABC din 2 Aprilie 1982. In articolul lui Vasile Nestor, găsim acelaș text. Aceasta este o dovadă că dl. Uscatescu, a cărui ușurință cu care-și scrie articolele științifice este în deobște cunoscută, a copiat frazele de mai sus din ziarul lui Drăgan. Dar al treilea articol, acel al dlui Coman, este mai bine studiat. Domnul Coman citează și sursa: este "România literară" de la București, din Martie 1982, care a scris despre Titulescu cu ocazia aniversării morții lui: "Aceste gânduri ni le provoaca o revistă literară, chiar "Romania literara", din Martie trecut, printr'un articol de laudă a lui Titulescu, și în care este copios citat Litvinov, fost "locțiitor al comisarului poporului pentru afaceri externe al URSS" în Martie 1941 când a murit diplomatul Românei Mari. Redăm ce găsim în acel articol dintr'o cuvântare a lui Litvinov: "Titulescu a fost unul dintre puținii diplomați care a luptat cel mai mult pentru intrarea URSS în Liga Națiunilor; Titulescu a fost primul dintre toți ministrii de afaceri externe, care a sprijinit acceptarea de către Liga Națiunilor a definiției agresorului dată de mine în Iulie 1933. Când am propus în Liga Națiunilor definiția, Titulescu s'a ridicat imediat și a spus: România accepta definiția agresorului așa cum o propune d-l Litvinov"; nu pot uita meritul personal al lui Titulescu în reluarea relațiilor diplomatice dintre Uniunea sovietică și România în Iulie 1934". Ion Coman, Fiecare cu "Titulescul" său.

Cele trei articole comentate aici, au aparut în anul 1982 și Mihai Cismărescu le-a citit fără îndoială, și deși avea la dispoziție gazeta "Cuvântul românesc", ca să răspundă în apărarea tezei lui, a crezut că este mai prudent să tacă. Și acum să vedem ce s'a petrecut cu Eduard Herriot și cu Neamțul Litvinov, mai târziu. Am văzut cum Herriot a presat pe Români ca să semneze pactul de neagresiune. In 1945, Rușii, în înaintarea lor irezistibila, l-au găsit pe Herriot și pe nevasta lui, într'un lagăr de concentrare. De acolo, i-au adus la Moscova, Herriot fiind convins ca va fi bine primit de aliatul lui Stalin. Două săptămâni a așteptat Herriot la Moscova să fie primit de Stalin. Așteptarea a fost zadarnică. Zadarnice au fost și intervențiile ambasadorului francez, Catroux, Stalin era foarte ocupat!! "O asemenea indiferență, sau mai bine zis o asemenea uitare, au întristat inima curajosului președinte Herriot". J'ai vu tomber le rideau de fer, General Catroux, po. 53-55. Intr'o bună zi, Catroux, a fost informat că a doua zi, la orele 4, va avea un avion pentru Teheran și că Herriot trebuia să se prezinte la aeroport cu o oră înainte. Lui Catroux i s'a părut că timpul era prea scurt și că procedeul era "insolite", și l'a sfătuit pe Herriot să nu plece. Herriot a ales cealaltă alternativă: sa plece imediat.

La ora 3 la aeroport, îi așteptau alte neplăceri. Agentul însărcinat cu scoaterea biletelor, le-a cerut 4.000 de ruble, prețul călătoriei. Catroux n'avea bani la el și a fost nevoit să trimită în graba pe ajutorul lui, la ambasadă ca să-i aduca. După aceia s'a dus la avionul "rezervat" președintelui, și au constatat că era vorba de un avion ordinar, de "transport en comun", un Dakota care nu avea fotolii și avea numai simple banchete laterale de metal. Deja, președintele, avea tovarăși de călătorie mai mulți militari de toate gradele și o rusoaică cu "son nourrisson". Catroux a încercat să-l convinga pe președinte să se întoarcă la ambasadă, dar acesta a preferat să plece. "Fără îndoială, se grabea să părăsească pământul ingratei Rusii, scuturându-și sandalele". Catroux, pag. 54.

Iar dl Cismărescu, vorbind tot de definires agresorului lui Titulescu, ne citeaza un paragraf din cartea lui Jaque Launay și îl taxează de naiv: "Jaques de Launay în cartea sa" Titulescu et l'Europe", afirmă textual, poate puțin cam naiv, menționând semnarea convenției privind definiția agresiunii de către Litvinov: "De acum înainte, Basarabia aparține României, în virtutea Tratatului de la Paris din 1920 și în temeiul convenției de la Londra din 1933. Juristul Titulescu a câștigat procesul, dosarul său a fost bine întocmit și studiat". Dl Cismarescu îl numește naiv pe Jaques Launay dar noi credem că adjectivul naiv, e prea blând. Va să zică în 1981, elvețianul (?) Launay nu aflase ca în vara anului 1940, Rușii i-au dat României un ultimatum în care îi cereau ca în 4 zile, să părăsească Basarabia.

* * *

După războiu, pericolul natural, adică pericolul rusesc, apăruse sub o forma nouă, adică dublat cu pericolul nemțesc. Intr'adevăr Rușii, sub noua lui formă, de pericol roșu, nu mai veneau ca salvatori ai Creștinilor de Islam, ci de salvatori ai proletarilor din toată lumea. Rușii, ca și în secolele trecute, se sacrificau pentru salvarea proletarilor, de astă dată, sub steagul de protector al întregei umanități. Și în ajutorul lor, al Rușilor, veneau de astă dată, Nemții din toata lumea, care vedeau apariția sub altă formă, cucerirea întregei lumi. Aceasta îi făcea să creadă, prezența unor Nemți în fruntea șefilor roșii din Rusia. Fără îndoială, ei se ofereau să salveze pe proletarii din toată lumea, dar, deocmdată, cei mai în pericol de a fi salvați, erau popoarele care erau vecine Rusiei, adică Finlandezii, Țările Baltice, Polonia, România și Bulgaria.

Deci Românii erau în pericol printre primii, și, din nefericire, nu mai trăia Take Ionescu ca să le atragă atenția și la nevoie, să-i scuture. Pericolul rusesc, de astă dată, era mai presant și aproape toți Românii nu-și dădeau seama de acest pericol. Ardelenii, primii, nu cunoșteau acest pericol pentrucă ei trăiseră departe de el și înca, ei îl priveau sub un unghiu favorabil: în 1848, când Avram Iancu fusese aproape învins de dușmanul secular, Ungurii, în ajutor le-a venit Țarul Nicolae I. Deci pentru Ardeleni nu exista acest pericol rusesc și deaceia a existat numai un ardelean care să-și dea seama de acest mare pericol si acest ardelean a fost poetul Octavian Goga. In regatul vechiu, partidul țărănesc al lui Mihalache, din primul moment a simțit atracție spre comuniști și în al doilea rând, intelectualii comuniști din Moldova după sdrobirea de către Argetoianu a partidului socialist-mască sub care se prezentau comuniștii-, au intrat aproape toți în partidul Țărănesc al lui Mihalache și sub această nouă mască țărănistă, au rămas până în 1944, când nu au avut nevoie de nici o mască. După unirea națiunalilor lui Maniu cu Țărăniștii lui Mihalache, noul partid nu avea nici un motiv să fie contra Rușilor, pentrucă nu cunoșteau acest pericol național al lui Maniu, și pentrucă simțeau o atracție spre comunism, țărăniștii. Deaceia am văzut cum partidul național țărănist a decis să trimită o comisie care să studieze colhozul rusesc.

Mai putin vinovați erau liberalii, care cu o burghezie care urmăreau numai să se îmbogățească cu orice preț-și au făcut aceasta întotdeauna-, nu simțeau nici o atracție spre comunismul rusesc, deci guvernările liberale, cu toate greșelile lor, nu au fost favorabile comunistilor dar nici nu i-au combătut cu înversunare pentru un alt motiv: liberalii nu cunoșteau Istoria românească, afară de George Brătianu care fiind profesor de Istorie, a avut prilejul s'o cunoască. Cât de marele Iorga se poate spune cu certitudine: nu a cunoscut pericolul rusesc pentrucă nu a cunoscut Istoria rușilor. După Iorga, Spătarul Milescu, a fost profesor al lui Petru cel Mare!!!

De această dată, pericolul rusesc era mai mare ca niciodată și din nefericire, nu era nimeni care să ridice steagul contra Rușilor. Și iată că s'a găsit un tânăr care să ridice steagul acesta contra dușmanului natural: acest tânăr, a fost Corneliu Zelea Codreanu. Mai înainte am arătat că între 1919 și 1926, Codreanu a obligat pe comuniștii din Moldova, să dea înapoi. Omul acesta a știut să strângă în jurul lui tot tineretul din universitățile ieșene mai întâi, și după aceia pe toți studenții din Țara întreagă și partidul comunist a fost obligat să se oprească și să aștepte vremuri mai bune. Dar această oprire i-a făcut pe Moldoveni să creadă că partidul comunist a fost învins definitiv și că nu mai este devoie să se ocupe de el. Cel care și-a dat seama de situație a fost Corneliu Codreanu. Acesta, în 1927, cu numai 5 români a luat din nou lupta de la capăt, înființând Legiunea Arhanghelul Mihail.

* * *

De la 24 Iunie 1927, data înființării Legiunii, și până la 15 Decembrie 1929, noua organizație politică s'a organizat pe tăcute, și temeinic. La 15 Decembrie 1929, se hotărăște să se ia contact cu masele, prin întruniri. Prima întrunire a fost hotărîta în târgul Berești-Covurlui. S'a dus deci la Berești cu o seara înainte și a luat contact cu organizația, dar a doua zi dimineață este întâmpinat la ușă de maiorul de jandarmi, însoțit de un procuror, care îi pune în vedere că nu are voie să țină întrunirea. Să se noteze bine că pe acele timpuri în Țara românească nu era novoie pentru a se ține o întrunire politică de nici o aprobare. Oricine avea voie să țină o întrunire politică. Și Codreanu le răspunde jandarmulor și procurorului: "A doua zi dimieață, mă întâmpină la ușă maiorul de jandarmi și procuroul, veniți de la Galați, să-mi puna în vedere că nu am voie să țin întrunierea.

Le-am spus:

–Ceiace pretindeți dvs, nu e nici drept și nici legal. In țara aceasta toată lumea are dreptul să țină întruniri: Nemți, Unguri, Turci, Tătari, Bulgari, Jidani. Numai eu să nu am acest drept? Măsura Dvs, este samavolnică. Este în afara legii și nu mă voiu supune. Voiu ține întrumirea cu orice preț.

Insfârșit, după mai multă discuție, mi s'a aprobat să țin întrunirea, dar să nu fac desordini.

Ce era să fac? Ce desordine? Să sparg casele la oameni? Era prima mea întrunire politică". Corneliu Codreanu, Pentru legionari, Pag. 365.

Corneliu Codreanu își dădea seama că oamenii stăpânirii vroiau un singur lucru: să se producă desordine. El din contra, vroia liniște. La ora întrunirii s'au adunat oameni puțini, numai vreo sută. De la ei a aflat că lumea ar fi vrut să vină mai multă, dar a fost oprită de jandarmii de la sate. Și lucrul acesta, de a i se da voie să țină acest fel de întrunire, anormală, l'a silit să invente ceva, nu putea să rămână cu mâinile în solduri. Prima intruniere, în fața unei sute de oameni, a ținut puțin, numai 5 minute. Au vorbit trei oameni, primii doi câte un minut și al treilea, Codreanu, trei minute. Acesta a spus: "Am venit să țin o întrunire. Dar autoritățile îmi opresc oamenii cu forța. In contra tuturor ordinelor voiu ține zece întruniri! Să mi se aducă un cal și voiu merge călare din sat în sat, prin toata plasa Horincii! Prin urmare, stăpânirea împiedică pe oameni să vină la întrunire, mă voiu duce eu la ei în fiecare sat". Și au plecat cinci legionari cu Codreanu în frunte, Codreanu călare, ceilalți pe jos. Prin noroaele din acele sate, era singurul mijloc de a se merge: călare și pe jos. Acest mijloc de a se merge la întruniri politice, a făcut să se ducă vestea. In primul sat s'au adunat toți oamenii, în curtea bisericii. Și aici Codreanu le-a spus oamenilor puține cuvinte și după aceia, mai departe. La al treilea sat, se înserase și lumea l'a așteptat cu lumânările aprinse. La satul următor, acelaș lucru: era noapte și lumea îl aștepta cu felinare și lumânări, iar flăcăii, cântând. "Oamenii mă primeau cu bucurie, fără deosebire de partide politice. Nu ne cunoscusem, dar parcă eram prieteni de cand lumea. Dușmăniile se topiseră. Eram o singură apă, un singur suflet, un singur neam". Pentru legionari, pag. 336.

A doua zi dimineață, au plecat mai departe. De data asta, nu singuri cei cinci legionari, trei tineri călări l'au întrebat dacă pot să-l însoțească. Tot mergând din sat în sat, numărul călăreților a crescut și a juns la 20. Și toți erau tineri!

Joi era zi de târg la Berești. La 10 dimineață, au apărut pe creasta de deasupra târgului, 50 de călăreți. De acolo în coloană de mars, cântând, legionarii au coborît în târg. Lumea i-a primit cu însuflețire. Din casele creștinilor ieșeau români și ne turnau căldări cu apă în cale, după vechiul obiceiu românesc, ca să le meargă în plin. S'au dus într'o curte unde ar fi trebuit să aibă loc prima întrunire. Op. cit. pag. 367.

Prin urmare, în loc de o întrunire, cum era normal, silit, Codreanu a ținut mai multe. Și s'a inventat ceva, din nevoie, căci drumurile erau impracticabile. Și tinerii s'au adunat și până la urmă s'au adunat 50 de călăreți. Și ia să vedem cum au fost privite acele întruniri, repetăm făcute din nevoie, de către dușmanii legionarilor, de către un comunist, un șef comunist: "Propagandiștii legionari mergeau întotdeauna prin grupe de 25 la 30 de oameni. Sosiți în mijlocul satelor ei cântau imnuri pentru gloria lui Dumnezeu și a Căpitanului, în timp ce țăranii erau obligati (?), să se roage în genunchi și să sărute pământul (?). Adesea aceiași propagandiști, îmbracați în uniformele verzi ale Legiunii și purtând stindarde, intrau pe cai în sate și apăreau ca adevarați arhangheli". Lucrețiu Pătrășcaunu, Sous Trois Dictatures, pag. 67.

La 26 Ianuarie, Codreanu revine pe acele plaiuri. Este găzduit în satul Oancea, la familia Antachi. A doua zi era târg la Cahul. Și atunci Codreanu a hotărît să treaca în Basarabia. "Aici ca și în celelalte târguri basarabene, jidănimea e comunistă, dar nu pentru "iubirea de oameni", ci numai din ură pentru Statul român, pe care numai prin triumful comunismului, l-ar putea vedea doborît la pământ și pus sub călcâiul totalei stăpâniri jidănești. Triumful comunismului coincide cu visul iudaismului de a stăpani și exploata popoarele creștine în virtutea teoriei "poporului ales", care stă la baza religiei jidănești". Pentru legionari, pag. 370.

A doua zi dimineață, în fruntea a 30 de călăreți trece Prutul. După 4 kilometri, intră în oraș. Creștinii ies din casă și vin după ei. Nu îi cunosc dar îi văd cu cruci albe pe piept și cu pene la căciulă. Trec pe străzi cântând: "Scoala, scoală măi române". Se opresc în piață și într'o clipă se aduna în jurul lor peste 7.000 de țărani. Nimeni dintre ei nu știe cine suntem și ce voim. Dar toți presimt că venim spre mantuirea lor. Pentru legionari, pag. 370.

Incepe să le vorbeasca dar după două minute polițaiul Popov și autoritățile au străbătut până la el și îi spun: "N'ai voie să ții întrunire în piața publică...

–Poporul român are voie oriunde în casa lui.

Autoritățile strigau să nu vorbesc; oamenii, să vorbesc.

–Oameni buni-le spun eu, așa este; legile ne opresc să ținem adunări în piața publică. Să mergem la marginea orașului sau într'o curte a cuiva.

Fac semn călăreților și pornim spre marginea orașului. Un cordon de sergenți opreste mulțimea. Peste câteva minute îmi apare în față un detașament de soldați cu baioneta la armă. In frunte un colonel, Colonelul Cornea. Scoate revolverul și mi-l pune în față:

–Stai că te împușc!

Mă opresc.

–Domnule Colonel, de ce să mă împuști, căci nu am facut nici un rău. Am și eu revolver, dar n'am venit să mă bat cu nimeni și mai cu seama cu armata română. Toate argumentările au fost zadarnice. Am stat acolo aproape timp de o oră, suportând toate insultele și batjocurile posibile. Aș fi putut să răspund la fel și să mă lupt. Mi-a trebuit însa o răbdare de fier ca să nu cad într'o situație și mai tristă, aceia de a mă lupta eu, naționalist român, cu armata țarii mele, în fata jidanilor comuniști. Colonelul a început să traga cu sabia în noi și în cai, iar soldații să ne împungă cu baionelete. A venit prefectul Am descălecat și am plecat cu el la Prefectură. A fost un om civilizat. A venit și colonelul.

I-am spus:

–Eu am respect pentru gradul Dvs., de aceia nu v'am răspuns. Dar nu-i nimic. Lunea viitoare ne întâlnim în același loc.

Am plecat. Un sergent mi-a dat calul. Cristian și Chiculiță mă așteptau fără cai, la poartă. Și-au adus și ei caii, am încălecat și am pornit înapoi pe unde venisem, alungați din urmă de polițiști și întovărășiți de privirile batjocoritoare ale jidanilor. La marginea orașului, am găsit și pe ceilalți călăreți amariți și deprimați de înfrângerea avută. Mai departe, cățiva țărani s'au furișat din oraș să ne întrebe cine suntem.

–Mergeți și spuneți oamenilor că Lunea viitoare venim din nou. Toată creștinătatea din județ să vină la Cahul". "Pentru legionari, pag. 370-372.

De acolo Codreanu s'a dus la București și de la subsecretarul de Stat la Interne, D.R. Ioanițescu, a ieșit cu aprobarea scrisă. Repetăm, după legile de atunci din Țară, nu era nevoie de nici o aprobare. Duminică dimineață, Codreanu, a fost din nou la Oancea. Pe legionarul Lefter, l-a trimis la Cahul ca să fixeze cu autoritățile, locul de adunare, In orașul Cahul era mare fierbere iar autoritățile primeau vești că țăranii se îndreaptă cu miile din toate părțile județului pentru a veni la adunarea de la Cahul. Luni dimineață, la ora 8, Codreanu a trimis înainte un grup de 50 de călăreți ca să intre în oraș și să facă poliția adunării. Autoritățile orașului intervineau mereu la București ca întrunirea să fie oprită. La ora 10 legionarii și nelegionarii din Oancea s'au încolonat și au pornit: "In linia I-a, călăreții în număr de 100, cu drapel, toți cu pene la căciulă. Mulți în cămăși verzi. Fiecare avea pe piept o cruce albă făcută din pânză. Aveam impresia unor cruciați, care megeau în numele Crucii, în contra unei puteri păgâne, să scape pe Români.

In linia II-a, veneau pedeștrii în coloana de mars, cu drapelul lor, peste o 100 la număr.

In linia III-a, urmau vreo 80 de căruțe, încăcate cu câte 4-5 și 6 oameni, în majoritate locuitori din Oancea, deasemenea cu drapelul lor.

Totul avea aspect de început de bătălie.

Când am ajuns în marginea orașului, o mare de capete descoperite neau primit fără urale și fără muzici, într'o impresionantă tăcere de biserică.

Am trecut călari prin mijlocul acestei țărănimi. O parte plangea". "Erau la locul întrunirii peste 20.000 țărani. Desigur, cea mai mare adunare de oameni pe care o văzuse de la începutul ființei sale, acest oraș. Fără manifeste, fără ziare și fără propagandă. Intrunirea s'a ținut într'o mare solemnitate. De o parte, erau asezați, în linie călăreții; de altă parte, coloana legionarilor pedeștri.

Țărănimea a ascultat, descoperită. Nici un cuvânt, nici un gest n'a turburat această solemnitate". Pentru legionari, pag. 373-374.

Entuziasmul era de nedescris. Si în acel entuziasm, e foarte probabil că au fost mulți țărani care au sărutat pământul, dar de aici și până la cele ce scrie comunistul Lucrețiu Pătrășcanu, este o mare distanță.

Revenit acasă la Iași, Codreanu nu a putut avea liniște. Țăranii din Basarabia îl chemau la el prin scrisori și chiar prin telegrame. Intrunirea de la Cahul a avut un mare răsunet. Niciodată nu a putut cineva să adune 20.000 de țărani, nici până atunci și nici de atunci încoace. Țăranii din Basarabia își făceau un nou mit. După sfărîmarea mitului lui Mihalache, bietul țăran român avea nevoie de alt mit și acesta era mitul Legiunii.

Venit la Berești, a trecut pe malul Prutului, la Rogojeni, unde îl așteptau pe Codreanu peste 200 de calareti și unul din ei a spus: "Să mergem la Nistru".

–Da! vom merge, îi răspunde Codreanu.

Venit din nou la Iași, Codreanu e muncit de acest gând: Să meargă până la Nistru. Primul gând a fost să lanseze o nouă organizație națională

pentru combaterea comuniştilor şi tovarăşilor lor Nemţii, în care să intre şi "Legiunea Arhanghelul Mihail" şi oricare alte organizaţii de tineri, peste deosebirele de partide. In modul acesta, socotea Codreanu, va putea să se strecoare în Basarabia, fără să i se opună autorităţile. Deaceia a discutat cu legionarii asupra numelui ce-l va purta noua organizaţie. Unul dintre ei, Crânganu, a spus: Garda de fier!

—Acesta să fie!

S'a prezentat deci la Bucureşti şi a cerut audienţă ministrului de Interne, Vaida Voevod. Cu Vaida Voevod a discutat trei ore şi l'a convins. De la Vaida Voevod a ieşit cu aprobarea marşului în Basarabia.

Codreanu dă ordin de marş pe care l-a publicat în "Pământul strămoşesc". Iata cateva extrase din el:

"Camarazi,

"1) Mergen să trecem Prutul în sunetul vechiului imn al unirii româneşti "Hai să dăm mână cu mână, cei cu inima română".

Mergem să facem o vizită satelor între Prut şi Nistru, să le ducem cântecele noastre şi să legăm frăţie de legionari cu urmaşii lui Ştefan cel Mare şi Sfant.

2) Durata marşului, o lună.

3) Formaţie pe 7 coloane puternice, la interval de 20 de kilometri.

4) Trecerea Prutului prin 7 puncte. Coloana din dreapta cu direcţia şi obiectivul de atins: Cetatea-Alba, coloana din stânga, direcţia şi obiectivul: Tighina.

5) Modul de înaintare, marşul pe jos dela Prut până la Nistru.

6) Data plecării, 20 Iulie, dimineaţă. Trecerea Prutului, la ora ce se va anunţa".

Şi adăuga: "Vrem să întoarcem Basarabia cu faţa spre Bucureşti". Pentru legionari, pag. 380-381.

Dar din momentul în care Nemţii au luat cunostinţă de faptul că legionarii var să intre în Basarabia, s'au ridicat cu mic şi mare, în special cu ziarele lor din Sărindar, Dimineaţa, Adevărul şi Lupta, contra lui Vaida Voevod. Nemţii îi cereau capul lui Vaida Voevod, nici mai mult nici mai puţin. Şi au obţinut interzicerea marşului, deja aprobat de Vaida Voevod, şi doar Codreanu nu voia decât întoarcerea Basarabiei cu faţa spre Bucureşti. Şi acest lucru putea să-l obţină numai Corneliu Codreanu. La chemarea lui, la o întrunire într'un oraş mic din Basarabia, au venit 20.000 de ţărani. Şi acum el vroia să facă un marş până la Nistru şi nu cerea nimănui nici un ban. Legionarii cereau să stea de vorbă cu ţăranii din Basarabia, de la inimă la inimă, de la suflet la suflet. Şi acest lucru îl cereau şi ţăranii din Basarabia. Pentru aceasta la întrunirea de la Cahul, ei arătaseră acest lucru că cereau de la Moldoveni să le deschidă sufletele. Ei veneau cu sufletele lor deschise şi cereau de la Moldoveni, acelaşi lucru: să-şi deschida sufletele. Această nădejde o aveau numai în legionari, numai în Corneliu Codreanu. Şi Corneliu Codreanu vroia acest lucru. să i se permită să meargă până la Nistru şi el îşi lua acest angajament: Vom întoarce Basarabia cu faţa spre Bucureşti.

Şi acest lucru nu a fost posibil. Marşul în Basarabia a fost interzis, Vaida Voevod a fost aruncat peste bord, exact cum o cereau Nemţii de la Dimineaţa, Adevărul şi Lupta. Si la Interne a fost chemat Ion Mihalache, care prin manifestările lui din ultimul timp, lăsa să se întrevadă că nu se va sfii să întrebuinţeze faţă de legionari, metodele de "mână tare".

* * *

In Iulie 1930, un tânăr macedonean, Beza, a încercat să-l împuşte pe ministrul Agelescu, trăgând câteva focuri de revolver şi neputând să-l rănească decat superficial. Beza nu era membru al Gărzii de fier dar când a fost arestat, s'au găsit în buzunarul lui câteva manifeste de ale Gărzii. In treacât fiind zis, deşi nu o merită s'o spunem, tânărul Beza avea dreptate în cazul Angelescu. Codreanu este arestat şi stă la închisoare, o lună şi jumătate, când este achitat.

In Ianuarie 1931, un alt tânăr, Dumitrescu Zăpadă, care nu merită la fel să ne ocupăm de el, încearcă să-l omoare pe Socor, director al ziarului nemţesc "Adevărul". Tânărul în chestiune, fusese arestat în procesele din Marmureş şi achitat. Odată pus în libertate, tânărul află că presa nemţească din Sărindar, în timpul cât fusese arestat, scrisese numai minciuni despre acest caz. Exasperat de această situaţie, tânărul îsi face rost de un revolver şi venit în Bucuresti, pătrunde în biroul lui Socor şi trage dar la aldoilea foc, revolverul s'a defectat şi Neamţul Socor a scăpat. Corneliu Codreanu a fost chemat de judecatorul de instructie Papadopol, care constatand că şeful Gărzii de fier nu avea nici un amestec în acest atentat, îi dă imediat drumul. Codreanu a plecat spre Iaşi unde voia să-şi petreacă sărbătorile Crăciunului şi s'a oprit la Focşani să-l vadă pe Hristache Solomon, membru marcant al Gărzii de fier. De acolo n'a mai putut să iasă opt zile, pentrucă casa lui Hristache Solomon a fost asediată de forţe poliţieneşti care nu-i dădeau voie lui Codreanu, să iasa din casă. Această anomalie se petrecea din ordinul Ministrului de Interne, Ion Mihalache care dizolvase printr'un jurnal al Consoliului de ministri, Garda de fier şi Legiunea. S'au făcut percheziţii la toate organizaţiile, s'au ridicat toate scriptele şi s'au sigilat sediile. Acasă la Iaşi şi la Huşi, s'au răscolit până şi pernele şi saltelele. De la Focşani, la 9 Ianuarie, Codreanu a fost condus de agenţi la Bucureşti şi acolo după un interogatoriu de 12 ore, este arestat şi trimis la Văcăresti.

"Au mai fost aduşi a doua zi legionarii din judeţele în care lucrasem mai mult: Lefter, de la Cahul; Banea, dela Iaşi; Stelescu, dela Galaţi; Amos Pop, din Turda; Totu şi Dănilă.

O nouă lovitură aspră dată în moalele capului, unei organizaţii românesti, care nu făcuse nimic ilegal, ci numai încercase să-şi ridice fruntea în contra hidrei iudaice. O nouă încercare a neamului acestuia de a se ridica prin tineretul său, din robie, se prabuşea sub loviturile unui Român, Ministru de Interne, în aplauzele unanime ale jidănimii din ţară şi din străinătate.

Şi din această dată, furia pentru nimicirea noastră s'a pornit necuţătoare. Nici un mijloc n'a fost cruţat pentru a ne distruge. Nici o infamie. Si nu eram vinovaţi cu nimic. Pătrundeau până la noi foile jidăneşti care ne atacau cu violenţă, bătându-şi joc de noi şi de adevăr; iar noi nu puteam face nimic. Nu puteam raspunde nimic.

Cu braţele încrucişate între patru pereţi de închisoare, priveam cum merg asupra noastră insulte şi acuzaţii peste acuzaţii, care de care mai grozave". Pentru legionari, pag. 319.

"Afară, legionarii din Capitală în frunte cu Andrei Ionescu, Ion Belgea, Iordache, Doru Belimace, Victor Chirulescu, Cotiga, Horia Sima, Nicolae Petraşcu, Iancu Caranica, Virgil Rădulescu, Sandu Valeriu, fac sforţări uriaşe pentru a lumina opinia publică dem tată de presa Sărindarului". Pentru legionari, pag. 395.

Şi acuma iată ce i se pun în sarcină Corneliu Codreanu:

MANDATUL DE ARESTARE Nr. 194.

"Având în vedere actele de procedură penală dresate lui Corneliu Zelea Codreanu, avocat din Iaşi, în etate de 31 ani, prevenit că comis faptul ca a încercat a întreprinde o acţiune împotriva formei de guvernământ statornicită prin Constituţie şi a încercat a face agitaţiuni din care putea rezulta un pericol pentru siguranţa publică prin organizarea unei asociaţiuin "Legiunea Arhanghelul Mihail-Garda de Fier", având ca scop întronarea unui regim dictatorial, ce ar urma să fie impus la un moment voit de el, prin mijloace violente, în care sens partizanii erau pregătiţi şi îndemnaţi, prin instructie quasi-militară, ordine, directive şi cuvântări, precum şi prin publicaţiuni, afise, embleme, discursuri în întrunirile organizate sau întrunirile publice.

"având în vedere că acest fapt este prevăzut de rt. 11 aliniatul II, din legea pentru reprimarea unor noi infracţiuni în contra liniştei publice, cu închisoare de la 6 luni, până la 5 ani şi cu o amendă de 10.000 la 100.000 lei, şi cu interdicţiunea corectională.

Considerând că din cercetările făcute resultă sarcini şi indicii grave de culpabilitate, contra lui Corneliu Zelea Codreani, şi că pentru a împiedeca pe numitul să nu comunice cu informatorii şi martorii ce urmează a fi audiaţi, cum şi în interesul singurantei publice, este în interesul instrucţiunei, ca numitul inculpat, până la noi dispoziţiuni, să fie deţinut în casa de opreală;

Ascultand si concluziunile D-lui Procuror Al. Procop Dumitrescu şi dispoziţiunile art. 93 procedură penală;

Mandăm tuturor agenţilor forţei publice că conformându-se legii să aresteze şi să conducă la casa de arest dela Văcăreşti, pe Corneliu Zelea Codreanu...

Dată în cabinetul nostru astăzi 30 Ianurie 1931.

Judecător de instructie Ştefan Mihăiescu. Dosar No. 10-1931". Pentru legionari, pag. 395-396.

Va sa zică dacă un tânar, membru al Gărzii de fier, exasperat de insultele zilnice ce îşi permitea să le aducă presa din Sărindar unei organizaţii politice româneşti, i se urcă sângele la cap şi pune mâna pe revolver, e vinovat Corneliu Codreanu, şeful acelei organizaţii politice. Fără îndoială, acel tânăr era vinovat şi trebuia pedepsit, dar de aici până la încercarea de a intreprinde o acţiune împotriva formei de guvernământ statornicită prin Constituţie, este o distanţă ca de la cer la pământ. Mai este vorba în mandatul de arestare de un pericol pentru siguranţa publica, de cineva (Corneliu Codreanu), care urmăreşte prin mijloace violente, prin instructie quasi-militară, prin ordine, directive şi cuvântări şi prin întruniri să întroneze un regim dictatorial!!!

Acuma, toate aceste acuzaţii, scrise de un judecător de instrucţie, din ordinul unui ministru de Interne care se numea Mihalache, trecute zilnic în ziarele Nemţilor din România, ne dăm seama la ce atmosferă se crea în toată tara. Ploaia aceasta de acuzaţii a durat 57 de zile, raspândinduse zilnic în milioane de foi, în sate şi în oraşe. Nici o posibilitate de răspuns. De nicăeri. pagina 397.

Prin urmare în ziarele din Sărindar se scriau grozăvii, ca şi cum Tara ar fi stat pe un butoiu de pulbere, în pragul unei revoluţii, Şi procesul este fixat însfârşit pentru ziua de 27 Februarie 1931.

"Lumea şi magistraţii asteaptă să vadă apărând dovezile în contra noastră, bombele şi depozitele de muniţii, dinamite, ecrazite şi arme. Nimic, absolut nimic. Intr'o jumătate de oră după interogatoriul nostru, toată această farsă infamă s'a prăbuşit. Insfârşit, am putut să vorbim, înnecati de indignare, care 2 luni, ceas cu ceas, se concentrase în noi. Tot barajul acela de minciuni se frângea în faţa adevărului. Toate lanţurile cu care ne legaseră, căzeau. Am fost aparaţi în mod strălucit de avocaţii nostri. Procesul a continuat si a doua zi Pronunţarea s'a amânat cătreva zile.

La termenul fixat am fost duşi din nou la Tribunal, unde ni s'a citit sentinţa de achitare cu unanimitate. (Sentinta penala No. 800)". Pentru legionari, pag. 397-398.

Şi iată acuma ce vorbeste sentinţa de achitare:

"Iată în ce termeni a caracterizat sentinţa de achitare acţiunea pentru care Legionea Arhangelul Mihail" fusese trădusă în faţa judecaţii după ce mai înainte fusese dizolvata:

Având în vedere că din cele arătate de Dl. primprocuror se constată în fapt din dosar, că în adevăr se recurtau aderenţi numai dintre oameni hotărîţi, bărbaţi, femei şi copii, printre plugari, elevi; că se vorbeşte de cuiburi de legionari sau "vulturi albi" de pildă; că e vorba de un stagiu, jurământ sau legământ, de 5 legi fundamentale, dintre care una a secretului; că legiunea este organizată milităreşte cu o uniformă, cu un centiron, cu o eşarfă, cu programe de educaţie fizică şi instrucţie militară, exerciţii de semnalizare şi cunoaştere a alfabetului Morse etc.

Nu se constată însă că cei ce recrutau şi cei recrutaţi au întreprins vreo acţiune împotriva actualei forme de guvernământ statornicită prin Constituţie şi nici nu au întreprins vreo acţiune din care să rezulte vreun pericol pentru Siguranţa Statului. Că simplul fapt al constituirii într'o asemenea organizaţie, nu poate constitui o infracţiune, chiar dacă în concepţia unora ea ar prezenta un pericol, când, atâta vreme cât organizarea n'a fost ocultă, autoritata administrativă ar fi putut interveni, fie, oprind-o, fie, dizolvând-o. Că chiar în ipoteza în care s'ar stabili că organzaţia a copiat modelul fascist ca formă de alcătuire, încă prin asta membrii ei nu pot fi consideraţi pasibili de pedeapsa pe care o prevede textul pentru care sunt trimişi în judecată fiindcă, în starea statică, o organizaţie, oricare ar fi forma ei, nu prezintă nici un pericol pentru Siguranţa Statului, ea putând face obiectul preocupărilor unor măsuri preventive a autorităţilor administrative, nu însă a unor măsuri represive care au a interveni numai atunci cand se trece la acţiune, (afară de cazul când legea nu prohibă direct forma de organizare).

Ori nu se poate spune că, din împrejurarea că căţiva legionari au mers prin comune pentru a căpăta aderenţi, îndrumând poporul să se organizeze, să albă încredere in mişcarea legiunei, etc., nu se poate scoate un indiciu ca ei inteţionau sa pericliciteze Siguranţa Statului —propaganda fiind un mijloc de formarea şi împrospatarea cadrelor unei organizaţii politice cum era aceasta şi nici că înjghebarea de aşa zise cuiburi, de către elevi de liceu— formaţiuni care nu făceau parte din organizaţia propriu zisă-nu dă nota pericolului pentru Siguranţa Statului dacă se are în vedere că în programul organizaţiei era trezirea conştiinţei naţionale cu percepte de educaţie fizică şi morală care cadrează cu un program şcolar, atât timp cât lipsesc agitaţiunile.

Considerând că nu se poate imputa inculpaţilor că urmăreau prin acţiunea lor schimbarea actualei forme de guvernământ, pentrucă din dosar şi netăgăduit şi de reprezentantul Ministerului public, că atât inculpatul Corneliu Z. Codranu cât şi ceilalţi precum şi toţi componenţii organizaţiei propovăduiau un braţ tare în locul partidelor parazite, dar recunoşteau autoritatea regelui, de care se vorbeşte cu tot respectul cuvenit şi ai căror colaboratori, spun foarte des în manifestările lor, voiau să ajungă.

Ori atâta vreme cât este vorba de o colaborare cu capul statului, nu poate fi vorba de răsturnare a formei de guvernământ la care suveranul n'ar fi consimţit.

Având în vedere că pentru aceste consideraţiuni acţiunea subversivă (care de alt fel nu se dovedeşte de nicăieri a fi o acţiune subversivă) de care sunt acuzaţi inculpaţii nu poate fi încadrată în dispoz. art. 11";

Considerând că marşul în Basarabia pus la cale de organizaţie n'a avut loc dacă autorităţile nu ar fi consimţit; consimţământ pe care de altfel inculpaţii pretind că l-au avut dar ca le-a fost retras mai târziu.

Că în asemenea împrejurări e de prisos să se mai reţina susţinerile inculpaţilor că ei aveau de scop, în prim rând o punere la încercare a rezistenţei legionarilor şi în al doilea rând trezirea conştiintei naţionale la populaţia împregnată de elemente străine.

Având în vedere ca s'a mai susţinut că toate actele inculpaţilor au a fi privite la lumina antecedentelor lor.

Având în vedere că nici ca date pentru dozarea punibilităţii unor infractori nu pot fi citate, actele inculpaţilor Corneliu Zelea Codreanu, Dănilă etc. cât timp nu se stabileste existenţa faptului pentru care sunt daţi în judecată, antecedentele interesează pentru proporţionarea pedepsei, nu pentru intervenirea ei.

Că astfel fiind, inculpaţii nu sunt vinovaţi de faptele ce li se impută şi prin urmare urmează a fi achitaţi".— Pentru legionari, pag. 397-401.

Dar nu se sfarşeşte totul aici. Procurorul, din ordinul lui Ion Mihalache, face apel şi acuzaţii sunt din nou conduşi la închisoare. Şi apelul se judecă tocmai în ziua de 27 Martie 1931. Sunt din nou judecaţi dar... pronunţarea se amană câteva zile, în care timp acuzaţii au trebuit să aştepte tot la închisoare. Ministrul de Interne, Ion Mihalache nu admite să-i fie nesocotite ordinele de către judecătorii Tării şi de aceia presează până la refuz frânele de comandă. Dar justiţia Tării acelor timpuri, rezistă. Procurorul face recurs şi Corneliu Codreanu este din nou achitat, de data aceasta de Curtea de Casaţie.

"Iată-ne cu două hotărîri: una a d-lui Mihalache, prin care "Legiunea Arhanghelul Mihail" şi "Garda de fier" sunt dizolvate ca organizaţii subversive şi periculoase pentru existenţa Statului român, alta a întregei justiţii româneşti: Tribunal, Curte de Apel şi Casatie, în unanimitate, după care, tinerii aceştia n'au nici o vină, Legiunea şi Garda nu sunt periculoase întru nimic, nici ordinei publice, nici Siguranţei Statului. Cu toate acestea, sediile noastre rămân sigilate pe mai departe.

Jidănimea, care a fost din nou înfrântă, tace şi pregăteşte din umbră alte minciuni, alte atacuri, alte infamii".— Pentru legionari, pag. 402.

* * *

Garda de fier se prezintă pentru prima data, în alegerile făcute de guvernul Iorga-Argetoianu. Mişcarea legionară, înainte de toate, era săracă. Cu mare greutate, abia a putut să prezinte liste în 17 judeţe. Si în afară de asta, Corneliu Codreanu păstra respectul unor oameni, lui Nicolae Iorga de exemplu, şi unor funcţii: ministerul de Războiu. In aceste alegeri de exemplu, Corneliu Codreanu nu a prezentat liste în judeţele Putna şi Rădăuţi, pentrucă acolo candidau Nicolae Iorga şi ministrul de Războiu. Şi asupra Gărzii de fier, s'au repezit toţi: guvern, autorităţi şi bătăuşi şi în plus li s'au furat şi voturile. Totusi Garda de fier obtine 34000 de voturi, puţine, nu obţinea cota de 2 por 100 pe Ţară, deci nu intră în Parlament.

Dar puţin timp după alegeri, s'a declarat vacant un loc de parlamentar în judeţul Neamţ şi în curând au avut loc alegeri. Codreanu se hotărăşte să se prezinte şi pentru acest loc, îşi pune chiar el candidatura. Lupta avea să fie grea. Naţional-Ţărăniştii vin cu maşini multe şi în judetul Neamţ vin în propagandă 7 foşti miniştri. Legionarii vin şi ei cum pot, pe jos, cu trenul sau cu căruţa iar bani de buzunar nu le trebuiau, legionarii munceau cu ziua pentru a căpăta de mâncare, dar acest fel de propagandă avea succes: echipele legionare se făceau iubite de ţărani.

Incep să se facă pronosticuri, unii dădeau ca învingători pe liberali, alţii pe Naţional-ţărănişti. Se făceau chiar pariuri. Se înţelege de la sine că despre o victorie a Gărzii de fier nimeni nu vorbia, pe capul legionarilor nimeni nu făcea pariuri şi totuşi iată rezultatul: Garda de fier 11.300 de voturi, liberalii 7.000, naţional —ţărăniştii cu averescanii 6.000 iar ceilalţi mult mai puţin şi Corneliu Codreanu este ales deputat.

Si la începutul lui Ianuarie se mai declară vacant un loc de deputat în judeţul Tutova. Şi Codreanu se prezintă şi aici. In Tutova, lupta se prezintă mult mai grea. Ce se întâmplase în judeţul Neamţ, le deschiseră ochii tuturor, guvernului, opoziţiei şi Nemţilor de la "Dimineaţa", "Adevărul" şi "Lupta". Greul era acelaş: lipsa de bani, legionarii nu aveau bani nici pentru tren şi Corneliu Codreanu a hotărît ca propagandiştii legiunii să plece de la Bucuresti, pe jos. Distanţa era mare, 300 de kilometri şi în plus era iarnă şi zăpezile mari. Mersul pe jos al legionarilor a fost, cum a spus Codreanu, un mare discurs eroic, adresat de legionari, Românilor din Tutova. Dar pe o iarnă grea, partidele nu se puteau deplasa, ele aşteptau un timp mai bun şi legionarii, veniţi pe jos, au câştigat şi inimile ţăranilor din Tutova. Dar, după cum am spus, ochii lui Argetoianu fuseseră deschişi de experienţa de la Neamţ: în judeţul Tutova a fost adus colonelul de jandarmi Ignat cu forţe mari şi cu ordinul din partea ministrului de Interne Argetoianu ca legionarii să fie scoşi pe targă din tot judeţul. Bătălia a fost extrem de grea. Să dăm un exemplu:

"La ora 1 noaptea, un călăreţ a adus vestea la Bârlad a celor întâmplate seara la Băcani. Echipa de Ieşeni, sub conducerea lui Totu, care sosise la 12 noaptea la Bârlad, a pornit imediat, pe jos, în ajutorul camarazilor răniţi. După o luptă, de la ora 3 jumătate la 5 dimineaţa, în care timp jandarmii au tras toate cartuşele pe care le aveau, legionarii au ocupat postul de jandarmi, găsind înăuntru încă în nesimţire, trântiţi la pământ, pe legionarii căzuţi în lupta de la Băcani. Ei i-au ridicat şi transportat la spitalul din Bârlad".— Pentru legionari, pag. 430.

In afara de asta, Argetoianu vine cu o nouă măsură: pentru a doua oara, dizolvă Garda de fier, printr'o simplă decizie ministerială:

"Deşi ne găsim în cadrul celei mai perfecte legalităţi, guvernul Iorga-Argetoianu, călcând Constituţia şi legile, ne dizolvă în mod arbitrar. Sediile din nou au fost ocupate şi sigilate. Tipografia de la Iaşi închisă. Atacati de presă, suntem puşi în imposibilitate de a ne apăra, toate publicatiile noastre fiind suspendate. In Parlament încerc să vorbesc dar sunt împiedecat de sgomotele majorităţii, care nu-mi permite să mă apăr.

Candidatura totuşi n'au putut-o opri".— Pentru legionari, pag. 431.

Şi iată rezultatul alegerilor: Garda de fier, 5.600 de voturi, liberalii 5.200, ţărăniştii 4.000, celelalte grupuri 2.000, cuzistii 500 de voturi. Aceasta a doua victorie a Gărzii de fier, a stârnit un entuziasm în toată Tara. Ales în Tutova, a fost Ion Zelea Codranu, adică tatăl lui Corneliu Codreanu.

* * *

Dar abia a fost validată această alegere şi guvernul Iorga cade, constituindu-se un guvern naţional-ţărănist în frunte cu Vaida Voevod. In alegerile din 1932, Garda de fier candidează cu toate greutăţile financiare în 36 de judeţe şi cu toate luptele pe teren pe care au fost obligaţi să le ducă legionarii, au obţinut 70.000 de voturi şi 5 deputati în noul Parlament. Si acum iată o intervenţie în Parlament a lui Corneliu Codreanu, în favoarea muncitorilor români, împuşcaţi de un guvern naţional-ţărănist: "Când la Grivita au fost împuscaţi muncitorii români, din ordinul Ministerului de Interne, scârbit până în adândul inimii de atitudinea comunizanţilor din Partidul naţional-ţărănesc, care aplaudau măsura guvernului, m'am ridicat la tribună şi am simtit de a mea datorie să vorbesc după cum urmează:

"E rău că nenorocitii de muncitori au ieşit în stradă, dar e mai rău şi de ei şi de neamul nostru, dacă în faţa nedreptaţii strigătoare la cer, n'ar ieşi, ci şi-ar pleca capul resemnaţi în jug, lăsând ţara pe mâna unor politicieni exploatatori.

. . . . . .

"Dl Corneliu I. Zelea Codreanu: D-le preşedinte, domnilor deputati, în numele grupării din care fac parte, cer ca, alături de ancheta pe care este normal să o facă autoriatăţile în drept, să se facă şi o ancheta parlamentară, compusă din reprezentanţi ai diferitelor grupări politice din acest Parlament. Cer acest lucru, pentrucă mă îndoiesc de exactitatea

afirmațiunilor făcute de d-l Ministru de Interne; mă îndoiesc pentru un motiv bine determinat. La 24 Ianuarie, atunci când studențimea română, naționalistă și creștină, mergea să depună o cruce la mormântul eroului necunoscut, Siguranța Statului a dat informația, într'o foaie din Capitală, că acea acțiune a fost pusă la cale și subvenționată de Moscova.

Dacă tot așa de verosimilă este și informația pe care d-voastră o aveți și în afacerea de la Grivița, atunci înțeleg foarte bine, câtă dreptate aveți ca să luați măsuri de asemenea natură, ca cele pe care le-ați luat ieri și azi. (Aplauze pe băncile "Gărzii de Fier și ale Partidului Țărănesc Dr. Lupu).

In al doilea rând, țin să afirm că mie, ca și tuturor oamenilor de bun simț din această țara, nu ne este frica de comunism sau de bolșevism. Nouă ne este frică de altceva, de faptul că oamenii de la acele ateliere nu au ce mânca; le este foame. (Aplauze pe băncile "Gărzii de Fier" și ale Partidului Țărănesc Dr. Lupu).

Unii din acei muncitori, au 1.100 lei pe lună și au 5, 6, 7 copii.

Dl Dr. N. Lupu: Așa este.

Dl Corneliu I. Zelea Codreanu: Având cinci, șase, șapte copii, acea leafă nu le ajunge nici măcar pentru pâinea de toate zilele.

Mie, în al doilea rând, mi-e frică și de altceva: de setea de dreptate.

Dl. Dr. Lupu: Foarte bine.

Dl. Corneliu I. Zelea Codreanu: Atunci d-voastră veți trebui să satisfaceți aceste două: foamea și setea de dreptate. (Aplauze pe bancile "Gărzii de Fier" și ale Partidului Țărănesc Dr. Lupu, și va fi ordine deplină în această țară". Pentru legionari, pag. 434-436.

* * *

Presa Nemților, în cap cu "Dimineața", "Adevărul" și "Lupta", varsă zilnic tone de cerneală contra lui Corneliu Codreanu și a Mișcării legionare. In primul rând Mișcarea legionară este acuzată că este o mișcare anarhică și teroristă apoi că este o mișcare care primește bani de la Mussolini, de la Hitler, de la Ungurii care se deșteaptă și de la Nemți! S'a spus in mod serios că Mișcarea legionară este o copie a mișcării lui Hitler și degeaba Codreanu a răspuns: A.C. Cuza luptă împotriva Nemților de la 1890 iar noi de la 1919, 1920, 1921, când facem aceleș lucru și nu se auzise încă în Germania de Adolf Hitler și totuși această prostie încă circulă și astăzi la Paris printre românii recent fugiți din Țară. Ba încă Mișcarea legionară a fost acuzată că primește "Politica" din 10 August 1934, care susținea că legionarii primesc bani de la Neamțul Max Auschnit și că aceasta au afirmat-o liberalul Victor Iamandi și "cunoscutul publicist", Scarlat Calimachi!!! Dar acuzația cea mai imbecilă le-a fost adusa și de naționaliștărăniști. Mișcarea legionară începuse să pătrundă și în Ardeal, în cetatea lui Iuliu Maniu, și acest lucru începuse să-l neliniștească pe sfinxul de la Bădăcin.

Și această acuzație spunea nici mai mult nici mai puțin, că legionarii au falsificat banii de la Răsinari. Chestia aceasta a durat trei săptămâni, timp în care nu numai Nemții din Sărindar au varsat zilnic venin contra legionarilor, dar chiar și oficiosul lui Iuliu Maniu, "Dreptatea", a făcut acelaș lucru. La capătul celor trei săptămâni, acuzatorii au trebuit să tacă din gură și însuși Viorel Tilea, subsecretar de Stat, care declarase că acum guvernul are motiv să desființeze Garda de fier (pentru acuzația copilaroasă a lui Viorel Tilea, astăzi, dupa atâția ani a fost scoasă de la naftalină de un liberal întârziat, dl Dinu Zamfirescu de la Paris, într'o broșură. Natural, dl Dinu Zamfirescu, tot fără să roșească, scoate această chestie de la naftalină, dintr'o crasă incultură politică.

In vara anului 1933, legionarii vor să ridice la Vișani un dig. Acolo Buzăul se revărsa în fiecare an, nimicind ogoarele oamenilor pe o întindere de câteva mii de hectare. Și la 10 Iulie, mai mult de 200 de tineri din toată Tara, se adunase ca să înceapă construirea digului de la Vișani. Și acest lucru n'a fost posibil pentrucă în aceiași zi s'a prezentat la digul care trebuia să fie construit, prefectul județului, procurorul, colonelul de jandarmi Ignat, generalul Cepleanu și mai multe sute de jandarmi cu armele intinse, o companie de infanterie cu mitralierele gata de tragere, cu somația de a părăsi imediat localitatea. "In fața acestei situații și a tuturor amenințărilor, cei 200 de tineri s'au culcat la pământ, în noroiul care era de două palme, în cea mai umilă poziție și au început să cante: Cu noi este Dumnezeu.

La un moment dat, jandarmii au primit ordin să sară asupra lor. Au sărit mai multe sute și i-au călcat în picioare, strivindu-le piepturile și capetele cu bocancii, tinerii îndurând, într'o tăcere de martiri, tot acest calvar fără nici o împotrivire". Pentru legionari, pag. 469-470.

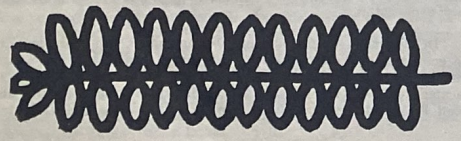

LA LEYENDA DEL MONASTERIO DE CURTEA DE ARGES

MAESE MANOLE

Río Argeș abajo,
por una orilla,
pasa el Rey Negro
con diez secuaces.
Nueve son maestros,
todos albañiles,
Manole, el décimo,
es el más diestro.
Todos van buscando
allá en el valle
dónde construir
un gran monasterio
para las plegarias.
Y yendo así,
tropiezan con
un pobre pastor
tocando la flauta.
En cuanto lo ve,
el rey le pregunta:
"Mi pastor apuesto,
que tocas la flauta,
llevaste el rebaño
por Argeș arriba;
volviste con él
por Argeș abajo.
¿Acaso no viste,
por donde pasaste,
un muro desierto
y sin terminar
en un bosquecito
de verde avellano?"
—"Sí vi, señor,
por donde pasé,
un muro desierto
y sin terminar.
Los perros, al verlo,
se la abalanzan,
embisten y ladran
y aúllan a muerte".
El rey, al oirlo,
se pone contento,
sigue su camino,
se dirige al muro,
Con los nueve maestros,
todos albañiles,
y Manole el décimo,
que es el más diestro.
—"¡Este es mi muro!
Aquí quiero yo
que me construyáis
el gran monasterio
para las plegarias.
Diestros albañiles,
empezad ya pronto
con vuestra labor:
que me levantéis
en muy breve rato
alto monasterio
como ningún otro.
Os daré riquezas,
os haré famosos.
Mas si no lográis,
os castigaré:
os enterraré
vivos en el muro,
en los ciminetos.

A todo correr,
tendieron cuerdas,
tomaron medidas,
cavaron los fosos,
alzaron el muro.
Pero su trabajo
se vino abajo
durante la noche.
Otro día más,
un tercero más,
y un cuarto más,
¡pero todo en balde!
El se extrañaba,
y los regañaba,
fruncía las cejas
y amenazaba
con meterlos vivos
en los cimientos.
Los nueve maestros,
todos albañiles,
tiemblan trabajando,
trabajan temblando,
todo el santo día,
del amanecer
al anochecer.
Manole se para,
deja el trabajo,
se tiende en la hierba
y sueña un sueño.
Luego se levanta
y así les habla:
—"Diestros albañiles,
mis compañeros:
¿Sabéis el sueño
que tuve al dormirme?
Una voz celeste
me dijo al oído
que nuestro trabajo
se vendría abajo
en cuanto anochezca,
si no decidimos
emparedar viva
a la hermanita
o a la esposa
que venga primero
mañana al alba
a traer comida
para su esposo
o su hermanito.
Si queréis pues
acabar por fin
el gran monasterio
para las plegarias,
debemos jurar
todos a la par
y no divulgar
nunca el secreto;
y a la esposa,
a la hermanita,
que venga primero
mañana al alba,
no hay más remedio
que sacrificar
y emparedarla.
Mira que al alba
Manole despierta

y pronte se sube
sobre una valla,
se sube al andamio
y mira el campo,
escruta el camino.
Pero — ¡ay!— ¿qué ve?
¿Quién es la que viene?
Su dulce esposa,
flor de la canela,
que se acercaba;
para él llevaba
vianda de comer,
vino de beber.
Cuando la vio,
se sobresaltó,
se arrodilló,
llorando rezó:
—"Manda, Señor,
sobre la tierra
lluvia fiera,
que caiga a chorros,
los ríos desborde,
los cauces inunde,
para que las aguas
salidad de madre
le corten el paso
a mi dulce esposa
y así la hagan
desandar camino,
parando en el valle".
Dios se apiada
y cumple su ruego:
amontona nubes,
oscurece el cielo.
Repentinamente,
rompe a llover
lluvia fiera
que cae a chorros,
desborda los ríos,
inunda los cauces.
Pero pese a ello,
la mujer no para.
Sigue su camino
cada vez más cerca.
Manole la ve,
su corazón sangra,
vuelve a rezar
y a implorar:
—"Manda, Señor,
sobre la tierra
un viento fiero
que sople tan fuerte,
que doble los pinos,
arrastre abetos,
derrumbe los montes
y corte el paso
a mi dulce esposa,
y así la haga
desandar camino,
parando en el valle".
Dios se apiada
y cumple su ruego:
y manda un viento
sobre la tierra,
que dobla los pinos,
arrastra abetos,

derrumba los montes,
pero no puede
obligar a Ana
a parar su pasos.
Ana continúa,
ándale que anda,
está ya muy cerca
y mira — ¡la pobre!—
que al final llega.

Los nueve maestros,
todos albañiles,
se alegran mucho
cuando la encuentran.
Manole, el pobre,
con el alma rota,
besa a su amada,
la toma en brazos,
la sube al andamio,
la apoya al muro
y en broma dice:
"Espera, tesoro,
no te me espantes,
te emparedamos,
pero es en broma".
Ana, confiada,
se ríe gozosa.
Manole solloza
y ya empieza
a hacer el muro,
a cumplir el sueño.
Y la aprieta
cada vez más fuerte,
hasta los tobillos
y hasta los muslos.
Ella, pobrecita,
deja de reirse,
rompe a quejarse:
"Manole, Manole,
maese Manole,
ya está bien,
basta con las bromas.
Manole, Manole,
maese Manole,
el muro me ahoga,
quiebra mi cintura".
Manole callaba
y continuaba.
El muro se alzaba
y la apretaba
hasta los tobillos
y hasta los muslos,
hasta el costado,
hasta los pechitos.
Ella, pobrecita,
llora y solloza,
y así se queja:
"Manole, Manole,
maese Manole,
el muro me ahoga,
aplasta mi pecho,
quiebra a mi hijo".
Manole trabaja,

con el alma rota,
el muro se alza
y la aprieta
hasta el costado,
hasta los pechitos,
hasta los labitos,
hasta los ojitos.
Y la pobre Ana
deja ya de verse,
sólo se le oye
decir desde el muro:
"Manole, Manole,
maese Manole,
el muro me ahoga,
mi vida se apaga".

Río Argeș abajo,
por una orilla,
viene el Rey Negro
y se arrodilla
en el monasterio
de tan grande fama:
alto monasterio
como ningún otro.
El rey lo contempla,
se pone contento,
y así les habla:
—"Diestros albañiles,
los diez— maestros:
decidme ahora,
con la mano al pecho,
si os atrevéis
y me lenvantáis
otro monasterio
para las plegarias,
aún más hermoso
y más luminoso?
Los diez maestros,
todos albañiles,
sentados arriba,
entre los tejados,
se enorgullecen
y así responden:
"Otros albañiles
tan diestros como
lo somos nosotros
no hay en el mundo.
Sabed que podemos,
cuando vos queráis,
levantaros pront
otro monasterio
para las plegarias
aún más hermoso
y más luminoso".
El rey escuchaba,
mucho cavilaba,
luego mandaba,
derribar al suelo,
el andamiaje,
y a los albañiles,
los diez maestros,
los abandonaba
entre los tejados,

allá en lo alto,
para que se pudran.
Los diez maestros
piensa y se hacen,
con tablas ligeras,
alas de volar.
Luego las despliegan,
se lanzan al aire,
pero se desploman,
y donde se caen,
se rompen los huesos.
El pobre Manole,
maese Manole,
cuando intentó
a su vez lanzarse,
oyó desde el muro
salir una voz
por él muy amada;
y la voz plañía
y así decía:
"Manole, Manole,
maese Manole,
el muro se ahoga,
aplasta mi pecho,
quiebra a mi hijo,
apaga mi vida".
Cuando la oyó,
palideció,
lágrimas amargas
llenaron sus ojos,
el mundo entero
se le vino encima,
vio voltear
las nubes arriba,
y desde el tejado,
el pobre Manole
se derrumbó muerto.
Y donde cayó
pronto surgió
una fuente llana,
de agua escasa,
de agua salada
con llanto regada.

Traducido al español por
D.D.S.

O MISCARE CAVALEREASCA IN SECOLUL XX
GARDA DE FIER

TOTALITE Nr. 18/10

Revista franceză de dreapta "TOTALITE" a dedicat recent două numere Mişcării Legionare –Garda de Fier– prezentând cititorilor într'un volum de 239 de pagini colaborările unor mature valori intelectuale europene ca: Georges Gondinet, Rémy de Laon, Pierre Gourinard, Juliu Evola, Claudio Mutti y Antonio Medrano si ale câtorva legionari marcanţi, Faust Bradescu, Ovidiu Gaîna, Ion Halmaghi, I. Tolescu, Ilarion Albu Petrican si altii.

Obişnuiţi numai cu acţiunea denigratorie din ultimii ani a duşmanilor din România şi streinătate aparţia acestui volum dedicat memoriei şi gândirii politice a Căpitanului, doctrinei lui şi Mişcării Legionare iniţiată de el, este o surpriză şi o mare mânghâere.

O surpriză pentrucă recunoaşterea atâtor virtuţi vine din Franţa pe care o consideram pierdută în marasmul ideologiilor negative care o frământă şi o mânghâere, pentrucă ecoul suferinţelor şi martiriul atâtor legionari şi naţionalişti europeni, începe să deschidă drum şi noi orizonţiri politice tineretului continental de astăzi, aşa cum o mărturiseşte prezentarea cărţii făcută de directorul Georges Gondinet. Citez:

"Titlul "TOTALITE" nu implică o referinţă la vreun totalitarism politic.

El marchrază pur si simplu în zorile lungului marş al revoluţiei europene, voinţa de a începe o luptă totală –spirituală, culturală şi politică– împotriva forţelor făţişe sau ascunse, hotărâte să ducă la sfârşit procesul început de multă vreme de denaturare completă a Europei şi trecerea ei în muzeul istoriei.

In acest sens "TOTALITE" va lămuri şi susţine în Europa şi în afara ei, mişcările înfaptuind în direcţia luptei de eliberare naţională şi populară împotriva oligarhiilor mundialiste, luptă care este reflexul invizibil, în condiţiile istorice de astăzi, al bătaliei dusă în culisele istoriei între Tradiţie şi Subversiune".

Doctrina mântuitoare a Căpitanului, persecutată în ţara de origine, se universalizează.

Ce compensaţie mai mare, pentru atâtea jertfe pe altarul credinţei puteam cere Arhanghelului Mihail patronul Legiunii şi ce alt omagiu mai eloquent s'ar fi putut aduce la 13 Septembrie curent în cel de al 85-lea aniversariu al naşterii lui?

Carpatii

REPRODUCEM INTERVIEW –UL COMAN– DANTULUI HORIA SIMA LUAT DE GEORGES GARDINET DIRECTORUL REVISTEI

INTREBARE = Domnule Horia Sima, aş vrea să încep această convorbire prin câteva chestiuni asupra întemeietorul şi şef istoric al Gărzii de Fier, Corneliu Zelea CODREANU. Puteţi să ne trasaţi un portret, precizându-ne dacă personalitatea lui Corneliu Codreanu nu era, pentru a relua expresia şi clasificarea sociologului Max Weber, aceea a unui "şef carismatic", adică a unui om întrupând, pentru un întreg grup social, promisiunea unei schimbări radicale, pe plan religios ca şi pe cel politic.

RASPUNS = In câteva cuvinte, este foarte greu de a înfăţişa portretul lui Corneliu Codreanu. Ar trebui o carte. In lucrarea mea, "Histoire du Mouvement Legionnaire" se găsesc numeroase referinţe la figura Căpitanului, între altele şi un portret fizic al lui. Atracţia ce-a exercitat-o Corneliu Codreanu asupra generaţiei noastre se datoreşte nu numai ideilor lui, ci şi unei specii de "carisme" incorporate în propria lui persoană. Codreanu era un "manifest viu", cum l-au definit unii din contemporanii lui. Simpla lui prezenţă între oameni producea un efect mai mare decât cel mai vibrant discurs. "Omul nou", programat de Căpitan, nu era o abstracţiune intelectuală, ci se reflecta în apariţia lui maiestoasă, de o rară frumuseţe.

Concepţia de viaţă a Căpitanului, doctrina lui, nu era străină de realitatea naţională. Ea corespundea celor mai înalte aspiraţii ale neamului nostru. Fiecare popor are un ethos al lui, o imagine spirituală, care îi defineşte personalitatea lui istorică. Fondatorul Mişcării se inspira permanent în acţiunile lui, din acest suflet colectiv, din această valoare intrinsecă şi inalienabilă a poporului românesc. "Carisma" Căpitanului provenea din această interpretare justă a energiei interioare a neamului nostru. Era normal ca mulţimile să-l urmeze cu elan, descoperind în el pe făuritorul destinului naţional. Schimbările pe care le preconiza Corneliu Codreanu în toate domeniile vieţii publice, nu erau decât consecinţa ideii centrale ce şi-o făurise despre misiunea neamului românesc în lume.

INTREBARE = Ce diferenţă vedeţi DV între "cultul personalităţii" de care s'a putut bucura, spre exemplu, Stalin, şi admiraţia sau fidelitatea care înconjurau pe Corneliu Codreanu?

RASPUNS = Stalin sau alţi tirani ai istoriei nu erau iubiţi de popor, ci temuţi. Fără exerciţiul puterii şi fără de instrumentele teroarei, ei nu mai reprezentau nimic. De azi spre mâine ar fi dispărut în neantul istoriei.

Corneliu Codreanu n'a fost la guvern nicio zi şi toată viaţa lui a fost persecutat de cei ce deţineau puterea, indiferent de regim. Ataşamentul maselor populare pentru Căpitan, care nu s'a stins nici până astăzi, se explică prin fluidul spiritual care emana din el şi care revela acestor mase propriul fond sufletesc, de care aveau până atunci doar un presentiment, o vagă cunoştinţă. In aceste cazuri, cum spune chiar el, voinţa şefului şi voinţa mulţimilor se suprapun, fără nicio constrângere, prin adeziune naturală, ca între părinţi şi copii.

INTREBARE = Anumiţi duşmani ai Gărzii de Fier, încercând să murdărească naţionalismul românesc al lui Corneliu Codreanu, au făcut aluzie la originea părinţilor. Despre ce este vorba în modo exact?

RASPUNS = Este vorba de o metodă curentă de denigrare, deşi absurdă şi ridicolă, care nu afectează întru nimic personalitatea lui Corneliu Codreanu, naţionalismul său sau valoarea sa spirituală. A se deschide o asemenea problemă, însemnează a da probă de un rasism foarte îndepărtat de tendinţa franceză şi de mentalitatea românească.

Naţionalismul românesc nu este rasist. Este Român oricine se identifică cu destinul poporului nostru şi îl serveşte cu credinţă şi dragoste, indiferent de originea lui etnică. In Miscare am avut legionari din toate naţionalităţile conlocuitoare ale României şi unii din ei au devenit figuri de prima linie, căzând în luptă sau suferind moarte de martir.

In ceece priveşte Corneliu Codreanu, tatăl său, prof. Ion Zelea Codreanu, era Român neaoş din Bucovina, aşezat în Moldova cu mult înainte de Primul război mondial. In partea mamei, după unii biografi, a existat în familie o îndepărtată germană. Pe acestă imperceptibilă picătură de sânge "străin", anumite persoane "binevoitoare" au brodat o adevărată canava de nerozii anti-naţionaliste.

Cum spuneam mai sus, în Garda de Fier niciodată nu s'a pus o asemenea problemă, nici din punct de vedere religios, nici rasial, admţându-se adevărul că o naţiune este în primul rând o entitate spirituală, chiar dacă e formată din mai multe grupuri de origini diverse şi uneori chiar de rase diferite.

INTREBARE = Julius Evola, care a avut ocazia să-l cunoască pe Corneliu Codreanu, vede în el, în "Le chemin du Cinabra", autobiografia sa spirituală, "una din figurile cele mai demne si mai bine orientate spiritual" ce-a putut întâlni în mişcările naţionaliste din această epocă. Acest lucru pune problema creştinismului lui C. Codreanu (şi, în consecinţă, a Gărzii de Fier). Ce gândiţi DV? Si ce rol se poate atribui veneraţiei lui Corneliu Codreanu pentru Arhanghelul Mihail?

RASPUNS = Codreanu era un creştin convins, dar semnificaţia creştinismului său nu se referă la el ca persoană, ci la opera politică ce-a realizat-o. Mişcarea Legionară, creată de el, este o mişcare structurată religios şi prin această caracteristică se distinge de celelalte mişcări naţionaliste contemporane.

Filozofia de bază a Mişcării este creştinismul. In acest sens putem preciza că Corneliu Codreanu n'a urmărit să capteze aderenţi, ci să-i transforme pe aceştia în sens creştin. Toată educaţia legionară pleacă dela ideia formării unui "om nou". Or, omul nou conceput de Căpitan nu era decât omul creştin proectat în aria vieţii publice.

Bine'nţeles, Corneliu Codreanu nu este nu întemeietor de o nouă religie şi nici nu s'a amestecat în afacerile Bisericii, pentru care arată cea mai adâncă veneraţie. El a rămas toată viaţa un om politic, preocupat de binele şi mântuirea neamului său. Inzestrând însă Mişcarea cu un substrat religios, el voia să înnobileze viaţa politică, să o scoată din jungla intereselor şi ambiţiilor şi să o înnalţe la un rang spiritual. Politica, adevărata politică, nu e un joc de interese, ci trebue să se subordoneze legilor divine.

Corneliu Codreanu a ales ca patron al Legiunii pe Arhanghelul Mihail, pentrucă lupta lui din cer contra lui Licifer era un drum de urmat pentru toate popoarele care trebue să sară în apărarea lui Cristos când inamicii Bisericii vor să-i distrugă opera Lui pământeană. Arhanghelul Mihail mai reprezenta şi altceva pentru Căpitan: triumful final al puterilor Binelui contra Răului.

INTREBARE = Viaţa lui Corneliu Codreanu, presărată de închisori şi suferinţe, încoronată de martiriu, nu provoacă în mod irezistibil o apropiere de Imitatio Christi?

RASPUNS = Intr'un anumit sens se poate vorbi de o Imitatio Christi, dacă ne referin la Codreanu ca om, ca persoană singuratică. Dar misiunea vieţii lui a depăşit graniţele mântuirii proprii, consacrându-se mântuirii neamului său.

Este greu să te consacri perfecţiunii interioare, devenind un imitator al lui Cristos. Dar este infinit mai greu, delicat şi anevoios ca să smulgi din apatie şi mizerie milioane de oameni, arătându-le drumul de urmat pentru a-şi împlini destinul lor istoric, hărăzit de Dumnezeu.

Inchisorile şi suferinţele lui Corneliu Codreanu, încoronate de martiriu, sunt consecinţa luptei lui pentru poporul nostru. Căpitanul vedea departe şi şi-a dat seama că fără o schimbare politică radicală, fără o nouă orientare, naţiunea noastră va cădea în robia ateo-marxiştilor. Ca şi Arhanghelul Mihail, el s'a luptat cu puterile Răului, cari l-au prigonit cu înverşunare şi până la urmă, l-au ucis. L-au ucis pentrucă vedeau în el un trimis al Cerului, o posibilitate (prin măreţia spirituală a mişcării lui), ca România –şi poate Europa întreagă– să scape din cursa ce le-o pregăteau.

INTREBARE = Să trecem, dacă voiţi, la câteva puncte de istorie a Miscării Legionare Române. La ce corespundea întemeierea ei?

RASPUNS = Intemeierea Mişcării Legionare a corespuns unei necesităţi istorice naţionale şi chiar europene.

Către 1922, s'a produs in România un conflict de generaţii. Studenţimea română, într'un moment de iluminare colectivă, a pornit pe un alt drum politic, făurindu-şi un nou ideal. O naţiune nu poate trăi, aşa zicând, din renta trecutului; ea trebue să se întrebe permanent asupra viitorului său, punându-şi problema unui nou obiectiv.

In acest sens, noua generaţie şi-a fixat scopul: "Idealul ce trebue să ne călăuzească, nu trebue să fie o atitudine pasivă în faţa evenimentelor, ci o consolidare a patrimoniului fizic şi spiritual al neamului nostru. România se poate pierde fără o politică lucidă şi viguroasă pe plan intern şi extern".

Din punct de vedere european, mişcarea de redeşteptare naţională din 1922 a coincis cu fenomene asemănătoare în mai toate ţările continentului nostru. Pretutindeni s'a observat o efervescenţă naţională, provocată de teama ca Europa să nu cadă victima revoluţiei bulşevice.

Mişcarea Legionară a fost întemeiată ceva mai târziu, în 1927, dar a continuat şi a dus la plenitudine idealurile generaţiei dela 1922. Dealtminteri, întemeierea Mişcării, în frunte cu Corneliu Codreanu şi Moţa, au fost ei înşişi protagonişti ai reacţiei studenţeşti contra conformismului predicat de vechea generaţie.

INTREBARE = Ce putem crede de ipoteza după care asasinarea lui Corneliu Codreanu ar fi fost sugerată de Hitler regelui Carol II, în timpul întrevederei dela Berchtesgaden, în intenţia de "a pacifica" România?

RASPUNS = Ipoteza este falsă. Dimpotrivă, Hitler avea un cult pentru Codreanu, pe care-l considera "părintele naţionalismului european". In întrevederea dela Berchtesgaden, Regele Carol a ridicat problema Gărzii de Fier, pentru a afla care sunt relaţiile Mişcării cu Germania naţional-socialistă şi dacă Garda de Fier se bucura de sprijinul Reich-ului. Hitler, fără să-şi dea seama de intenţiile Regelui, a răspuns că guvernul german nu se amestecă în afacerile interne ale României. Regele a fost foarte mulţumit cu acest răspuns, socotind că Hitler îi dă mână liberă să procedeze cum crede de cuviinţă contra Legiunii.

In realitate, regele a surprins buna credinţă a lui Hitler, care nici pe departe nu se gândea la iminenţa crimei. Dovada e că atunci când a aflat de asasinarea Căpitanului, a avut un acces de furie. A dat ordin să fie restituite guvernului român toate decoraţiile primite de mandatari ai Reich-ului şi relaţiile diplomatice au intrat într'o fază critică.

Hitler s'a considerat ofensat personal ca la câteva zile după întrevederea dela Berchtesgaden, să fie ucis Codreanu, ca şi cum Regele ar fi avut aprobarea lui. Nu trebue însă uitat că, înainte de Germania, Regele Carol vizitase Londra şi Parisul. Nu este exclus ca în aceste capitale să fi primit sugestii să lichideze pe Codreanu...

INTREBARE = Cum se face că Garda de Fier a putut supravieţui îngrozitoarelor represiuni din 1938?

RASPUNS = Din acelaş motiv pentru care a supravieţuit şi creştinismul după persecuţiile din primele veacuri. Din sângele martirilor s'au născut noi legionari! Dar mai trebue avut în vedere şi faptul că Mişcarea Legionară dispunea în 1938 de cadre puternice şi peste 200.000 de membri. Pierderile au fost teribile, dar mai aveam rezerve din care s'au recrutat noii conducători. Cu victoria dela 6 Semtembrie 1940, numărul legionarilor încadraţi a crescut în mod sensibil, încât viitorul a fost asigurat.

Mişcarea Legionară a fost un fenomen colectiv de profunzime. Intre ea şi naţiune s'a realizat o intrepătrundere aşa de puternică, încât Garda de Fier a putut supravieţui tuturor prigoanelor şi imenselor pierderi de vieţi omeneşti.

INTREBARE = Explicaţi-ne problema diarhiei cu generalul Antonescu şi conflictele la care aceasta a dat loc.

RASPUNS = N'a fost niciodată o diarhie propriu zisă, ci numai o colaborare între Mişcare şi Conducătorul Statului, bazată pe faptul că am câştigat în comun victoria dela 6 Septembrie 1940. N'a fost deci o diarhie, pentrucă toate puterile Statului erau concentrate în mâna generalului Antonescu. Nicio numire importantă şi nicio lege nu se puteau realiza fără aprobarea lui. In cadrul acestei colaborări, noi aveam un anumit rol şi dispuneam de anumite Ministere.

Conflictul a început din momentul în care Antonescu a pretins să fie proclamat şi şef al Mişcării Legionare. Era o pretenţie absurdă, deoarece el era străin de mişcare şi în niciun caz n'ar fi fost acceptat de masele legionare. Voia să imite pe Franco, care însă avea justificarea unui război civil dus la victorie.

Or, în România, generalul Antonescu a fost tributar sacrificiilor legionare şi nu invers. Fără acţiunea revoluţionară a Legiunii dela 3 Septembrie, Generalul nu ar fi ajuns Conducător al Statului. Văzând că întâmpină rezistenţă, s'a gândit să se desprindă de noi, uzând de armată. Dar cum nu era sigur nici pe armată, în sânul căreia ne bucuram de mari simpatii, şi-a pus toată nădejdea în armata germană care se găsea în România, în virtutea convenţiilor încheiate.

Pentru a capta asentimentul lui Hitler, a început o campanie de intrigi la Berlin contra Mişcării Legionare, prezentând-o ca o mişcare anarhică şi incapabilă de o acţiune constructivă în Stat. Rezultatul acestor intrigi fu că Hitler, în evenimentele din Ianuarie 1941, a trecut de partea Generalului dând ordin armatei germane din România să-l sprijine pe acesta în... "restabilirea ordinei"!

La 21 Ianuarie 1941, Antonescu a dat pur şi simplu o LOVITURA DE STAT, răzvrătindu-se contra ordinei contituţionale existente, pe când legionarii n'au făcut altceva decât să apere această ordine. Am cedat abia în momentul când am fost puşi faţă în faţă cu ultimatul lui Hitler.

INTREBARE = După lovitura de Stat a generalului Antonescu, la 21 Ianuarie 1941, care a fost soarta legionarilor refugiati în Germania? Au avut ei un statut "privilegiat" cum insinuează o anumită presă?

RASPUNS = In tratamentul ce l-a aplicat guvernul german legionarilor refugiaţi in Germania sunt două faze:

1) In anii 1941-1942, li s'a fixat domiciliu forţat în anumite localităţi, şi majoritatea legionarilor au lucrat în fabrici.

2) Incepând dela sfârşitul anului 1942, au fost internaţi în lagăre de concentrare la Buchenwald, Dachau şi Schsenhausen-Oranienburg.

Statutul de "favoare" de care vorbeşte o anumită presă, s'a redus la faptul că legionarii internaţi trăiau separaţi de masa deţinuţilor, ca nişte fiare periculoase, într'un lagăr separat în mijlocul marelui lagăr, înconjuraţi de o dublă reţea de sârmă ghimpată, care-i făcea mai prizonieri decât ceilalţi.

Eu, personal, am fost internat în închisoarea lagărului din Sachsenhausen. Trăiam într'o celulă, cu totul izolat de ceilalți camarazi și de lumea exterioară.

INTREBARE = România cade în mâna marxistă la 23 August 1944. DV constituiți un Guvern Național Român la Viena. Reamintiți-ne care a fost drumul DV în sânul Mișcării, care v'a condus la această înaltă responsabilitate.

RASPUNS = Mă aflam în lagărul de concentrare din Sachsenhausen când a capitulat România la 23 August 1944. A doua zi, 24 August, am fost scos din lagăr, dus la Berlin și de acolo, mai departe, până la Rastenburg, în Prusia Orientală, unde era Cartierul General al Führer-ului. Am vorbit cu Himmler și Ribbentrop, cari mi-au solicitat colaborarea. Pe Hitler nu l-am văzut.

Date fiind circunstanțele tragice ale României, datoria Gărzii de Fier era să continue lupta. Am acceptat în principiu să formez un guvern național care să mobilizeze poporul român contra invaziei sovietice. Am redactat o "Proclamație" către țară, care a fost transmisă prin radio. Apoi, am început să organizez rezistența contra cotropitorului cu mijloacele sumare de care dispuneam.

Totuși, ocupația țării de către diviziile rusești s'a desfășurat prea repede ca să putem opri invazia pe Carpații meridionali. Ne mai existând un teritoriu național liber, am format un Guvern Național la Viena.

INTREBARE = Cum explicați că legionarii au beneficiat de un "tratament de favoare" din partea Aliaților?

RASPUNS = Chestiune de logică. Legionarii nu puteau fi încadrați în categoriile fixate de Aliați pentru a fi trași la răspundere pentru crime din timpul războiului.

Noi am fost eliminați dela putere în România înainte de începerea războiului contra Rusiei Sovietice. Cea mai mare parte a legionarilor au făcut războiul ca simpli soldați pe front, fără a fi participat la răspunderea lui politică. Alții, cei mai multi, se aflau în închisori, iar cei din Germania mucegăiau în lagăre de concentrare.

Nu ne puteau acuza nici de "crime contra umanității" în cursul războiului, noi înșine fiind victime ale Puterilor Axei. Guvernul dela Viena nu intra nici el printre clauzele precise ale "pedepselor". Aliații au fost chiar foarte impresionați și de faptul că, în timpul războiului, deși naționaliști, am fost internați în lagăre de concentrare. Au făcut în plus, cercetări asupra comportamentului legionarilor în exil și, ca urmare a acestor rezultate, Garda de Fier a beneficiat de o decizie de "neurmărire", unică în anelele ultimului război.

INTREBARE = Ce a făcut Mișcarea Legionară pentru a rezista ocupației sovietice și "marxizării" României?

RASPUNS = Multe lucruri și semnificative în condițiile și circumstanțele de atunci.

Am format o armată națională, care a luptat pe Oder în ultimele luni ale războiului.

Am parașutat în România peste o sută de legionari instruiți în școli speciale. Aceste echipe de legionari au pus bazele mișcării de rezistență contra ocupației sovietice, începând din toamna anului 1944, într'o perioadă când vechile partide –responsabile de actul dela 23 August– colaborau cu comuniștii, fără să-și dea seama de tragedia ce va urma.

Noi am fost primii cari am pus mâna pe arme pentru a combate pe bolșevici și uneltele lor incoștiente. Noi am fost deasemenea ultimii cari am părăsit această luptă, în 1956, după revolta ungară, când am văzut că Aliații occidentali tolerează ca diviziile sovietice să înnăbușe aspirația spre libertate a acestui popor. Era clar că Aliații occidentali apliau ad litteram acordurile dela Yalta, pe baza cărora Europa a fost împărțită în sfere de influență. Nu mai era loc, nici în România, pentru o mișcare de rezistență.

INTREBARE = Poporul român este încă deschis acțiunii Gărzii de Fier?

RASPUNS = Greu de spus. Teroarea care domnește în România după înscăunarea regimului comunist, înlătură din sufletul oamenilor orice veleitate de a se manifesta deschis. Pentru a nu pune în pericol populația, am renunțat la orice intervenție directă. In condițiile existente, orice mișcare de rezistență este hărăzită eșecului.

Fără îndoială, mai există legionari care mențin focul sacru al doctrinei și eforturile lor izolate pot avea o anumită influență asupra noilor generații. Avem proba concretă prin numeroși refugiația recenți care, ajungând în Occidentul liber, ne caută și se afiliază organizațiilor legionare din țările unde se fixează.

Din nefericire, pentru cei mai mulți, contactul cu Garda de Fier nu este decât un vis. Noile generații sunt sever supravegheate și ce știu despre Mișcarea Legionară nu-i decât ceeace au învățat în școli sau ce au citit în cărțile de istorie editate de regim, adică numai minciuni și infamii la adresa Gărzii de Fier. Ceeace nu-i împiedecă să vrea să cunoască această mișcare de care regimul are atâta frică, chiar declarând-o "inexistentă". Gândul care-i animă este următorul: "Dacă regimul comunist acuză Garda de Fier de atâtea defecte, infamii, trădări, crime și josnicii, înseamnă că realitatea este riguros contrară".

INTREBARE = Să revenim la câteva problema de doctrină și de acțiune. In ce termeni concepți DV azi, "chestiunea iudaică" pe care Garda de Fier voia s'a rezolve?

RASPUNS = Mai întâi, trebue precizat că, în chestiunea evreească, Mișcarea Legionară n'a adoptat un punct de vedere rasial sau religios, cum a fost cazul cu National-socialismul sau alte mișcări politice. "Antisemitismul" nostru, sau mai exact "antiiudaismul" nostru era de origine economică și socială. Evreii acaparaseră în proporție de 70 % bogățiile țării, încât păturile sociale mijlocii și proletare trăiau într'o stare vecină cu mizeria. Singurii beneficiari erau Evreii și oamenii partidelor care le acopereau speculațiile. Situația tindea către o dominare totală a națiunii de către minoritatea iudaică.

Astăzi, chestiunea iudaică se pune în termeni diferiți. Numărul populației evreești a scăzut simțitor în România, cea mai mare parte emigrând în Israel sau în Statele Unite. Cei rămași nu mai constitue o amenințare virulentă ca altădată. Deci, problema iudaică nu va mai constitui o acuitate permanentă pentru desvoltarea viitoare a țării noastre.

INTREBARE = Prin ce se diferențiază Garda de Fier de fascismul italian și de național-socialismul german?

RASPUNS = La această chestiune a răspuns în termeni pertinenți însuși întemeietorul Mișcării, într'o conversație avută cu Julius Evola, la București, în 1937.

Fascismul, spunea el, exaltă valoarea Statului, al învelișului exterior al unei națiuni. Il compara cu o haină.

Național-socialismul dă la o parte haina și se interesează de corpul națiunii. Exaltă rasa, componenta biologică a unei națiuni.

Mișcarea Legionară pătrunde mai adânc, interesându-se de sufletul unei națiuni. Ea exaltă ethosul spiritual al unui popor.

Nimic nu poate fi adăogat la caracterizarea celor trei mișcări formulată de Corneliu Codreanu.

INTREBARE = In clipa în care cosmopolitismul încearcă desrădăcinarea tuturor popoarelor, când orice problemă gravă are un răsunet internațional, nu credeți că un efort ar trebui făcut pentru a se depăși naționalismul printr'un autentic universalism tradițional?

RASPUNS = Naționalismul nu trebue în niciun caz abandonat, așa cum vrea cosmopolitismul, și nici depășit ca să ajungem la o fraternitate universală.

Naționalismul este seva din care se hrănesc toate popoarele. Eliminându-l, e ca și cum le-am smulge din rădăcinile lor. La acest stadiu, națiunile se descompun și pier.

Dimpotrivă, valorile naționale trebuesc adâncite, cultivate la maximum și purificate de ingrediente care nu le aparțin. Inainte de toate, din sfera naționalismului, trebue expulsat șovinismul și imperialismul. Atunci, toate națiunile vor trăi în pace și se va putea ajunge la un universalism tradițional, sau mai bine zis, creștin. Creștinismul garantează convergența spirituală a tuturor națiunilor, prin faptul că proclamă că națiunile sunt creații divine și fiecare are o misiune de îndeplinit în istorie.

INTREBARE = Se vorbește mult de un "om nou" în doctrina legionară. Ce ascunde această expresie?

RASPUNS = Corneliu Codreanu spunea că înainte de toate Mișcarea Legionară este o operă educativă, o mare școală spirituală, în care "dacă la un capăt intră un om, la celălalt trebue să iasă un erou". Transformarea ce-o suferă individul în școala legionară este apariția unui "om nou". Un individ amorf, apatic, insensibil la durerile neamului, orientat exclusiv spre satisfacerea egoismelor lui, devine, după trecerea prin viața legionară, un individ dezinteresat, care-și vede împlinirea vieții lui în jertfa pentru neam.

După noi, prin școala legionară, individul se încadrează în ordinea naturală a creației. Individul în cadrul neamului, iar neamurile în cadrul și sub ascultarea legilor divine. Această reîntoarcere a individului spre lumea valorilor eterne este echivalentul "omului nou".

INTREBARE = Imediat după război, într'o carte publicată în franceză, în 1951, "Destinée du Nationalisme", afirmați că destinul naționalismului se confundă cu destinul democrațiilor. Este încă convingerea DV?

RASPUNS = Nu trebue confundată importanța cuvintelor. Nu există incompatibilitate radicală între termeni când există o aplicare strictă și cinstită a importanței lor doctrinare. Toată confuzia reiese din faptul că "democrații" nu aplică cum trebue principiile "democrației".

Un scriitor politic român, Aurel Popovici, într'o carte publicată în 1910, a pus alternativa "Naționalism sau Democrație". După el, ar exista o incompatibilitate organică și insuperabilă între naționalism și sistemul democratic de guvernare. Mie, mi se pare că cei doi termeni pot coexista (ceeace susțineam și în lucrarea mai sus citată), dar trebue bine delimitată sfera celor două noțiuni.

Naționalismul nu este o valoare de natură trecătoare. El este manifestarea specificului unei națiuni, a etosului său național. Naționalismul este o constantă, este realizarea istorică a unei națiuni. De aceea, chiar când nu este afișat expres sau când este repudiat ca doctrină, naționalismul continuă să-și profucă efectele.

Democrația este mai mult o tehnică politică, destinată să descopere curentele de opinie în sânul unei națiuni. Rolul democrației se reduce la problema alegerilor. la momentul electoral pentrucă, după aceea, nu guvernează în niciun caz "democrația", ci partidele ieșite biruitoare din urne.

Naționalismul nu vede nicium inconvenient să se exprime în forme democratice, pentrucă nu-i este frică de urne. E tocmai ceeace-l confundă cu destinul democrațiilor. Dar, nimic mai mult! Mișcarea Legionară, chiar dela originele ei, a declarat că va respecta Constituția și va lupta pe căi legale pentru cucerirea puterii. Astfel, se arăta mai democrat decât partidele zise "democrate". Deoarece acestea au violat continuu propriul lor sistem, guvernând cu metode dictatoriale. Deaceea afirmam mai sus că este necesar să se judece bine importanța cuvintelor.

INTREBARE = Deoarece anti-comunismul rămâne orientarea prioritară a acțiunei legionare în lumea modernă, cum îl concepeți DV pe un plan practic?

RASPUNS = In acest moment, dat fiind circumstanțele internaționale, nu putem face altceva decât să dăm alarma asupra pericolului comunist prin memorii, articole de ziar, cărți și alte manifestații semnificative. Ceeace trebue făcut mai ales este să deschidem ochii opiniei publice occidentale asupra primejdiei ce amenință umanitatea întreagă și asupra imensei erori ce s'a comis prin abandonarea Europei Orientale în robia comunistă. Trebuesc convinși Occidentalii, prin toate mijloacele, că ei constituesc prada viitoare a Molohului roșu, care, sigur de a fi crucificat definitiv prima sa pradă, va ataca și restul Europei. Trebuesc convinși că salvarea lor nu trece prin mijlocirea aranjamentelor diplomatice, ci printr'o mobilizare vigilentă și gata de sacrificiu.

Noi ne îndiplinim deja această sarcină, la scara noastră, dar ea ar trebui să revină în mare, forțelor patriotice și naționaliste din țările occidentale.

INTREBARE = Europa, grav atinsă de decadență, riscă să cedeze într'o zi sau alta sub greutatea imperialismului sovietic. Dat fiind că faza de simplă apărare anti-comunistă pare depășită, că trebue întrevăzut ce e mai rău (invazia Armatei roșii) și reflectat deja asupra mijloacelor de rezistență, cum întrevedeți DV lupta contra comunismului într'un context de ocupație militară?

RASPUNS = Chestiunea ne depășește. Nu trebue uitat că legionarii sunt refugiați politici, toleranți în diferitele țări care i-au acceptat. Rezistența contra unei invazii sovietice privește în primul rând pe cetățenii țărilor în cauză.

Fără îndoială, se vor produce convulsiuni la început în aceste țări, sub imboldul unei luări de conștiință generală. Dar dacă invazia se prelungește dincolo de un anumit timp, să nu ne îndoim că toate țările libere încă astăzi vor trebui să-și plece capul sub jugul sovietic.

Pentruca Europa Occidentală să nu ajungă în această situație îngrozitoare, o singură rețetă este valabilă: să se prevină această invazie, prin întărirea Pactului Atlantic și a solidarității cu Statele Unite. Deoarece, dacă tancurile sovietice au ajuns la Brest... "lasciate ogni speranza..."

INTREBARE = Ce importanță acordați DV gândirei creștine asupra a ceeace se cheamă lupta contra forțelor Răului?

RASPUNS = In loc de "gândire creștină", eu aș spune rolul creștinătății în lupta contra puterilor Răului.

Comunismul nu este o invazie de barbari. Nu este un imperialism de stil clasic. Nu este nici măcar expresia unei revolte sociale, cum spune doctrina lor. Este o proiecție istorică a puterilor Răului. Pentru întâia oară, Lucifer a izbutit să domine o parte din pământ, creindu-și un Stat "după chipul și asemănarea lui". Ura cu care urmărește comunismul descreștinarea popoarelor nu are altă explicație.

Ori, ce constatăm? Pentru întâia oară în istorie, oscietatea creștină –atât de vigilentă în secolele precedente– nu-și mai recunoaște inamicul. Si este aceeași societate care odinioară a format un dig contra invaziilor barbare și a respins expansiunea arabă și turcească. Deși dispun de mijoacele și puterea de a se înfrunta cu comunismul, Statele creștine din Occident preferă compromisul cu ateo-marxismul, fără să-și dea seama că astfel condamnă la exterminare Biserica lui Cristos de dincolo de Cortina de Fier.

Asistăm la un proces de descreștinare a Occidentului care va avea consecințe nefaste pentru propria lui existență. Se înșeală acei creștini care cred că abandonând în voia soartei pe creștinii răsăriteni, au potolit și monstrul bolșevic. Le va veni rândul să îndure aceeași soartă. Politica lor –zisă "realistă"– nu constitue nicio garanție și mult mai puțin, un scut pentru securitatea lor. Din contră, nu-i vorba decât de o etapă pe calea propriei lor distrugeri. Salvarea nu mai e posibilă decât printr'o renaștere fulgerătoare a conștiinței creștine a lumii apusene. Este oare realizabilă!!

INTREBARE = In ce măsură doctrina legionară poate ea încă să joace un rol în lumea informaticei, a proiectilelor autoghidate inter-continentale, a băncilor și a copiilor zămisliți în eprubetă?

RASPUNS = Problema aceasta nu se pune numai pentru doctrina legionară, ci pentru orice specie și formă de naționalism. Si cum naționalismul este forma vie a națiunilor, manifestarea propriei lor existențe în istorie, problema se pune în egală măsura pentru toate popoarele: națiunile și doctrinele naționaliste vor mai putea oare exista în noua perioadă în care a intrat omenirea, dominată de aceste descoperiri științifice?

Afară de cazul că se va extinde comunismul peste tot globul, națiunile vor continua să-și afirme crezul și personalitatea lor, căutând fiecare să intre în competiție pacifică cu celelalte. Intr'o lume dominată de tehnică nu va mai fi loc pentru războaie devastatoare. Va avea loc probabil o reîntoarcere către pacea binefăcătoare.

Doctrina creștină dispune de toate elementele ca să opereze pe planul gândirei această convertire a națiunilor, determinându-le la o cooperare loială în interesul tuturor.

INTREBARE = Ce mesagiu adresați DV tinerilor care refuză Europa dela Yalta și care resping viziunea materialistă a lumii?

RASPUNS = Noile generații riscă să-și piardă definitiv libertatea și să devină sclavi în imperiul mondial al comunismului, dacă nu se întorc la adevărurile esențiale ale vieții, care sunt: ideea națională și ideea creștină. Nu poți fi liber și să te bucuri de drepturile omului într'o națiune de sclavi.

Datoria fiecăruia, tânăr sau bătrân, este în acest moment nu numai de a se opune amenințării din Răsărit, dar de a câștiga bătălia contra comunismului. Intr'un viitor apropiat, sau dispare lumea liberă, sau dispare Imperiul Răului!

TERTIUM NON DATUM EST!

UN RASPUNS CAPITANULUI DE REZERVA EMILIAN

de N.S. Govora

Căpitanul de rezervă I.V. Emilian, îi ia apărarea sublocotenentului Pantazi şi în lupta iscată, apare ca triumfător, ba mai mult, pare că este convins că m'a făcut şah mat. Sublocotenentul, în "Stindardul" nr. 149 afirmă că generalul Ion Antonescu, ar fi putut obţine investitura parlamentului ales în Decembrie 1937, printr'un vot aproape unanim iar când s'ar fi prezentat înaintea aceluiaşi parlament, ca să aprobe intrarea noastră în războiu, alături de Germani, acelaşi bun parlament, ar fi aprobat această intrare în razboiu, în urma unui vot tot atât de masiv!!! Bine înţeles că sublocotenentul, pe acele vremuri era numai elev la şcoala militară de cavalerie, şi nu se pricepea în politică de loc, cum îi stă bine unui elev de şcoala militară de cavalerie. Printr'un vot aproape unanim sau tot atat de masiv, înseamnă că ar fi vorba de majorităţi masive de cel puţin 75 %. Să întrerupem discuţia cu ţâncul din şcoala militară de cavalerie şi s'o continuăm cu căpitanul de rezervă, care pe acele timpuri, fusese prefect-e drept că foarte puţin-, deci se pricepea în politică. Şi căpitanul de rezervă, ca să sprijine pe ţânc, începe să facă socoteli matematice, care nu prea se potrivesc ofiţerilor de cavalerie. Şi căpitanul o greşeşte chiar de la început, punând să voteze pe general, adică cu Germanii, 105 de deputaţi, 66 legionari şi 39 cuzişti. Foarte bine, dar de unde-i scoteai pe aceşti 66 de deputaţi legionari când mai mult de jumătate, în cap cu Corneliu Codreanu, erau pe lumea cealaltă? Fără îndoială că aceşti deputaţi legionari puteau să răspundă prezent doar în sedinţele de cuib, dar nu în parlamentul în care avea majoritâţi, Guţă Tătărăscu. Să mergem mai departe pe linia greşelilor care nu admit nici o discuţie. Dumneata, dle capitan de rezervă Emilian, mă acuzi că-i socotesc filoenglezi pe cei 15 (?) deputaţi iorghişti. Inseamnă că nu te pricepi deloc în politica reală românească, cu toate că ai fost prefect o lună de zile. Să-l luăm pe Iorga şi să-l judecăm. Păi Iorga era contra Germanilor până în măduva oaselor. Dumneata poate că nu ştii, sau ai uitat, că Iorga a scris un articol contra Germanilor care a avut un răsunet extraordinar în toată Ţara. Articolul se numea: Porcii motorizaţi! Nu ne va fi greu, dumneatale şi mie, care pe acele timpuri am fi votat, dacă am fi fost deputaţi, pentru intrarea în războiu alături de Germania, să ghicim ce ar fi făcut Iorga. Se spune că Germanii au fost foarte bucuroşi când au auzit că Iorga a fost omorit şi dumneata mă acuzi că-l socotesc, pe nedrept, pe Iorga, de ar fi fost anglofil şi mai ales aprig francofil. Ei bine, normal, cei 15 deputaţi iorghişti ar fi votat contra intrării noastre în razboiu alături de Germani, altfel ar fi avut de aface cu fulgerele şi trăsnetele lui Iorga care ar fi scris cu această ocazie un articol în care i-ar fi numit porci motorizaţi pe deputaţii iorghişti.

Dumneata îmi dai exemplul unor deputaţi Naţional-ţărănişti şi Liberali, care şi-au manifestat sentimentele contra Rusiei la începerea războiului. Da, dar uiţi că în acele momente partidele, legal, erau desfiinţate şi deci aceşi deputaţi, în cap cu Mihalache, erau liberi, nu aveau de luptat cu disciplina de partid. Eu cred-cu toate că nu se poate pune la îndoială patriotismul lui Mihalache-, că în acel caz, Mihalache ar fi fost obligat să voteze contra generalului Antonescu, Mihalache fiind un membru disciplinat al partidului Naţional-ţărănesc. In afară de asta, dumneata uiţi-nu o spune pe aceasta şi ţâncului-, că în partidul Naţional-ţărănesc existau acele demisii în alb, pe care Maniu le folosea ca o ameninţare contra recalcitranţilor. Faţă de aceste consideraţii, unde vezi dta dreptatea tezei ţâncului de la şcoala militară de cavalerie, unde vezi dta acel vot masiv pe care-l visează sublocotenentul Pantazi de partea intrării noastre în războiu alături de Germani? Nu, dle Emilian, dta eşti convins că te-ai pripit luându-i apărarea sublocotenentului, dar nu mai ai ce face. Să vedem mai departe cum ai să mă faci pe mine şah-mat.

* * *

Da, generalului Antonescu i s'a dat comanda unui grup de armate, în care intra şi un corp de armata german, dar acel general nu era unul dintre generalii germani renumiţi, ci era un general de mâna a doua. Pe aceiaşi linie, mai la nord, se afla mareşalul von Rundstedt, general vestit şi nu putea Hitler să-l pună pe von Rundstedt, sub comanda unui general român. Si apoi, formal sub comanda generalului Antonescu, genralul Ritter von Schobert, executa ordinele directe ale Marelui cartier german. Dovadă: generalul Antonescu a dat ordin grupului de armate de sub comanda sa, să nu treacă Prutul şi să nu facă capete de pod, vestitele capete de pod ale generalului Antonescu. Şi iată ce citim în cartea generalui Chirnoaga: "Prima operaţie a frontului român a fost un bombardament foarte puternic al aviaţiei germano-române executat în ziua de 22 Iunie la orele 4 dimineaţa, distrugând la teren circa 400 de avioane ruse. In zilele următoare armata a 11-a a făcut trei capete de pod peste Prut la Ştefăneşti, Sculeni şi Ungheni".-Istoria politica şi militară, general Chirnoagă, pag. 177. Deci în sectorul armatei a 11-a germana, s'au făcut trei capete de pod în ziua de 22 Iunie şi in zilele urmatoare. Generalul german, chiar primind ordinul generalului Antonescu de a nu trece Prutul şi de a nu face capete de pod, a făcut ce ştia că e bine să se facă: când o armată are de trecut o apă mai mare, caută prin surprindere, să facă capete de pod. Aceasta o ştie oricine, chiar un ofiţer de infanterie care a făcut şcoala de aplicaţie a armei lui şi, fără îndoială, o ştia şi Antonescu. Dar care a fost motivul că generalul Antonescu a dat ordin să nu se facă capete de pod? Eu cred că generalul avea credinţa ca înaintarea în Basarabia va fi foarte uşoară şi în acest caz era bine să se adune câţi mai mulţi Ruşi pe malul Prutului, ca să fie luaţi prizonieri. Generalul Antonescu, s'a înşelat armarnic: "Trupele române au făcut un numar relativ mic de prizonieri".–Gen. Chirnoagă, op. cit. pag. 170.

Deci generalul Ritter von Schobert a călcat ordinul primit de la Antonescu şi a făcut trei capete de pod, dar ceilalţi generali români, au executat ordinul. "Armata română a făcut (numai) la 2 Iulie trei capete de pod la Coştuleni, la Est de Huşi şi la Făciu şi apoi a urmat flancul drept al armatei a 11-a germane".– Gen. Chirnoaga, op. cit. pag. 177. Deci restul armatei de sub comanda lui Antonescu, a trecut la facerea de capete de pod, abia în ziua de 2 Iulie zi în care a venit ordinul să se înceapă atacul. Prin urmare generalul Ritter von Schobert a făcut trei capete de pod, folosind faptul că dincolo de Prut nu se afla nici un soldat sovietic afară de grăniceri şi a putut s'o faca fără pierderi pe când Românii au facut cele trei capet de pod ale lor abia în ziua începerii atacului, cand Ruşii au avut timp de 11 zile ca să-şi aducă forţe nu puternice dar destul de puternice. Şi aceste forţe aduse în timp de 11 zile, au produs pierderi însemnate, în special la Ţiganca, nume pe care Românii nu vor putea să-l uite uşor. Şi aceasta din cauza generalului Antonescu sau al unui calcul greşit al lui Antonescu, ceace duce la acelaş rezultat. In restul frontului, la Sud de Ungheni, a existat numai un mic cap de pod făcut de locotenentul de infanterie Bucşa, pe care l-am descris în articolul meu şi care a dus la darea în judecată a lui Bucşa. In restul frontului, afirmă căpitanul de rezervă Emilian, a mai existat un cap de pod la Lipcani, dar acest cap de pod nu este trecut în cartea generalului Chirnoagă, singura carte care s'a scris despre războiul nostru, Sfântul nostru războiu. Eu merg mai departe cred că acest cap de pod citat de căpitanul de rezervă Emilian, a existat, dar a fost făcut contra ordinului generalului Antonescu şi că autorul lui a fost ameninţat cu judecata.

Capitanul de rezervă de cavalerie Emilian, caută să-şi bată joc de mine, în mod foarte fin (?), numindu-mă strateg, etc. pentrucă am afirmat că pe Prut nu a existat nici un soldat sovietic afară de grăniceri. Da, asta am afirmat, o afirm şi continua s'o afirm, căci acesta e adevărul, purul adevăr: Pe Prut nu au existat acele forţe pe care le înşiră dl căpitan de rezervă Emilian, scoase din "absolut toate scrierile de războiu, inclusive cele sovietice", pe ziua de 22 Iunie 1941, repet, pe ziua de 22 Iunie, când generalul german a putut, prin surprindere să-şi facă cele trei capete de pod, dar în 11 zile, până s'a hotărît atacul, la 2 Iulie, a fost timp destul să vină acele forţe şi pe jos şi nu numai cu calea ferată sau cu camioanele. Domnul căpitan de rezervă Emilian, să citească şi să recitească articolul meu şi va vedea că am dreptate: la 22 Iunie 1941 nu au fost pe Prut decât fortele grănicereşti şi deaceia a putut un simplu locotenent de grăniceri (infanterie), să treacă podul existent la Ţuţora şi să-l păstreze până la 2 Iulie, dată când a venit ordinul să înceapa atacul.

* * *

"Si totuşi, Prutul a fost trecut în zorii zilei de 22 Iunie 1941, nu numai la Ţuţora, cum pretinde dl căpitan N.S. Beldie, alias Govora".–Căpitan de rezervă I.V. Emilian în "Stindardul" nr. 152. Deci căpitanul de rezervă Emilian afirma scurt: Prutul a fost trecut în zorii zilei de 22 Iunie pe toată lungimea lui, nu numai la Ţuţora, cum am afirmat eu. Deci dacă eu nu pot dovedi ceiace am afirmat, atunci căpitanul de rezervă a avut dreptate şi eu am fost făcut şah mat. Ia să vedem cum stau lucrurile: "La 29 Iunie, Hitler anunţă pe generalul Antonescu printr'o scrisoare, că, având în vedere înaintarea frontului german, armata a 11-a germana va trebui să ia ofensiva la 2 Iulie, ca să acopere flancul de sud al grupului de armate von Rundstedt. Armatelor române le revine misiunea de a apăra flacurile armatei a 11-a germane. El ruga ca pentru aceste operaţii să se subordoneze acestei armate, trupele române necesare. Având în vedere că armata a 3-a se găsea între grupul de armate sud şi armata a 11-a –deci făcea legătura între cele două forţe germane-generalul Antonescu a pus-o sub ordinele comandantului armatei a 11-a germane, care mai avea încă în subordine direct alte patru divizii române. Intre timp armata a 4-a română a concentrat o parte din forţe şi a intrat în dispozitivul de plecare la atac pe Prut.

In dimineaţa de 2 Iulie s'a trecut la ofensivă pe întreg frontul romanesc".–General Chirnoaga, op. cit. pag. 177.

Deci categoric, până la 2 Iulie 1941, pe toată lungimea lui, Prutul nu a fost trecut, afară de cele trei capete de pod făcute de armata a 11-a. Aceasta o afirmă generalul Platon Chirnoagă, într'o carte care a fost tipărită de editura "Carpaţii" care s'a epuizat repede, vândută în special străinilor. Ne mira foarte mult că aceasta carte nu a fost citită de căpitanul de rezervă Emilian, care are speciale preocupări militare şi "Stindardul" lui apare de fiecare dată plin de fotografii militare. Domnul Emilian este cunoscut în exilul românesc ca "căpitanul Emilian" adică căpitan activ Emilian. Dar poate, căpitanul de rezervă Emilian, respinge cartea generaluluj Chirnoagă, ca fiind generalul care la bătrâneţe a devenit legionar, şi încă legionar de ai lui Horia Sima, deşi e singura carte românească care se ocupă de războiul nostru din Răsărit. Ia să vedem ce zice un scriitor care nu este legionar ci antilegionar, dl George Barbul, în cartea lui "Le III-e Homme de l'axe", la pagina 125: "Trupele româneşti nu au intrat în acţiune decât la 3 Iulie, după ce Germanii din Polonia au ajuns pe aceiaşi linie cu vechea linie de demarcaţie germană de pe Prut. Ocuparea Lembergului, la 30 Iunie, a fost semnalul ofensivei". George Barbul este bun prieten cu căpitanul de rezervă Emilian şi nu m'ar mira mult dacă Emilian nu şi-a manifestat prietenia lui faţă de dl Barbul necitindu-i cartea. Sunt aproape sigur că căpitanul de rezervă Emilian are cartea lui Barbul, dar o are în bibliotecă cu foile netăiate. Insfârşit am adus proba că ceiace am afirmat, este adevărul pur. Şah matul căpitanului de rezerva Emilian, s'a îndepărtat la distanţe incomensurabile şi-l văd cu binoclul întors.

Domnul căpitan de rezervă Emilian, s'a supărat când am afirmat că generalul Antonescu nu era capabil să conducă un razboiu modern. Şi o repet: aşa este. Antonescu aparţinea şcoalei franceze care, în acest războiu, a suferit un colosal eşec. Gândiţi-vă la generalii francezi, în cap cu generalul Gamelin, care toţi au fost bătuţi de generalii germani. Şi generalul Antonescu nu are nici o vină, de vină este doar şcoala franceză. Gândiţi-vă că soarta ar fi pus pe generalul Antonescu în fruntea unei aramte care să se războiasca cu germanii! Armatei Germane nu i-ar fi trebuit mai mult de o săptămână ca să ocupe România de la un capăt la altul. Antonescu a fost un mare general în 1916-1920, când de fapt a condus armata de sub conducerea generalului Prezan. Dar de atunci, trecuse foarte multă vreme. Armata română, în cap cu generalul Ştefleа, se opunea doctrinei germane şi deci era natural să fie învinsă de la început. In armata română aveam numai câţiva ofiţeri, proveniţi din armata austro-ungară, care făceau parte aproape toţi din vânătorii de munte. In capul lor trebuie pus generalul Iacobici şi acest general a luat în cele din urmă, Odesa!

Căpitanul de rezervă Emilian, ne vorbeşte de planul de reorganizare al armatei române, făcut de Antonescu şi trimis generalului von Tippelskirch la 14 Spetembrie 1940. Intre a face un plan de reorganizare şi a conduce o armată după legile războiului modern, este o mare diferenţă, diferenţă de care Germanii şi-au dat seama. Cunoscând teribila mândrie a generalului Antonescu, Germanii i-au dat comanda unei armate în care intrau şi Germani, dar aceasta a durat puţin, foarte puţin. Războiul românesc a început la 22 Iunie şi la sfarsitul lui Iulie, grupul de armate de sub comanda generalului Antonescu, s'a desfiinţat şi armata a 11-a trecut sub comanda mareşalului von Rundstedt, deci generalul Antonescu a comandat o armată germană numai 40 de zile şi după aceste 40 de zile. Antonescu a fost scos din pâine. Dar a fost deajuns ca să se facă mareşal, singurul mareşal al armatei române.

Dupa aceia, generalul Antonescu, proaspăt mareşal, nu mai putea să comande numai o armată-a 4-a-, şi deaceia aceasta armată -a 4-a, a trecut sub ordinele Marelui Stat Major şi a primit misiunea să cucerească Odesa. Eu am crezut că Antonescu s'a făcut mareşal numai după cucerirea Odesei şi m'am înşelat şi aceasta este în defavoarea lui Antonescu: Antonescu trebuia să astepte ocuparea Odesei-sub comanda lui-, şi după aceia să se facă mareşal, nu el să fie mareşal şi la Odesa să se producă un adevărat carnagiu. "Pierderile armatei române în această bătalie au fost excesiv de grele. In operaţiile dintre Nistru şi Bug, pierderile române s'au ridicat la 99.742 oameni, din care circa 85 % reprezintă pierderile de la Odesa". –Gen. Chirnoaga, op. cit. pag. 180. Deci la Odesa am pierdut 85.000 de oameni!!! Eu am comis o mare greşală, afirmând că Antonescu s'a făcut mareşal după căderea Odesei când acest lucru s'a petrecut la 31 Iulie 1941 si Emilian îmi trimite o săgeată –otrăvită după părerea lui–, dar săgeata printr'un ricoşeu, îl loveşte pe prietenul lui, George Barbul. Iată ce scrie numitul Barbul în cartea citată la pagina 139: Antonescu "mareşal după luarea Odesei!"

* * *

Deci grupul de armată general Antonescu a fost desfiinţat după 40 de zile de la începerea războiului şi mareşalul a rămas fără comandă pentru gradul lui de mareşal. Armata a 4-a a trecut sub comanda Marelui Stat Major şi direct sub comanda generalului Ciupercă. Deşi mareşalul nu comanda direct această armată, nu înseamnă că se desinteresa complet de armata a 4-a, ba din contra. Pentru cucerirea Odesei, Germanii îşi oferiseră de la început ajutorul lor în aviaţie şi trupe specializate, dar generalul Antonescu-sprijinit pe informaţiile incomplete pe care le avea despre organizarea Odesei de către Ruşi-, a considerat că armata a 4-a română ar putea cuceri singură Odesa şi a refuzat propunerea germana!!! Gen. Chirnoaga, op. cit. pag. 179. Prin urmare s'a ivit ocazia ca generalul Antonescu să arate că este capabil să conducă un războiu modern. Războiul modern cerea aviaţie multă şi trupe specializate pe care Antonescu nu le avea şi nu le aprecia nevoia, dovadă este că aceste trupe specializate şi multă aviaţie, oferite de Germani, le-a refuzat cu soberbie! La comanda armatei a 4-a, era generalul Ciupercă tot aşa de nepriceput ca şi Antonescu şi a acceptat să cucerească Odesa numai cu mijloacele avute la dispoziţie. Dacă comandant al armatei la 4-a ar fi fost generalul Iacobici, singurul general român care cunoştea doctrina germană, în faţa ofertei germane de ajutor, Iacobici l'ar fi convins pe Antonescu s'o primească ca fiind absolut necesară iar dacă Antonescu, încăpăţânat cum era, ar fi continuat să rămână pe aceiaşi poziţie, Iacobici ar fi refuzat comanda acelei armate. Ameninţarea obişnuită a lui Antonescu cu Curtea marţială, nu ar fi avut valoare în faţa lui Iacobici, care era om dintr'o bucată.

"Fotografiile aeriene însă, în scurtul timp de care dispuseseră, nu descoperiseră de cât în parte aceste organizaţii, încât aşa puse pe hartă, apărea un sistem de poziţie fără continuitate şi destul de uşor de pătruns". –Gen. Chirnoaga, op. cit. pag. 179. Prin urmare, fotografiile aeriene luate tot de români care nu dispuneau de mijloace prea moderne, dovedeau că Odesa este uşor de pătruns şi mai departe rămânea totul pe seama pieptului soldatului român care, cum se ştie, este de aramă. Dar generalul Antonescu s'a înşelat amarnic, tocmai pentrucă el nu cunoştea războiul modern, el rămăsese la timpurile de glorie de altă dată, când era adevăratul comandant al armatei generalului Prezan.

"Când însă la 14 August s'a luat contactul cu poziţia din jurul Odesei şi după patru zile s'a executat primul atac puternic, s'a constatat că în faţa trupelor române se afla o poziţie astfel organizată, încat pentru cucerirea ei trebuiau folosite mijloace şi metode pentru războiul pe poziţie, adică artilerie foarte multă, consum mare de muniţie, aviaţie de bombardament şi care de luptă. Noi nu aveam aceste mijloace. Câteva atacuri partiale date de corpurile de armată pe fronturi mici pentru încercarea rezistenţei în diferite puncte, şi încă un atac important organizat şi executat de armată pentru ruperea poziţiei, n'au adus de cât foarte mici pătruderi şi în schimb au provocat pierderi foarte grele. Pentru atacul executat de armată, aceasta fusese întărită cu încă patru divizii; lipsindu-i însă mijloacele de foc de distrugere, n'a reuşit". Gen. Ghirnoaga, op. cit. pag. 179.

Generalul Antonescu a înlocuit la 25 Spetembrie pe generalul Ciupercă la comanda armatei a 4-a cu generalul Iacobici şi, probabil la cererea acestuia, mareşalul a renuntat la superba lui mândrie şi a făcut apel la ajutorul german care îi fusese oferit de la început, dar pe care îl refuzase. Generalului Ciupercă i s'a luat comanda pentru incapacitate şi lipsei de cunoştinţe militare, dar bietul de el nu de aceasta ducea lipsa ci de mijloace de luptă moderne!!! Venit generalul Iacobici la comanda armatei a 4-a, mai era nevoie însă de ceva. "Trebuia adusă şi putere materială; de aceia generalul Antonescu a cerut intervenţia aviaţiei de bombardament germană şi unităţi speciale pentru ruperea frontului. Generalul Iacobici a trecut la organizarea unui foarte puternic atac la aripa dreaptă a armatei. Consumul de muniţie însă care se crea era atât de mare pentru a, se asigura succesul şi a economisi viaţile infanteristilor, încât bombardamentul de artilerie nu putea să fie executat cu muniţia existentă. Trupele speciale germane, neavand sprijinul de foc necesar operaţiei, au renunţat să mai colaboreze la pregătierea atacului şi astfel n'a mai avut loc". Gen. Chirnoaga, op. cit. pag. 179.

Iată că armata germană nu pornea la atacul unei poziţii fără o puternică, lungită şi prelungită pregătire de artilerie pe care Antonescu o cunoştea. Pe această nouă. trebuia generalul Antonescu să o înveţe de la Germani.

Deci am afirmat că generalul Antonescu nu avea pregătirea necesară pentru conducerea unui războiu modern şi căpitanul de rezervă Emilian ajutat de sublocotenentul Pantazi. s'a supărat, dar citind argumentele de mai sus, aduse de generalul Chirnoagă, cititorul împartial îmi va da dreptate. Din ameninţarea cu şah mat, a rămas doar pulbere şi pe căpitanul de rezervă Emilian îl sfătuiesc să citească, să citeasca mult. Numai fotografiile puse la dispoziţie de serviciile germane, nu sunt suficiente, este nevoie şi de fond. Dumneata, căpitane de rezervă Emilian, ai fost un erou în afară de serie, ceiace am recunoscut fără reticenţă, dar cunoştinţele dumitale militare se reduc la un an de şcoală militară (de rezervă), şi-ţi lipseşte şcoala de aplicaţie a cavaleriei, şcoală care ţi-ar fi lărgit cunoştinţele. De acest păcat suferă şi sublocotenentul Pantazi. In "Revista cavaleriei", dumneata reproduci o fotografie: cimitirul militar de la Dalnik. M'a mişcat şi pe mine căci şi eu sunt român şi am fost luptător voluntar pe linia I-a, dar am avut o strângere de inimă privind această fotografie: pentru cucerirea Odesei, au murit 85.000 de ostaşi!!! Numărul acestor morţi ar fi fost infinit inferior dacă mareşalul Antonescu ar fi cunoscut nevoile unui războiu modern: aviaţia, multă aviaţie, trupe speciale, muniţie de artilerie, multă muniţie de artilerie şi natural, artileria necesară.

Dar aşa cum a fost, cucerirea Odesei a fost un mare eşec pentru mareşalul Antonescu.

* * *

Căpitanul de rezervă Emilian afirmă că Antonescu a fost un gigant. Mareşalul Antonescu a fost numai un om mare, teribil de mare şi care ca toţi oamenii mari, a comis mari greşeli. Cea mai mare greşală, pe plan militar, a fost campania pentru cucerirea Odesei. Pe plan politic au fost mai multe, infinit mai multe. Dar căpitanul de rezervă Emilian, îmi aminteşte că prin anii 50 am scris articole de laudă la adresa mareşalului. Am scris şi nu numai prin anii 50 ci şi mai încoace la "Carpaţii" şi unul acum vreo doi ani, la adresa lui Penescu care îl atacase pe mareşal, dar dta căpitane nu l-ai citit, căci se vede treaba că decând ai îmbătrânit te citeşti numai pe dta. N'ai dreptate. Apărarea mareşalului o voiu lua-o totdeauna când va fi pus în discuţie de cei care sunt cu aliaţii fireşti.

O iau pentrucă mareşalul a fost singurul om mare care şi-a dat seama de importanţa Rusiei care a fost şi rămâne duşmanul nostru secular şi

natural, cum a spus Take Ionescu, Mareşalul Antonescu a fost singurul român care a ridicat spada în contra duşmanului acesta natural al nostru şi a făcut ca să ajungă opinca soldatului nostru până la Volga şi până la Nalcik. Şi mareşalul Antonescu a fost singurul român care a putut să ridice această spadă românească la un timp când toţi ceilalţi oameni politici români, erau toţi vânduţi Nemţilor, da, vânduţi Nemţilor/ Şi încă ceva: mareşalul a ridicat spada ruptă a lui Corneliu Codreanu, da, spada ruptă a lui Corneliu Codreanu. Şi mareşalul a comis greşeli foarte mari cu această spadă ruptă a lui Codreanu. Dar noi toţi trebuie, suntem obligaţi să iubim pe mareşalul Antonescu şi suntem obligaţi să-i iertăm greşelile, oricât de mari. Dar... au trecut 40 de ani de la darea lui pe mâna lui Bodnăraş de către Caiafa Mihai Vodă! Şi eu am fost printre românii care-ca şi căpitanul de rezervă Emilian–, am socotit că lupta neterminată a lui Antonescu, trebuie s'o continuăm, unde se va putea şi cum se va putea, căci acesta era războiul cel sfânt.

Şi am dus noi războiul cel just al mareşalului, cu mari, enorme pericole!

Dar de atunci au trecut 40 de ani! A trecut epoca tinereţii, a entuziasmului. Acum a venit timpul să scriem istorie. Fără părtinire! Când se scrie Istoria unui om, se scrie aşa cum a fost şi se constată că gigantul a fost un om mare, un om teribil de mare, cu toate greşelile lui, chiar dacă a avut o inimă de câine roşu! Cu cât timpul trece, se descoper o mulţime de acte care ne arată greşeli şi alte greşeli, dar omul acesta rămâne totdeauna mare. Pentru asta nu trebuie să ţipaţi ca nişte isterici, căci omul acesta rămâne mereu om mare cu toate actele noi descoperite.

Căpitanul de rezervă Emilian dă ordin tuturor ofiţerilor activi şi de rezervă să nu mai strângă mâna căpitanului Beldie, alias Govora şi este convins că aşa se va face. Foarte bine. Nu ar fi prima dată când mi se întâmplă acest lucru. Prin anii 50, perioadă din viaţa mea pe care căpitanul de rezervă Emilian o laudă, pentrucă am scris contra lui Mihai Viteză, şi ofiţerii, numai activi, hotărîseră să mă bată, în frunte cu comandorul Profir pentrucă am isultat pe majestatea sa. Aflând acest lucru am căutat să-l întâlnesc şi am stat de vorbă o după amiază întreagă şi rezultatul a fost că Profir m'a luat cu el la restaurantul românesc unde se întâlneau toţi iubitorii lui Mihai Viteză, şi intrând cu mine de braţ a spus: Acesta este căpitanul Beldie. Dacă îndrăzneşte cineva să-l lovească, va avea de furcă cu mine. Are dreptate. Eu am aruncat 26.000 de tone de bombe în Rusia şi Mihai Viteză acesta şi-a bătut joc de noi toţi.

* * *

Filfizonii aceştia cavalerişti, despre care un filozof german a spus că au rozete numai ca să nu încalţe cismele pe dos, în razboiul nostru sfânt, au fost la înaltime şi au cules 45 la sută 100 din decoraţiile cu Mihai Viteazul, lăzând 45 la sută 100 vânătorilor de munte şi restul, de 10 la sută 100, cu mărinimie le-au lăsat celorlalţi. Fără îndoială că aceste înalte decoraţii le-au luat pe drept, dacă au fost puţine nedreptăţi, influienţe de fuste şi celelate, acesta e normal, cum se întâmplă toate în lumea acesta.

Dar am întâlnit o nedreptate, tocmai în "revista cavaleriei", ultimul număr. E vorba de sublocotenentul de rezervă Mihai Caliopol, cu care s'a comis o mare nedreptate. Pe acest român, puţin grec, eu am învăţat să-mi fie drag din cartea căpitanului de rezerva Emilian "Les cavaliers de l'apocalypse". După părerea mea, Mihai Viteazul, cea mai înaltă decoraţie românească, trebuie să fie dată numai acelora care, făcându-şi datoria, trec peste aceasta linie. De exemplu, datoria unui om este să lupte cu ardoare până ce este rănit, din acel moment el trece pe mâna sanitarilor şi a doctorilor, dar sunt unii oameni, care fiind răniţi, dându-şi seama că prezenţa lor în fruntea unităţilor este necesară, se ridică şi merg înainte până când sunt loviţi de moarte. Aceşti oameni, făcându-şi datoria, au trecut peste datorie şi merită Mihai Viteazul. După mine, sublocotenentul Caliopol care, după mine, era hărăzit unei alte vieţi şi deaceia a plecat repede dincolo, merita din plin Mihai Viteazul. Dăm din "revista cavaleriei": Voluntar, a participat la numeroase incursiuni. Prin exemplul său personal, prin curajul de care dă dovada în cele mai grele situaţii, Mihai Caliopol, a fost sufletul şi motorul tuturor atacurilor, contraatacurilor şi luptelor corp la corp, pe care le-a purtat acest regiment, de la Hotin şi până la Sehehé-Ely în Crimeea. Aici, a luat comanda plutoanelor rămase fără ofiţeri, le-a regrupat, i-a îmbărbătat pe ostaşi, a pornit cu ei la un vijelios contraatac, a restabilit situaţia în favoarea noastră, dar a fost rănit la cap de două gloanţe. Rana ar fi putut să nu fie mortală, el însă s'a dat jos din căruţa care transporta răniţii la ambulanţa brigăzii, spre a face loc unui soldat, pe care îl socotea mai grav rănit decât el. Şi a mers pe jos după căruţă... Aceasta i-a fost fatal. A murit la câteva zile după ce fusese evacuat într'un spital german din Cherson".

Prin urmare, acest ofiţer de rezervă, a participat la mai multe incursiuni (toate voluntare), a luat parte la mai multe lupte corp la corp şi în cursul unui contraatac, a fost lovit la cap de două gloanţe. Până aici sublocotenentul Caliopol şi-a făcut datoria, dar pe drum, s'a dat jos din căruta care-l transporta, ca să facă loc altui rănit mai grav decat el. Aici intervine peste datoria! Căpitanul de rezervă Emilian, cum a luat cunostinţă de acest fapt, trebuia să se facă luntre şi punte şi să-i scoată decoraţia Mihai Viteazul, sublocotenentului Caliopol. Avea puterea s'o facă, putea să intervină, în special la George Barbul, care era atât de sus pus, şi acest prieten al căpitanului de rezervă Emilian, putea să-i scoată –pe drept–, decoraţia Mihai Viteazul dar nu a facut nimic si pentru asta e vinovat. Probabil că intervenţia pe lângă George Barbul, şi-o rezerva pentru un caz personal! Şi în afară de asta, Caliopol a săvârşit un fapt vitejesc, fapt rar, fapt în afară de serie, fapt care nu se întâmplă des într'o armată întreagă: a doborit cu mitraliera lui un avion rusesc. "Les cavaliers de l'apocalypse", I.V. Emilian, pag. 197.

Am recitit cartea căpitanului de rezervă Emilian, cu lupa. Omul acesta, reiese din carte, a fost un erou, un mare erou! Toţi românii trebuie să se închine în faţa unui asemenea om, dar în toată cartea lui nu am întâlnit un fapt din care să reiasă că Emilian, a trecut de linia datoriei, toate faptele lui sunt făcute în limita datoriei lui de ofiţer de călăraşi, deci nu merita decoraţie Mihai Viteazul. Că i s'a dat foarte bine, ce i s'a luat Sublotentului Caliopol, i s'a dar căpitanului de rezervă Emilian. Nu sunt invidios, eu nu am nici o decoraţie, căpitanul de rezervă are 14, cu atât mai bine, dar spun încă odată, ca după judecata mea, nu merită decoraţia Mihai Viteazul, decoraţie care o merita din plin, sublocotenentul Caliopol. E. posibil că intervenţia la prietenul sus pus a intrat în joc de data aceasta.

In "Revista cavaleriei", am văzut o frumoasă fotografie a sublocotenentului Pantazi, frumoasă fotografie şi frumoasă decoraţie. Ei bine, eu nu am văzut niciodată decoraţia căpitanului de rezerva Emilian, nici în fotografie, şi căpitanul de rezervă Emilian e un om înalt, bine făcut şi o fotografie cu decoraţia Mihai Viteazul, l'ar ridica în faţa cititorilor "Revistei cavaleriei".

* * *

Sublocotenentul Pantazi a ieşit ofiţer în Mai 1942, deci după doi ani, la 23 August 1944, era tot sublocotenent, celelalte grade le-a luat după fatidica dată, 23 August 1944. Din această cauză, în articolul de faţă, îl numesc sublocotenent şi îl consider sublocotenent. Celelalte grade, le-a luat după 23 August. Când a fost avansat locotenent, nu am aflat şi aflăm că în timpul procesului mareşalului (1946), a fost avansat la gradul de căpitan, deci în doi ani, Pantazi a avansat două grade! Aceasta arată că nu era nici o regulă în armata românească. După trei luni de la avansarea la gradul de căpitan de rezervă, Pantazi este degradat şi trecut în controale cu gradul de soldat pentruca după şapte ani de închisoare să i se recunoască gradul de căpitan de rezervă. Aceste reguli şi aceste legi, numai în armata lui Papură Vodă se mai pot întâlni.

DESPRE UNIREA ROMANEASCA

de Ion TOLESCU

UN om politic liber gânditor din vechea lume a diplomaţiei noastre "titulesciene" din Exil m'a apostrofat:

Lasă-mă, domnule, cu discriminările astea religioase–, că unii-s legionarii Arhanghelului şi alţii lighioanele lui Belzebut. Ce vrei să ne taxeze lumea de "antisemiţi"? Să ne punem în conflict acum cu toată străinătatea! Mai ales aici în Franţa. Ieri era sora noastră mai mare; şi astăzi nici nu ne mai recunoaşte.

Asta numai din cauza dumneavoastră.

Dar dăunează însăşi unirii româneşti.

Dece nu ne unim noi românii? Sau cel puţin să susţinem, prin simplul fapt că e românească o acţiune; că e din ţară sau din exil. Uite jidanii-s uniţi şi-au cucerit lumea!–

Si m'a întristat mult intervenţia amicului.

I-am răspuns cu câteva generalităţi, doar ca să nu se'ncheie discuţia:

–E normal-i-am zis-să fim dezuniţi. Herodot scrie că Thracii strămoşii noştri, cel mai numeros neam despre pământ, dec'ar fost uniţi ar fi cucerit şi ei lumea!

Dar e interesant să vedem care-ar fi cauza desunirii.

Pentrucă ai vorbit de "antisemitism", iată:

Românii sunt un neam metafizic; se identifică cu realitatea naţională. Zicem realitate pentrucă neamul e o fiinţă pentru român; şi se identifică cu el prin dragoste ca şi cu Cristos Fiinţă, Dumnezeul său viu, Existenţa existenţelor. Se şi spune că românul s'a născut creştin. Deaceea Vasile Conta pune condiţia catăţeneiei româneşti: Creştinătatea.

Jidanii sunt un neam dialectic, o naţiune constituindu-se prontr'o religie care e în fond dialectică, cu un fundament în idealitate; o practică ieşită dintr'o concepţie; o formă. Si cum forma e multiplă jidanii profesează această multiplicitate şi în plan politic; ei doar au conceput comunismul şi l-au condus istoric în toată ierarhia lui, ca pe o dogmă, caşi în practica acelor precepte religioase pe care le respectă cu rigurozitate în aceeaşi finalitate de exclusivă decurgând din contractul lor dialectic cu divinitatea. Si-i adevărat că au cucerit lumea cu această multiplicitate formală că stăpânesc şi capitalismul şi sunt şi la Washington şi la Moscova şi la Strasbourg, iar Diaspora şi Sionismul sunt concomitente. Deaceea sunt şi uniţi.

Noi românii e normal să nu fim uniţi, pentrucă conţinutul nu se poate multiplica, iar conştiiţa este indivizibilă. Dar în ea se rezolvă toate antinomiile.

Incât, revenind la "titulescieni" şi "legionari", în controversa pe tema unirii româneşti, s'a putut vorbi de două Românii în contradicţie una cu alta.

România lui Titulescu (om al reîntregirii, nimic de zis) şi România lui Codreanu (om al conştiinţei naţionale, adică al unirii pe conţinut).

Diferenţa între ele? Uzăm de o metaforă:

România lui Titulescu, o luntre pe apele iudaismului internaţional.

România lui Codreanu, o stâncă în faţa acelei invaziuni. Si ne întrebăm: unde este luntrea aceea a emeritului Nicolae Titulescu, azi, când stânca nici ea nu se mai vede? Dar ea există în adâncurile conştiiţei Neamului.

Si va exista aşa dupăcum a existat Neamul sub valurile năvălirilor. Icoana aceea după două mii de ani a strălucit în lumina istoriei. Am văzut-o cu toţii.

Mâine, desigur, încă o vom vedea.

Cu ajutorul lui Dumnezeu!

In concret, care-i deosebirea între Nicolae Titulescu om al Reîntregirii şi Corneliu Codreanu, om al unirii româneşti? Pe aceşti doi poli, ca atitudine, sunt împărţiţi românii, azi în exil caşi ieri în România dintre cele două războaie. Pe două atitudini. Ele se definesc astfel: Titulescu a făcut politică; Codreanu a făcut etică.

In primul, politica nu-şi propunea realizarea unei etici. In al doilea, etica îşi propunea o realizare prin politică. Dar care e definiţia Politicei şi cine garantează principiul etic?

Dacă Politica, dupăcum se spune, e realizarea unei Etici şi dacă principiul etic, în mod speculativ, nu-şi găseşte alt fundament decât în Divinitate, atunci atitudinea lui Codreanu e coerentă, rezumându-se la formula sa:

"Pentru legionar politica e religie".

Aşa a fundat el Legiunea pe spiritualitatea creştină.

Este evident că Politica titulesciană, pactând cu iudaismul internaţional, se plasează la antipodul acestei formule. Dar această formulă coerentă a atitudinii lui Codreanu este combătută de politicienii exilului, toţi adepţi ai Preşedintelui "Societaţii Natiunilor" de ieri.

Ne întrebăm: în virtutea cărei definiţii a Politicei şi cărui fundament al principiului etic? Ca să fie coerentă poziţia lor vor trebui să găsească o altă definiţie Eticei şi Politicei.

Până atunci vom asista la această desbinare printre români.

E o dovadă a ceeace spunem, că omul Unirii Româneşti e Corneliu Codreanu şi poziţia lui e o condiţie a acestei uniri. Poate în acest adevăr consistă, ca să nu acuzăm pe nimeni de duplicitate, singura coerenţă a acelor care, cum vedem, aruncă anatema asupra legionarilor că "din cauza lor nu se poate face unirea românilor"; şi ne apostrofează, recunoscându-ne bunacredinţă, "că nu vom schimba noi lumea cu această etică legionară de care vorbim". Răspundem, că nici ethosul românesc nu se poate schimba.

Iar, "că suntem puţini", –iarăşi, dupăcum ni se obiectează– suntem conştienţi. Da, poate că Legiunea nu mai are nici fiinţă fizică. Ea are însă fiinţă morală, caracterul ei permanent, ce-i însuşi ethosul românesc.

Asta s'o ştie adversarii noştri şi din Exil şi din Ţară. După acest ethos s'a condus şi a primit martiriul maestrul vieţii noastre Corneliu Zelea Codreanu.

Si după el au primit martiriul mii de discipoli ai săi ieri, în lagărele de sub auspiciile acelei regine interimare Elena Lupescu-Wolf inspiratoarea unui rege scelerat, simbol iudaic al politicei titulesciene pe care a patronat-o, în incinta Societăţii Naţiunilor.

Si s'au stins şi cei care nu l-au înţeles pe Codreanu ieri şi au fost victimele unui alt simbol iudaic al politicei "titulesciene" cu Sovietele, Canalul Dunării, de sub auspiciile Anei Pauker.

Revenind la rândurile noastre dela început, în ceeace priveşte tradiţionalele noastre prietenii din Occident, în speţă cu sora noastră mai mare, Franţa (cu care am câştigat războiul reîntregirii, dar nu încă al Unirii Româneşti), ea este cu noi, adică în aceeaşi dureroasă situaţie, în raport de cele două atitudini, pentrucă există două Franţe, una dialectică, cealăltă metafizică, încă depe vremea lui Charles Maurras!

ION TOLESCU

INDIGNAREA ....

El a povestit greutăţile colaborarii cu generalul Antonescu în conducerea Statului National Legionar, provocate de temperamentul lui nestatornic, bănuitor, vanitos şi dictatorial.

Intre Noembrie 1940 şi 23 Ianuarie 1941, Conducătorul a sfărâmat propria-i creaţie brutal şi abuziv, iar noi, care am trăit acele evenimente -n'am făcut decât să confirmăm cele spuse de Comandant– ca cronicar al acelor vremuri, recunoscute ca adevărate cu mulţi ani înaintea noastră de Generalul Platon Chirnoaga in Istoria războiului României contra Rusiei Sovietice, din care am reprodus nenumarate citate in articolul precedent, care ţi-a provocat "marginea răbdării", dar pe care le-ai trecut sub tăcere pentrucă nu ţi-au convenit.

Trăim un sfârşit de secol care vrea să se ilustreze în cei 40 de ani scurşi de la sfârşitul celui de al doilea războ mondial, prin anihilarea, tendenţioasă şi mincinoasă a mişcărilor naţionaliste europene, utilizând în acest scop toate mijloacele de difuzare: radio, cinematograf, televiziune, literatura, presa, toate ghidate spre acelaş precis obiectiv.

Legionarismul n'a fost cruţat nici el, deşi fusese scos din cauză în viesparul acuzator dela Nüremberg, pentrucă adepţii lui fuseseră închişi ca prizonieri politici la Buchenwald, mai bine de trei ani.

D-ta nu ţi-ai dat seama şi nu te-ai întrebat dece, atâtă pătimaşe ura împotriva lor?

Ti-o spun eu. Pentrucă legionarismul de peste cincizeci şi cinci de ani, deşi ponegrit, batjocorit şi acuzat de duşmanii indicaţi la începput de toate relele abătute asupra Românisi, dela 24 Iunie 1927 şi până astăzi, plătind cu zeci de mii de victime din rândurile lui această prigoană oarbă –nu şi-a pierdut vigoarea– fiind singurul rămas neclintit pe baricada anticomunista ridicata de Corneliu Zelea Codreanu în 1919 în pădurea Dobrina, împiedecând până la 23 August 1944 cotropirea Tării de către comunism şi combătându-l după acea în exil, cu toată forţa convingerilor lor.

D-tale nationalist cuzist, cum te declari solemn în articolul din Stindardul Nr. 152/84, uiţi că, atunci când ai trecut cu escadronul D-tale îm liniile germane pe frontul de pe Tisa, ai crezut că e mai bine să te integrezi Armatei Naţionale alcătuită Guvernul Naţional de la Viena, pentru a continua lupta împotriva comunismului deja înstăpânit în România prin trădarea regelui şi a partidelor politice şi ai primit comanda unui batalion din Regimentele create la Döllerheim.

Atunci dece îl renegi, îl insulţi şi-l ataci astăzi pe Horia Sima?

La 21 Ianuarie 1941 legionarii nu s'au răsvrătit, cum insinuezi, împotriva Generalului, ci ei s'au găsit blocaţi de armată în prefecturile şi instituţiile pe care simbioza politică legionaro-antonesciană li le încredinţase în statul Naţional Legionar spre administrare şi unde se grupaseră să le apere, dacă ar fi fost cazul,

în confuzia creată de substituirea fără aviz prealabil a prefecților legionari, prin militari de carieră, adică printr'o revenire la perioada antecedentă carlistă, la dictatură.

Dece ar fi luptat legionarii cu Generalul –Conducător al Statului– şi sef al Armatei, când ei il aduseseră în fruntea Tării, cu avântul şi piepturile lor?

Fotografiile reproduse alăturat, demonstrează sentimentele lor de admiraţie şi respect, iar îmbrăcarea cămăşii verzi de către el în Octombrie 1940, simboliza pentru ei, compenetrarea românească a celor două forţe în acel moment, nicidecum o supunere şefiei lui.

Sigur, duşmanii lor şi ai lui cât şi ai Mişcării, nu le convenea armonia guvernării şi au început să sape temeriile colaborării răscolind slăbiciunile omeneşti ale generalului, la care s'au adăugat şi greşelile mărunte ale legionarilor ieşiţi din închisori şi fără experienţă de guvernare. A mai contribuit şi aparatul administrativ al Statului preluat în proporţie de cca 80 % din vechia administraţie carlistă şi care temând reformele preconizate de revoluţia legionară şi satisfacţia cerută pentru jertfele aduse, sabotau guvernul.

Intrigariile lor, vanitatea generalului şi agenţii dizolvanţi strecurati în anturajul Conducatorului l'au determinat sa dea lovitura de Stat de la 23 Ianuarie 1941 instaurând dictatura militară, rupând premeditat colaborarea cu legionarii.

Toate acestea sunt confirmate de generalul Platon Chirnoagă şi ministrul Reichului german Neubacher, în paginile Nr. 98 paragraf 3, 107 paragraf 2, 111/14 paragraf 2, din cartea Istoria războiului României contra Rusiei Sovietice. Citeşte-le.

Mahalaua a debordat în centrul Bucureştiului, asmuţită de cei interesaţi ca să se producă această ruptură între general şi legiune. N'au scos-o în stradă si nici n'au manevrat-o legionarii, cum insinuezi cu rea credinta, ci provocatori, politicieni, comunişti şi "nemţi" de ai lui Govora, profitând că forţele de ordine –poliţia şi armata– erau baricadate pe poziţiile lor în expectativa unei lămuriri a situaţiei.

Deci cruceşte-te şi cere iertare lui Dumnezeu pentru minciunile debitate în coloana II-a a articolului D-tale, care dezice declaraţia solemnă din coloana I-a paragraful 8:

"Atâta vreme cât mai suntem în viaţă noi, acei care l'am cunoscut pe Mareşal şi care am fost martorii unor evenimente ce nu pot fi prezentate decât aşa cum s'au petrecut, avem datoria de a spune ceace ştim. Dacă nu o vom face, urmaşii near putea acuza de complicitate cu cei care mistifică adevărul".

pe care noi am împlinit-o şi respectat adevărtul iar pe D-ta te descopera complice cu inspiratorii afirmaţiilor mincinos făcute, culese in fapt din propaganda anti-legionară a antoneştilor-Pe marginea prapastiei, Părintele Palaghiţă, Fătu şi Spălăţelu, comuniştii de la Bucureşti, etc.

Mitralierea mulţimei în piaţa Teatrului Naţional din Bucureşti în dimineaţa zilei de 23 Ianurie 1941 şi sutele de victime căzute între morţi şi răniţi, n'am inventat-o eu, ci o mărturiseşte textual, cum am reprodus-o în articolul meu, Generalul Chirnoagă la pag. 112, paragraful 2 din cartea sa: Istoria politică şi militară a războiului României contra Rusiei Sovietice, capitolul Hitler şi Guvernul Antonescu-Mişcarea Legionară şi personal dau crezare Generalului Chirnoagă, om integru şi nu flecărelilor rău intenţionate debitate de D-ta.

Câţi morţi legionari au fost atunci, e greu de precizat căci prigoana deşănţată împotriva lor a taiat orice posibilitate de verificare, dându-se frâu liber fanteziei şi speculaţiilor tendenţioase asupra Statului National Legionar care nu mai putea riposta.

Revenind la celalalte 3 capete de acuzare ale D-tale îţi răspund:

In articolul meu vorbind de sentimentele anglofile ale Generalului m'am referit la perioada vieţii lui petrecută în Anglia ca Ataşat Militar sub domnia Regelui Carol al II-lea şi nu la numirea lui.

Cert este că la urcarea pe tron la 30 Iunie 1930 Carol al II-lea l'a avut în postul menţionat câţiva ani, căci întâmplarea a făcut ca adjunct al lui să fie maiorul M... ofiţer de Stat Major şi absolvent al Scolii de războiu de la Saint Cyr –Franţa, văr primar cu mine şi fost aghiotant al Prinţului Carol în 1917-1918.

Nu e o injurie să spui cuiva că avea sentimente anglofile. Când în plin războiu primeşti trimişii paraşutaţi ai inamicului, şi-i trimiţi la Iuliu Maniu ca să discute condiţiile unui armistiţiu, iar pe de altăparte faci acelaşi lucru fără să-ţi anunţi partenerii cu care teai angajat într'o luptă pe viaţă şi pe moarte şi apoi îi ţii la Sinaia ca oaspeţi aleşi, când avioanele lor semănau moartea asupra Prahovei şi Bucureştiului, cred ca e minimum ce i se poate spune.

Nu am pretenţii de istoric. Spun numai ce am văzut şi trăit, iar acuzaţia că am vocaţie de negustor, nu mă jenează şi nici nu-mi este ruşine s'o pun în practică în exil, ca descendent de olteni ce sunt. Datorită ei revista CARPATII e o făclie aprinsă a românismului, care arde cu aceaş flacără vie de treizeci de ani, iar editura cu acelaş nume are peste 60 de titluri în producţia ei. Ar fi fost bine ca mulţi români să simtă aceaş vocaţie şi să punem stavilă acaparării economice a României de către alogeni.

Cât despre Elbruz... într'adevăr a fost o exaltare patriotică, căci vânătorii noştri de munte ajunseseră doar la poalele lui, adică la cca 2500 metrii, cum se poate vedea din fotografiile epocei răspândite de propaganda românească în Spania şi pe care le reproduc.

Nu am avut intenţia să lipsesc pe germani de performanţa lor

1) Revoluţia legionară din 6 Septembrie 1940, dominâ capitala Tăriu.

2) 6 Octombrie 1940. Concentrarea fortelor legionare in piaţa naţiunei, preludiul decretării Statului Naţional Legionar.

3) Generalul Antonescu vorbeşte masei legionare cu acest prilej.

Alpinii Români în munţii Caucaz.

alpinistă, de şi, nu cred ca acesta a fost scopul trimiterii atâtor ofiţeri şi trupă le care s'au mai adăugat apoi şi cei 40 de prizonieri sovietici-cărăuşi şi ghizi. Existând frăţia de arme româno-germană în plină euforie atunci, am voit să extind gloria şi bravilor noştrii alpini, cari se găseau şi ei pe ici, pe colo în Caucaz şi care prin prezenţa lor acolo, asiguraseră şi ei pe undeva succesul alpiniştilor germani. Deci cer scuze celor care s'ar simţi lezati, cu excepţia D-lui I.V. Emilian, care nu le merită pentru maliţiozitatea dovedită.

Legionarii, vrea nu vrea, Domnul I.V. Emilian, nu au nici o vină în prăbuşirea finală a Mareşalului, doborît de propriile-i greşeli, din care evidentiez următoarele:

1) Măcinarea sistematică după 1940 a tineretului legionar în închisori, în câmpuri de concentrare sau pe front, lipsindu-se de cea mai fidelă apărare, numai din vina de a nu-i fi acceptat megalomana pretenţie de al aclama –Căpitan– al Mişcarii Legionare. Rămas singur, a fost doborît.

2) Colaborarea stransă cu partidele istorice, care nu-l iubeau si nu l'au respectat, cum s'a dovedit ulterior prin abandonarea lui în mâinile duşmanilor, mai ales după toamna 1943-până la 23 August 1944, admiţându-le jocul negocierilor armistiţiului cu duşmanii de moarte ai Neamului nostru şi călcând angajamentele militare semnate. Pe el l'a costat viaţa, dar Tara plăteşte crunt de 40 de ani urmarile catastrofice ale umilirii faţă de învingătorii fără conştiinţă, morală si omenie.

O Românie învinsă pe câmpul de luptă nu ar fi fost pedepsită mai crunt, decât urmările funeste aduse de 23 August 1944 în Tara noastră, care după ce a sângerat 8 luni luptând alături de Aliaţii învingători, n'a primit în schimb nici măcar răsplata de cobeligerant, impunându-i-se injust capitularea fără condiţii şi robia sovietică.

Traian Popescu

Alpinii Români în munţii Caucaz.

PARASUTAREA IN ROMANIA OCUPATA

V

de Filon VERCA

—Las'că venim mâine iarăşi, şi vom reuşi, mă încurajează fratele de cruce.

Venim din nou, câteva zile în şir, cu acelaş rezultat, Ceva nu merge în cutia magică. Mă întorc la Timoşara, copleşit. Raţiunea misiunii noastre e pusă în discuţie, din moment ce aparatul nu merge. Nu puteam lua legătura cu exteriorul, dar vom face altcum! Rostul nostru nu se opreşte aici!

Ion Constantin, mai amărât ca mine, mă întreabă care ar fi cauzele acestei nereuşite.

—Nu cred să fie lipsa mea de experienţă. Aparatul a suferit în căderea şi o verificare de către un inginer specialist, ne-ar da poate soluţia.

—Am avea pe cineva, dar nu cred să cunoască apratul militar. Să încercăm totuşi.

—Militare sau civile, aparatele sunt aceleaşi, principiul nu are uniformă.

—Aşteaptă câteva zile aici, să-l iei înapoi, de s'o putea repara. Să-l încerci din nou!

Zilele trec, două, trei, patru, o săptamană. Toţi cei consultaţi rămân neputincioşi. Iată-ne lipsiţi, prea curând, de primele arme de luptă, încredinţate la plecare, şi asta dintr'o întâmplare stupidă! Las'că de ne-ar fi svârlit la locul ales, în câmp deschis, şi în toate condiţiile de securitate, ar fi fost altceva. Cu dacă şi doară, s'ar putea explica multe. Situaţia e una, clară, simplă: desarmaţi!

Aflu că din toate aparatele echipelor sosite, unul singur funcţiona, cu greu, pe undeva, prin Ardeal. Cel al lui Ion Maruşca. In timpul şcoliii nu era totuşi printre cei mai buni. Se vede însă că se dovedeşte a fi cel mai descurcăret. Stricate în căderе toate? Nepriceperea oamenilor? Din circa zece echipe, una singură îşi împlineşte rostul, iniţial conceput.

—Ar fi un aparat aici, cu care au venit nişte băieţi pe jos, din Jugo-Slavia, ar trebui să-l vezi, de ai putea face ceva cu el, îmi spune Ion.

Am sărit numaidecat să-l desfac, să-l pipăiu, să văd ce poate. Acelaş model ca al nostru, cu baterii şi quartzuri, ce nu depăşea 8000 kcs. şi cu toate accesoriile necesare.

Undeva, la marginea oraşului, la aşa numita "Casă verde" a pădurarilor, voiu încerca noul aparat, cu quartzurile mele.

Drumul până acolo era însă periculos. O casă izolată, la vreo trei km. de unde locuiam eu. Trebuia să trec prin faţa unei baterii antiaeriene ruseşti şi să înfrunt surpriza de a fi atacat de "necunoscuţi" sovietici, ce desbracă şi ucid pe toţi cei întârziaţi după lăsarea serii. Gândul însă că aş putea reuşi minunea, îmi spulberă orice teamă. De cu ziua, un camarad transporta valiza cu aparatul şi pe înserate o iau peste câmp spre locul ales, de pe strada Dacilor, unde locuiam. Strâng în mâini puternic două pistoale încărcate şi număr paşii, oprindu-mă la intervale scurte, să ascult, să pătrund întunericul, ce ascunde misterul atâtor primejdii. Ajuns în dreptul bateriilor, îmi opresc respiraţia, să ascult, hotărît să-mi vând scump pielea. Aud voci, ce vin din stânga drumului, disting limbă streină, ce-şi pierde ecoul pe luncă. Cât de sinistru îmi sună în urechi presentimentul atât de aproape este de mine primejdia. Calc încet pe marginea drumului, aşteptând parcă ceva, să mă oprească. Apoi nimeni n'ar mai şti nimic. Presa roşie ar relata convenţional o nouă crimă: "un necunoscut (mi se potrivea de minune, eram în adevăr necunoscut) ucis de necunoscuţi. Purta haine militare".

Cine oare ar mai căuta să afle de soarta mea? Camarazii îşi vor strânge inima în dinţi. O lacrimă, o hotărâre, de a continua căţi au mai rămas. Norocul, sau ceea ce vă aşteptă în urmă, păşea alături de mine. Noaptea îşi ascunde tainele. Pe cele bune, pe cele rele, ocrotind deopotrivă misterul.

Ajung cu bine la casa izolată, să pregătesc legătura ce trebuie să fie la orele unu din noapte. Cele câteva ore ce mă despart de ora fixată îmi frământă creerul de planuri, de emoţii, ca înaintea primului examen. La ora fixată, numai urechi. Ascult, caut şi revin după cele cinci minute reglementare. Nimic nu-mi plăteşte, însă, osteneala. Totul e tăcere grea. Trec apoi pe emisia reglată din vreme şi încep să chem la rândul meu. După trei minute revin pe recepţie, şi ascultarea celor cinci minute, îmi reface speranţa. Nimic însă, absolut nimic, afară de posturile streine, ce-şi traficau contactele obişnuite. Al meu se pierde în marea undelor, după cum chemarea mea se stinge în aceeaşi imensitate a neantului.

O jumătate de oră cu acelaşi rezultat. După cum am convenit la plecare, centrala trebuia să ne asculte, să ne emită, timp de o lună dela data lansării. Termenul trecuse deja şi poate au închis postul, şters din program, ca atâtea altele.

Revin în noaptea următoare, cu aceleaşi riscuri, aceleaşi speranţe, din păcate cu acelaşi rezultat. Cea mai grea era întoarcerea, pe la orele două şi jumătate noaptea, singur, cu toate instrumentele după mine. S'a îndurat Dumnezeu de mine, rătăcit în întuneric, mi-a cruţat zilele pentru alte dureri, ce se înşiruiau grămezi, pândind la toate răscrucile.

—Nu merge, măi Ioane, isbucnesc într'o bună zi. Degeaba-i mai caut.

—Tu eşti singurul care poţi şti dacă mai poţi face ceva. Imi răspunde el trist. Parcă vroia să-mi reproşeze că vina n'ar putea fi în altă parte.

O idee îmi vine în cap. Una ce-mi apare ca o adevărată revoluţie, în tot sistemul ăsta de legături interne. Curierii ce se deplasează cu atâta greutate, întâlniri ce nu arareori pecetluiesc pentru totdeauna soarta a zeci şi zeci de camarazi. Întâlniri ce corespund la atâtea curse întinse, în urma slăbiciunilor celor chinuiţi, ce scapă nume, date, la limita răbdării umane.

—Zici că la Sighişara ar fi un aparat care funcţionează, îl ispitesc din nou cu un zâmbet amăruiu.

—Da, dar ăla îşi face datoria lui, noi... noi o avem pe a noastră!...

—Iată ce plan am! Şi-i explic amănunţit tot ce-mi frământă creerul. Am putea stabili cu cele două aparate, legătura cu Ardealul. Cu celelate aparate, fixate la Bucureşti şi în alte centre, vom reuşi să construim o reţea de legături permanente, prin contacte programate între comandament şi regionale.

—Ar fi posibil o astfel de treabă? Se luminează la faţă ca în înaintea unei revelaţii.

—Ce ne-ar costa s'o încercăm? Nu voiam să risc o prea mare încredere în reuşita planului meu. In domeniul tehnic eram un profan, dar cu ceea ce ştiam eu şi inginerii legionari, îmi închipuiam că, dacă este posibil contactul cu Viena la câeva mii de km., de ce n'ar fi posibil aici, între noi, la distanţe mai mici?

—In câteva zile curierul din Ardeal trebuie să vie, te aranjezi cu el şi pleci acolo, să vezi ce se poate face, să stabiliţi un program de lucru!

Peste câteva zile, în adevăr, curierul ajunge la Timişoara. Cu el, iau calea lungă spre inima Ardealului, cu sufletul tot, încărcat de atâtea sperante de reuşită.

Drumul până acolo nu era lucru uşor. Era ca în vremea diligenţelor de poştă, pe etape. Cel plecat îşi lăsa testament în regulă, nu mai era sigur că se întoarce.

Mi-au fost necesare zece zile până la Mediaş, locul de întâlnire, cu opriri în gări mici şi mari, de zile întregi în ger, pe cer deschis, cu gările pline de ruşi. La apropierea unui tren de marfă, mulţimea năvălea să se urce cu orice preţ, să mai facă câţiva km., să se apropie de casă. Nu mai era lumea din ziua "eliberării" de "duşmanul poporului muncitor", de către, armatele glorioase şi dezinteresate, ale nu mai putin glorioasei republici sovietice!

Patrulele ruseşti, care asigurau în fiecare gară trecerea trenurilor ce veneau sau se îndreptau spre, încărcate cu muniţii şi armament, sau mai ales cu cisterne de benzină, împiedecau oamenii să urce, cu lovituri de armă. Efectul nu era totdeauna cel prevăzut şi atunci o metodă mai sigură intra în funcţie. Eram în gara Coşlariu, nod de pe linia ferată spre Cluj, prin Teiuş şi Arad, Braşov prin Blaj. Mă pregăteam să atac, împreună cu camaradul meu curier, un tren de marfă ce se punea încet în mişcare, direcţia Blaj, peste podul Mureşului, când tunete şi ţipete mă înţepenesc locului. Lumea îngrozită, fugea din tren. De acolo veneau împuşcăturile. Ce se întamplă? Aflăm repede. In capul trenului, de o parte şi de alta a locomotivei, aşezaţi în trăgători, doi soldaţi ruşi, cu pistoale mitraliere, trag focuri dealungul trenului, în mulţimea îngrămădită la scări. Unii cad loviţi de gloanţe, alţii răniţi, iar cei întregi fug îngroziţi. Impuşcaturile continuă la mici intervale, până ce trenul şi-a luat viteză, ca nimeni să nu se mai poată apropia de garnitură.

Ce era de făcut? Fiecare tren era acompaniat de aceeaşi muzică. Lumea din ce în ce mai putină încerea aventura. Riscul era într'adevăr nebunesc.

Petrecem noaptea strecurându-ne spre vagoane parcate, pe linii moarte, cu speranţa de a fi remorcaţi, sau pândind celelalte vagoane de se mişcă din loc printr'o manevră surpriză, ca să ne strecurăm înainte de formarea convoiului. Trenurile treceau la mari intervale, si dacă scăpam unul, ne trebuiau alte ore de aşteptare, pentru o nouă şansă. In fiecare gară pe unde trenul oprea, patrule ruseşti îl goleau de oameni şi din nou în aşteptare. Nu rareori, eram coboraţi, după abia o staţie de mers, câtiva Km. Căţi nu şi-au pierdut astfel viaţa, pe toată reţeaua căilor ferate? Morţi, semănaţi pe întinsul ţării, pentru curajul de a se crede încă, la ei acasă.

Noi, de vom reuşi să urcăm acum, —nu eram departe de Mediaş—, vom merge până la destinaţie. După miezul nopţii, un nou tren intră în gară. O nouă speranţă ne aşteaptă. N'a durat însă mult, că-i desprind locomotiva şi vagoanele rămân moarte ca şi celelalte. Lumea, dezamăgită, reintră în gară. Noi, mereu la pândă, nu îndrăznim să ne adăpostim ca ceilalţi.

Pe nesimţite, o nouă locomotivă, alimentată, se leagă la capul vagoanelor şi în câteva minute o ia din loc. De astă dată, am reuşit şi noi să ne strecurăm pe platforma unui vagon deschis. Inainte ca mulţimea să-şi dea seama, locomotiva scoate un sunet prelung, se îndreaptă spre podul Mureşului. Nu s'a oprit deloc. Chiar la Mediaş, îşi continuă drumul, grăbit. Norocul nostru, că în gară îşi miesorează viteza, şi am putut sări din mers, fără multă pagubă, doar câteva lovituri pe corp. Contactul cu pământul a fost cam dur. Am uitat să precizez, că pe vremea aia toate trenurile de persoane au fost suprimate, lăsând calea ferată în totalitatea reţelei la dispoziţia ruşilor, pentru alimentarea frontului.

Cât de frumos îmi pare oraşul împrăştiat pe dealuri, case rare împrejmuite de copaci bătrâni. Intr'una din aceste case, am găsit lăcaş şi prieteni vechi.

—Bată-te norocul, tu eşti singurul cu pricina? Cum de ai reuşit? Imi aduc aminte că la şcoală nu prea străluceai în meseria aste, întâmpin plin de bucurie pe Ion Maruşca, ardelean, coleg de şcoală la telegrafişti, la Breitenfurth.

—Şcoala îi una şi praxa îi alta! Aici se vede rezultatul, îmi explică el, mândru de farsa ce-a tras-o tuturora.

—Deocamdată, ai dreptate, îngân, nedumerit. Dar cum se poate? Imi scutur capul, el a reuşit şi eu... nimic.

Nu pierdem vremea. Ii explic pe scurt rostul venirii mele şi încântat de plan, ne punem la treabă.

—Şi... merge strună legătura? nu mă reţin să-l ispitesc.

—Acum, mai rar, dar vin mereu. Dacă vrei să asişti la noapte la întâlnire?

Eram atat de curios să văd, să aud. Imi părea cu neputinţă! Totuşi minunea s'a petrecut sub ochii mei. Un singur occident stupid, te face tot atât de inutil ca şi aparatul stricat. Fixăm programul contactelor de probă şi mă grăbesc să plec înapoi, cu o mică speranţă, dar totuşi una, care să înlocuiască pe cea mare, dispărută prea timpuriu. Iau masa în oraş cu alte surprize. Camarazi de lagăr, strecuraţi prin front înaintea mea, sau trecuţi prin Banat, cu echipele sosite, înainte ca ruşii să fi ajuns aici. Popa Aurel, sau Popicu pentru prieteni, Secu Serban, sau Samut, jucători celebri de volley-ball, din clubul "Elanul" unul din cluburile participante la campionatul pe lagăr. Eu făceam parte din "Rarăul". Mai erau "Juveta" cu oltenii şi "Sportul Studenţesc" cu studenţii.

—Şti că a murit Ionel? mă întâmpină Popicu, cu zâmbetul lui de copil, amărat şi trist. Am rămas ca trăsnit. Era atat de viteaz, şi credincios! De ce oare cei buni se duc înainte?

—Dar cum? Cum pe pate? întreb.

—A răcit, o pneumonie galopantă şi în câteva zile s'a stins. N'am putut să'i anuntăm pe ai lui, şi l-am îngropat în cimitirul oraşului, sub nume fals. Camaradul Florea era funcţionar la primărie şi el s'a ocupat de formalităţi, ca să fie acceptat în cimitir.

Cuvintele lui îndurerate, tremurate, sunau grav. Era un trio nedespărţit: Popicu, Samuţ, Ionel. Au mai rămas doi. Un camarad, plecat ca cei mulţi să sufere alături de neamul robit, să-i redea speranţa, să pregătească sufletele pentru rezistenţă, în faţa tragediei ce ameninţa cu desfiinţarea...

A căzut înainte de aşi îndeplini misiunea. Căţi din cei reîntorşi acasă pe ascuns, vor mai rămâne? Şansele sunt minime, dar secretul cel mare zace în modul cum fiecare va şti să sfârşească. Fiecare ascunde în pieptul lui un nume de erou, demn de urmat, sau unul de mişel asvârlit la margine de drum. Fiecare, singur îşi alege calea. Pe el l-a supt pământul rece, i-a supt corpul cald, ce n'a mai găsit adăpost, gonit de streini şi vânzătorii de neam. Azi s'a amestecat cu lutul, dar mâine, acest lut, va forma tărâna legământului, pentru generaţiile viitoare. Săcuşorul cu pământ de la Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz, Ciuc, Vaslui, Răşnov, va fi amestecat cu acela din mormântul lui Ionel Crestea, inginerul ardelean şi a celor ce vor cădea după el, pentru a forma armatele desrobirri.

La crucea lui îmi plec genunchii şi legământul făcut la plecare, îmi întăreşte hotărârea.

Pentru noi nu mai este întoarcere! Vom cădea pe rând: Radu în luptă, Paşca în căderе cu paraşuta, zdrobit de stânci pe crestele Carpaţilor, Ionel Cristea, profesorul Tase, au despicat calea. Aţi pieriţi fără urmă... Poate aşa, prin jertfa lor, a noastră, neamul ăsta va continua să supravieţuiască. Crucile lor sunt semne vii, lucitoare, ce ne arată calea spre adevărata şi singura lumină. Calvarul abia începe. Isbăvirea e departe.

Puterea de sacrificiu nu cunoaşte limite, ea se amplifică odată cu timpul, cu încercările. Profesorul Tase a căzut, nu în luptă directă cu duşmanul, sacrificiul lui e de altă natură. O grenadă, asvârlită la antrenament, de un camarad stângaciu, risca să ucidă un grup numeros. Camaradul Tase, a ţâşnit, a luat-o în mâini, să scape pe ceilalţi, şi a sărit în aer cu ea. Dragostea lui pentru cei din jur, pentru camarazii în pericol, n'a cunoscut zăbavă. Instinctul dăruirii pentru o comunitate de trăire, l-a împins fără ezitare. Aşa am trăit noi în grup. Aşa a înţeles el sacrificiul. Era prima jertfă în şirul celor fără de număr. Ionel Cristea era şi el pe drumul lui, care era drumul nostru, al tuturor.

Am plecat copleşit din Mediaş. Povara corpului îmi apăsa greu, picioarele slabe abia o poartă. De aş putea să mai fac ceva, înainte de a nu fi prea târziu. Gândul că voiu putea reuşi planul conceput, îmi dă forţă.

Inainte de a pleca, întâlnesc pe Nea Nistor, cum îl chemam noi pe avocatul Nistor Chioreanu, şeful Ardealului. Fire dârză, hotărâtă. L-am cunoscut la Rostock, la Buchenwald, mereu pe linia celor ce refuză compromisul. Credinţa lui era fără rezervă. Ardelean din Sibiu, greu de umit, dar când a decis să ţie frontul pe poziţia stabilă era intratabil. Plec, cu ultimele directive dela el, comandant de trupă; dar camarad de suflet şi frate la greu.

Eram singur deacum. Nu! NU singur, Ionel Cristea mă însoţea nevăzut, mereu aproape, mă încuraja, mă îndemna, mai mult decât prezenţa lui vie ar fi putut vreodată s'o facă. Aţi morţi ne însoţesc astăzi... Mâine, mai mulţi. Odată neamul tot, de vom fi vrednici de numele lăsat moştenire de părinţii, bunicii şi strămunicii noştri, ce formează esenţa spiritului românesc.

In drum spre Arad găsesc un tren de persoane, de data asta, lucru rar. Găsesc un loc, într'un compartiment de clasa a treia, cu lume multă ce mergea la tăng, sau se întorcea dela tară, cu coşuri şi traiste pline. In faţa mea, un om robust, în varstă, păzea din ochi un coşmare, plin de ouă, acoperit cu paie. Se duce să le vândă, sau le aduce să-şi hrănească familia, lipsită de hrama elementară. Trenurile nu mai transportau alimente, oraşele erau golite de ultimele rezerve. Doar frontul avea prioritate, în detrimentul restului populaţiei.

Eram îmbracat militar, în uniformă de aviator. Am uitat să pre cizez, că la Mediaş era un regiment de aviaţie, şi prezenţa mea, în acest costum, atrăgea mai puţin atenţia. Pentru control eram "înarmat" cu ordin de serviciu, pe care figura şi pistolul mitralieră de care eram nedespărţit. Erau mulţi soldaţi la aceeaşi uniformă. Impuneam astfel respect şi curaj celor ce călătoreau singuri, la discreţia "necunoscuţilor" ruşi, ce nu cruţau nimic. Doar nu vor ataca un soldat. Curând mă găsesc într'un grup de oameni, ţărani majoritatea, ce mă înconjoară cu multă simpatie. Fiecare scoate din traistă câte ceva de ale mâncării şi-mi întinde cu multă bunătate:

—la camarade, că ştim şi noi ce-i armata!

Mai afectuos îmi părea vecinul de bancă. Bine îmbrăcat, cu un cojoc de piele îmblănit.

Ne apropiem de Arad către miezul nopţii, oră foarte periculoasă pentru cei întârziaţi la drum. Chiar în gări erau atacuri, date de soldaţii ruşi în stare de beţie, pentru a-şi procura băutură. Desbrăcau călătorii şi schimbau hainele pe "vodkă" apoi, cum erau mereu înarmaţi, trăgeau rafale "de veselie" ca la nuntă şi nu rareori gloanţele se opreu în mulţime, făcând în fiecare noapte zeci de victime.

Ce era să fac? Nu cunoşteam pe nimeni la Arad. Uitasem să iau adresa unor camarazi localnici. Nu credeam că voiu ajunge

pe aici. Țăranul voinic, ce se afla alături de mine, mă cercetează și mă întreabă unde merg.

–La Timișoara, îi răspund eu.

–Nu ai tren decât mâine dimineață la orele șapte, îmi răspunde el, în timp ce se pregătea să încarce coșul cu ouă. Mai avea și o valiză de lemn, ce părea la fel de încărcată. Cum nu aveam alte bagaje decât sacul în spate și pistolul mitralieră, ca un soldat în misiune, îl ajut să coboare valiza. În drum spre gară îmi propune să merg cu el, să dorm la el acasă, până a doua zi, când mă va trezi el la vreme, să nu pierd trenul.

Ce aveam de făcut? Să stau în gară, risc un control, sau român, sau rus, și riscul nu era de neglijat, și aproape egal. Să plec cu el? Stătea la cealaltă margine a orașului. Risc iarăși să întâlnesc ruși beți, la dus sau la întors, și necazul să fie același.

Privesc țăranul meu care mă imploră, parcă, să-l însoțesc. Arma la umăr dă mai mult curaj decât singur și fără nimic în mâini în miezul nopții. Zăpada mare și gerul ce-mi biciuia fața, mă decid să-l însoțesc.

Valiza grea, dar coșul cu ouă, mai greu. Ne schimbăm cu purtatul poverii, cam o bună bucată de drum. Am ocolit centrul orașului pe străzi laterale, neluminate. Dealtfel luminile pe străzi erau rare, pe vremea asta. Ne feream de soldați de departe și îndată ce-i zăream, schimbam ruta. Ajungem însfârșit frânți de oboseală. Ne oprim în fața unei case mici, care inspira sărăcie.

Țăranul meu bate în poartă și curând ne găsim la căldură. O masă caldă, un pat mai cald, cu duna de fulgi. Soția se numea Rebeca. Aveau trei copii, toți semănau ca două picături de apă. Era o familie de evrei, din cei nu prea înstăriți, de sigur comercianți. Foarte bucuroși să aibe în casa lor un soldat român, în astfel de împrejurări. Se vedea din priviri și din felul cum îmi ofereau ospitalitatea. A doua zi, soția se scoală înainte și-mi pregătește cafea caldă cu cozonac. Am mâncat cu poftă și am pornit spre gară.

Iată o întâmplare, în care omul, indiferent de origine, se manifestă la fel. În pericol toți sunt la fel. Evreii comuniști care au tras în armata română în retragere din Basarabia și cel care mi-a oferit ospitalitatea, sunt aceeași, doar condițiile, i-a făcut să acționeze diferit.

În orice caz, gestul mi-a rămas întipărit în minte. Când am povestit întâmplarea la Timișoara, au râs toți cu poftă.

A doua zi mă apuc de treabă, după programul stabilit cu Marușca. În fiecare noapte, timp de zece zile, ne chemăm, ne ascultăm, fiecare de cealaltă extremittate a undelor. Nimic însă nu ne-a răsplătit osteneala. Nepriceperea noastră sau probleme tehnice ce ne depășesc competința, rezultatul este același. În fața acestei situații, nu rămane decât să raportăm organizației, pentru a fi la dispoziție cu alte rosturi. NOI-AM FOST

Ion Constantin însă, care trebuia să țină legătura cu guvernul de la Viena, se frământă mereu să găsească modalitatea de a o face. În afară de aparatul lui Marușca, ce funcționa, Ion a aflat de existența unei alte echipe, căzută în Munții Cernei, nu departe de Domașnea. Sefu ei era Iosif Găvăgină, un camarad cu care am împărțit viață de "pensionar" al marelui Reich la Rostock și apoi la Buchenwald. CUNOSCUTI DE LA PARASUTARE

Din echipa lui făceau parte alți doi camarazi ca el, Nicolae Târziu și Pintilie Țintoiu, toți trei bănățeni. Unul din Sân Nicolaul Mare, altul de undeva din Timiș. Găvăgina era din Berzovia. Telegrafistul lor era un neamț din Berlin, Johan. Tânăr, blond, plin de curaj. Avea abia 20 de ani și era telegrafist de marină, de unde a fost detașat pentru acțiunea din Romania.

–Filoane, nu ai vrea tu să faci un salt în regiunea unde se găsesc și să vezi ce-i cu ei? mă ispitește Ion Constantin. Sunt oarecum singuri, izolați de lume și nu știm nimic de ei. În afară de asta, vei lua contactul cu șeful echipei, camaradul Găvăgină, să-i încadrezi sistemului nostru, cu aceleași consemne ca pentru toți. Ion Chirilă te va însoți în Caransebeș, el cunoaște locul.

Și astfel, într'o dimineață de ianuarie 1945, mă găsesc în trenul ce duce spre Domașnea, trecând prin Lugoj, Caransebeș, unde mă așteptă Ion Chirilă. Amândoi, după câtva timp de despărțire, o luăm din nou la drum. Teiuș haltă, Balta Sărată, Cârpa, halta Petroșnița. O scurtă oprire, timpul, ca trenul să-și mai ușureze povara de câțiva călători, și o luăm din nou agale lunca Timișului ce se deschide larg.

–Măi Ioane! Tu vezi colo, pe deal, casele albe înșirate ca mărgăritarele în linie, cu fața spre Timiș, ce scaldă holdele? E satul meu! Aici am văzut lumina zilei și... gândul mă întoarce mereu...

. . . . . .

Părinții mei, țărani din tată în fiu, ba chiar în timpuri îndepărtate strămoșii mei au păstorit satul ca preoți trei generații deărândul. Legați de glie, așa cum mi-au ursit și mie să le calc pe urmă.

Pe tata nu l-am cunoscut; a pierit în primul războiu mondial. A căzut luptând pe frontul de pe fluviul Piave, în armata ungurească, contra fraților italieni. Eu aveam doar șase săptămâni. A aflat dintr'o scrisoare a mamei că s'a născut al patrulea copil și bucuria lui nu mai cunoștea margini. "De-acum pot să mor liniștit, are cine să-mi poarte numele", a isbucnit el, sărind din tranșee, plin de voioșie. În acelaș moment un obuz de tun explodează aproape, îngropându-l. Un consătean a avut, în acelaș timp, aceeași soartă. Ni i-au rămas oasele pe pământ strein, pentru că avea o mână rămasă afară și trecând brancardierii după furtună să adune morții și răniții, l-au desgropat. S'a trezit după trei zile. Era viu.

–Dar Filon? Unde-i? întreabă el îngrijorat.

–Nu l-am găsit!

–Era doar în groapă cu mine!

Când s-au dus să-l caute, era deja mort de câteva zile. A murit luptând pentru "patria lui", marea Ungarie. Tragedia unui neam robit. Prietenul lui, Mihuț, trăește încă și azi în sat. S'a întors de pe front și cele scrise sunt povestite de el. De fiecare dată când începe povestea, chipul i se întristează, cu toate că anii au șters de mult orice urmă. Sunt însă momente pe care memoria le păstrează până la sfârșitul vieții.

Povestea lui e lungă. Prizonier în Rusia, s'a întors în 1921 prin Vladivostock și Japonia. A făcut doi ani de drum. A traversat Siberia în timpul revoluției, când cu trenul, când pe jos, atacat când de roșii, când de albi. De fiecare dată cu puțini supraviețuitori, printre care și el. Norocul nu l-a părăsit niciodată, dar mai mult dorința de a se întoarce acasă.

Mama rămasă singură la 29 de ani, cu două fete și un copil mic, începe lupta vieții, inegală. Fratele meu mai mare. Truică, a murit de o boală de copii. Pe vremea aceea, grija de sănătatea noilor veniți era în seama lui Dumnezeu și a leacurilor bătești. Rămân deci singur "stâlpul casei" cum se spune la noi.

Cu douăzeci de jugăre de pământ de lucrat, trei copii mici, o soacră paralizată. Să crească trei copii singură și să le dea și un rost în viață. Viața la țară e atât de grea pentru părinți, pentru copii. Fiecare participă după vârstă la lucrările câmpului și cele auxiliare, până la epuizare.

La vârsta de patru ani, ni se dă în sarcină paza porcilor. Diminețile de vară începeau pentru mine în zori, către orele patru. Când somnul e mai dulce, pentru mine începea ziua. Mama se scula mult mai devreme, să pregătească totul pentru ziua de muncă la câmp. Eu plecam ultimul de acasă, pe la patru și jumătate, cu ochii lipiți de somn după turma de 10 - 15 porci. După vreo 3- 4 km. ajungeam la izlaz. Porcii de-o parte iar eu, întindeam laibărul pe iarbă umedă de rouă să complectz somnul, tăiat în miezul viselor. Când mă trezeam, soarele sus, nu rareori nu mai găseam niciun porc. Îi căutam și îi găseam fie într'o baltă să se răcorească, fie, cei mici împrăștiați să-și completeze hrana Zilei cu fructe căzute din pomi peste noapte. Cu ochii înecați de lacrimi, alergam ore întregi, până să-mi găsesc turma împrăștiată. Plesneam din bici, strângeam din dinți, plângeam de furie, până îi găseam. Extenuat, cădeam din nou, păstrând doar ochii întredeschiși, să nu-i mai pierd din vedere.

La prânz scoteam trăistuța legată de gât și găseam în fiecare zi acelaș tain, mălaiu tare și brânză sărată. Mi se oprea în gât, nu reușeam să-l înghit, atât era de sec. Apă găseam în pârâiasul "Valea mare", mare prin furia cu care cobora dela pădure, umflat de ploile primăverii. În mijlocul secetei mai păstra încă câte un scoc cu apă încălzită de soare. Adesea fărâmițam mălaiul și brânza, făceam cocoloașe muiate cu o leacă de apă, să alunece mai bine.

Așa-mi treceam ziua, singur, cu porcii după mine. Când soarele se apropia de deal, gata să dispară, adunam și eu turma, o număram și o luam spre casă. Cateodată ajungeam înaintea mamei, când ziua se amesteca cu noaptea. Intram porcii la lucul lor și mă așezam lângă vatra folcului. Până ce mama să pregătească cina, eu frânt de oboseală, adormeam pe scăunelul de langă foc, cu capul proptit de furca pieptului. Nu știu cum se termina seara. de multe ori, deschideam ochii în brațele mamei, care mă purta spre așternut, cu grijă să nu mă trezească. Rar apucam masa de seara. Doar mălaiul tare îmi garnisea stomacul pentru somnul nopții, binefăcător. Zile lungi de 18 ore, pentru un copil de patru ani. Așa trăiam zilele verii cu același program. Duminica întârziam mai mult în pat. Era ziua Domnului, zi de odihnă și o gustam din plin. Intre timp. sora mai mică, Veta, păzea vitele. Ea avea cinci ani mai mult ca mine. La vârsta de șase ani schimb paza porcilor cu cea a vitelor, sora schimbă totul cu sapa și grebla câmpului. Vitele aveau neboie de iarbă, de frunze ce nu se găseau decât la limita izlazului cu pădurea de tufișuri. Am dublat drumul, am lungit ziua cu diferența de distanță. Somnul era mai rar, vitele mai greu de supravegheat. Câte odată le pierdeam din ochi și mă trezeam cu paznicii țarinii ce le aduceau din câmpul de trifoi, de grâu sau cucuruz. Amenda în bani o simțeam și seare, când paznicii prezentau nota mamei, cu câteva perechi de palme. Adormeam dus, fără cină, frânt, epuizat. La varsta de sapte ani am început școala. Deacum aveam dreptul să întârzii mai mult în pat. Totuși hrana vitelor rămanea treaba mea, singurul "om" la casă.

Imi plăcea școala, învățam lucruri pe care nu le vedeam pe câmp. Îmi îmbogățeam cunostiințele, limitate la hotarele satului. Copii care au început școala odată cu mine, mai devreme sau mai târziu, se întorceau toți la coarnele plugului după terminarea celor patru clase primare. Pădurarul Anderca, avea doi copii, singurii care au plecat din sat la școală la oraș. Unul, Mihai, ajunge învățător, celălat, Toader, cu doi ani mai în vârstă ca mine, cu greu a terminat cele patru clase de liceu.

O întamplare a marcat viața mea, pentru restul zilelor. Copilul pădurarului Toader, urma școala la oraș. Vara, în pantaloni scurți, petrecea vacanța pe marginea Timișului, liber de orice îndatorire. Într'o duminecă juca mingea în dosul satului, pe un platou înalt în raport cu lunca de vreo 40 metri, cu alti băieți, prieteni de-ai lui, veniți de las oraș.Eu, pe margine, cu cămașa lungă peste ismene în loc de pantaloni, și opinci cu gurguiul ridicat, privezm cu jind, gata să mă avânt. O clipă, mingea de cauciuc, umflată bine, ajunge în dreptul meu. O potrivesc din ochi, îmi iau avânt, o prind în cârligul opincii și dintr'o lovitură dispare pe coasta platoului spre luncă, la cateva zeci de metri mai la vale. Toader se apropie de mine, mă priveste cu dispreț, și-mi asvârle o vorbă grea de urmări:

–Asta nu-i pentru țărănoi!

Il văd parcă și acum cu chiloți scurți, cămasă fără mâneci, ascunsă în pantaloni, cu bocanci negri care luceau în soare. Nu știu ce resort s'a declanșat în mine în acel moment, dar am făcut un legământ față de mine însumi, țăran cunoscut doar pe ulița satului lui. "Și eu am să merg la școală la oraș, și atunci voiu juca și eu ca tine cu balonul".

Da atunci, în capul meu nu mai era loc pentru altceva decât hotărârea fermă de a fi acolo, unde nimeni nu-mi va mai putea spune că ating lucruri nepermise unui copil de țară. Când am ajuns la vârsta de unsprezece ani, după Paștele lui 1926, destăinuesc mamei planul meu de a urma școala de oraș. A rămas contrariată. Ea vedea pentru mine să ajung la maturitate și să-i iau locul la conducerea casei, să calc pe urmele tatei, un țăran înstărit, respectat de ai lui, cu scaun la cap.

Incăpățînarea mea o pune pe gânduri.

In sat era un om în vârstă, orb din naștere, care trăia la București, în azilul de orbi "Vatra Luminoasă" și care se numea Lazăr, ca cel din Biblie. Venea vara în vacanță, acasă, unde avea un frate care se ocupa de el.

Cunoștiințele lui mă stupefiau. Citea cărți pe pipăite "alfabetul Braille" și știa foarte multe. Avea o inteligență și o memorie sclipitoare. Intr'o zi mă decid să-i vorbesc.

–Taică Lazăre, după terminarea a patru clase primare, aș putea să mă duc la liceu, să continui școala?

–Nu numai că-i posibil, dar dacă vrei, mă duc eu la Caransebeș la liceu, să mă interesez și-ți aduc tot ce-ți trebuie.

Mergea pe picioare, dela Petroșnița la oraș, 12 km. Mergea cu mâinile întinse și picioarele ridicate, să nu lovească vreun obstacol. De multe ori, câte o căruță care avea același drum, se oprea, și-l lua, dar foarte des făcea calea pe jos atât la dus cât și la întors. O bucurie imensă l-a cuprins când i-am destăinuit hotărîrea mea de a continua școala.

–Măi Filoane! dar nu-i glumă?

–Nu, taică Lazăre! Eu am jurat că merg mai departe.

Intr'o Duminecă a venit la noi acasă și în fața mamei scoate formularele pentru complectat primite dela liceu.

–Iți trebuie: un certificat dela școală, extras de naștere...

–Incet Lazăre! Ți spune mama dar cine ți-a spus să-i aduci hârtiile astea? El nu se duce la școală la oraș! Aici eu hotărăsc!

–Ah! suspină el amărît.

A doua zi, luni, mă duc la învățătorul Ilie Bugariu, un colos de vreo 120 kg. și-i spun păsul meu. Eram cel mai bun elev din clasă și el era bucuros că cineva din satul lui, vrea să urmeze liceul și poate... mai departe.

–Mă bucur de hotărîrea ta și am să-ți pregătesc certificatul școlar. Un bun certficat!

Peste câteva zile, învățătorul mă cheamă și... nu știa cum să înceapă.

–Măi băete! M'am uitat în catalog și am văzut că... din păcate... tu nu poți să treci clasa a patra ca să-ți dau certificatul.

–De ce don'văjător?

–Păi... ți-aduci aminte, că... odată... ți-am pus o întrebare la aritmetică și mi-ai răspuns cam pe alături.

–Și... pentru o singură dată, să nu pot trece clasa? îngân eu amărât, cu lacrimile gata să-mi isbucnească.

N'am mai zis nimic. Am ieșit legănându-mă, copleșit de nedreptate.

Și el a fost lovit ca și mine! Nedreptatea făcută unui copil e greu de suportat, mai ales de cel care avea misiunea să îndrume copiii acolo unde părinții nu ajung.

–Nu fi trist! Vei încerca la anul viitor. Dar să înveți mai bine.

Am aflat mai târziu adevărul. Mama, în fața încăpățînării mele, s'a dus să-l vadă și l-a rugat să mă împiedice să plec. Rămânea singură și viața, pentru ea era destul de grea și așa. Învătătorul se găsea la mare încurcătură. Să mă încurajeze pe mine, lipsit de ajutorul mamei, sau să accepte acest destin, fără întoarcere. O viață întreagă a luptat și el, pornit tot ca mine, de la țară, contra desnaționalizării poporului de către stăpânirea maghiară. Poezia lui Goga îi lumina calea și-i dădea curaj să predice copiilor dragostea de neam și țară.

Acești învățători, apostoli, uneori chiar martiri, au păstrat legătura cu graiul străbun, au păstrat limba, tradiția și le-au transmis pe ascuns, cu riscuri fără număr, din generație în generație. Se rupea și în el ceva când trebuia să participe la o dramă inevitabilă. Un țăran rămane tot țăran. Așa a fost de totdeauna. Cel care încercă să-și schimbe opincile și portul, trebuie să înfrunte destinul!

Am așteptat un an. Mai hotărât m'am întors la învățătorul meu, după ce am repetat clasa a patra și l-am rugat să-mi dea certificatul.

–Ești tot hotărît? mă întreabă el.

–Ca niciodată!

–Atunci, dragă băete, Dumnezeu să-ți ajute! Oridecâte ori vei avea vreo grijă, vino la mine și voiu face orice să te ajut.

L-am părăsit în toamna lui 1927, însoțit de mama care, și ea s'a înclinat în fața hotărîrii mele.

–Filoane! Pentrucă tu ai vrut s'o faci, ascultă bine și să n'o uiți niciodată! Odată plecat, înapoi nu mai poți veni. Toți cei care au încercat ca tine, s'au întors acasă și azi nu sunt nici domni, nici țărani. Te voiu ajuta să devii om, voiu munci pentru tine, dar să nu ajung de râsul satului!

Era ca o condamnare fără apel. Mă întrebam dacă voința îmi va fi suficientă să reușesc.

COLONELUL DAN IVANOVICI

Pe domnul colonel Dan Ivanovici, l-am cunoscut acum 37 de ani, adică în 1947. Cele întâmplate la 23 August 1944, îl hotărâse pe domnul colonel să aleagă libertatea, căci dânsul a înţeles din primul moment, care era adevăratul sens al "libertăţii" pe care o aduseseră bolşevicii. Eu l-am cunoscut aproape imediat ce am ajuns în pribegia mea, la Paris. Casa domnului colonel Ivanovici, era deschisă oricărui ofiţer care aflase de el şi îi bătea la uşă. Şi o duceam greu, dar în casa domnului colonel, găseam pe lângă o vorbă blândă, un ceai, o cafea, sau o mâncare caldă, care pe acele vremuri nu se găsea cu uşurinţă. Şi l-am iubit-o iubire respectuoasă-, din prima zi în care l-am cunoscut şi am continuat să-l iubesc până astăzi, adica de 37 de ani.

Şi motivul acestei iubiri nu a fost mâncarea caldă pe care o găseam din când în când la domnul colonel ci faptul ca din prima zi am aflat din povestirile domnieisale, că a fost pe front la cerere, deşi se găsea într'un post din Capitala Ţării, unde ar fi putut să aştepte în linişte, sfârşitul războiului.

Domnul colonel Ivanovici era profesor titular pentru cursul de informaţii şi contra informaţii la Şcoala Superioară de război şi în Februarie 1941, Şcoala a primit ordinul că domnul colonel a fost mutat la cabinetul Conducătorului Statului ca şef al Biroului 2 Informaţii, ordinul fiind semnat de însuşi generalul Antonescu. Şi a rămas în acest post până la 1 Martie 1942, dată când a fost numit comandant al regimentului 37 de artilerie din Turnu Severin. Şi la acea dată a plecat pe front, la cerere. Această cerere i-a fost satisfăcută după multe, foarte multe intervenţii şi rugăminţi. Motivul: mareşalul fusese foarte mulţumit de modul în care colonelul Ivanovici îşi îndeplinise serviciul în fruntea căruia fusese pus. Şi pe frontul de la Kerci, în Crimeia, domnul colonel Ivanovici s'a acoperit de glorie, el şi unitatea pe care a comandat-o şi a câştigat cele mai înalte decoraţii germane şi româneşti. Şi postul de pe front era post de front, în faţa obuzelor duşmane care i-a adus şi o rănire. Şi colonelul Ivanovici cunoştea ce însemnau aceste pericole: în primul războiu mondial fusese rănit grav, de două ori. Pentru mine, domnul colonel Ivanovici, avea cel mai mare merit, era ofiţerul activ care nu voise să treaca războiul, fără a trece proba ce mare a unui ofiţer activ: proba focului.

In Februarie 1941, colonelul Ivanovici este chemat din nou in Serviciul de Informaţii, dar din nefericire, nu a mai fost chemat în preajma mareşalului. Dacă ar fi fost chemat în acelasi post, fără îndoială că misteriosul Spătaru nu mai putea să fie parașutat pe pământul Ţării şi să ajungă în Palatul regal, fără să afle Serviciul de Informaţii. Desigur şi fără colonelul Ivanovici s'a aflat, dar nu s'a comunicat şi astfel mareşalul a putut să fie arestat de Mihai Viteză şi predat misteriosului Spătaru.

Dar, din nefericire, s'a întâmplat altfel. Chemat de pe front, colonelul Ivanovici a fost trimis în vara anului 1943 la Lisabona pentru *a preda delegatului englez anumite documente din partea mareşalului.* Iată deci că mareşalul căuta încă din vara anului 1943, pacea cu Englezii, dar căuta o adevărată pace, nu pacea lui Iuliu Maniu şi a lui Mihai Viteză de la 23 August 1944, adică o pace *cu an armistitiu declarat, unilateral.*

Şi în Ianuarie 1944 este trimis Consul la Paris. Misiunea colonelului era "să ia legătura cu autorităţile franceze, engleze şi americane şi să-l ţină la curent cu mersul operaţiilor şi al evenimentelor importante, *în vederea armistiţiului".* Adică mareşalul căuta să ia legături şi să înceapă *dialogul* unei păci demne de la soldat la soldat, şi respingerea unui *monolog,* aşa cum au acceptat-o Viteză şi tovarăşii lui cu *pacea declarată, unilateral.*

Dar după ce lucrurile s'au întâmplat aşa cum s'au întâmplat, colonelul Ivanovici a rămas ca un exilat la Paris unde a căutat să strângă în jurul lui pe toţi ofiţerii fugiţi de pacea lui Viteză. Dar avea nevoie omul să trăiască şi deaceaia şi-a căutat un lucru demn de pregătirea, şi cunoştinţele lui. Insfârşit a primit un răspuns de la Africa de Sud care-i oferea un post de inspector de mine cu un salariu de 650 de dolari pe lună, casă şi om de serviciu. Fără îndoială că postul era ideal dar în acel timp a venit la Paris generalul Rădescu. Şi fără să ezite, colonelul Ivanovici şi-a pus sabia lui în balanţa generalului Rădescu, convins fiind că aşa îşi mai putea servi Patria lui de departe. Pe acea vreme generalul era omul care merita ca domnul colonel Ivanovici să-şi pună sabia în balanta lui, era omul care avusese curajul să le spuna comuniştilor de la Bucureşti, că sunt oameni fără Ţară şi fără Dumnezeu. Generalul Rădescu l-a chemat pe colonelul Ivanovici lângă el, *căci avea nevoie de el,* şi astfel domnul colonel, a renunţat la postul din Africa de Sud.

Şi s'a dus în America dar generalul Rădescu a fost torpilat de Vişoeni şi de Cretzeni şi amărît a murit curând. Odată cu generalul Rădescu, Vişoenii au torpilat şi pe puţinii oameni care se găseau lângă el, printre care se afla şi domnul colonel Ivanovici.

Şi de atunci, domnul colonel Ivanovici a dus în America o viaţă care-i departe de a se numi bună. S'a sbatut, a muncit şi nu s'a plâns nimănui şi... a ajuns la vârsta de 90 de ani. Domnul colonel Ivanovici, a împlinit vârsta de 90 de ani la 29 Ianuarie 1984. Şi e viguros şi tânăr. Eu l-am văzut acum vreo cinci ani şi m'a uimit cu tinereţea şi vigoarea lui. Şi acuma, domnul colonel e tot asa de viguros. "Dragul meu, la 29 Ianuarie 1984, s'a împlinit cu vrerea Domnului să împlinesc 90 de ani, voios şi stăpân pe ceiace mi-am pus în suflet şi în minte, prin propriile strădanii ale unui copil sărac. Acum, că am ajuns aceşti ani, aşi vrea să trăiesc să apuc şi Ţara românească liberă de spurcaţii închizitori ai istoriei post moderne", îmi scrie, să-mi aducă la cunoştinţă fericitul evniment. Domnul colonel Ivanovici îmi scrie că a împlinit 90 de ani şi că speră, aşi putea spune că este sigur că va trăi până va vedea Ţara Românească liberată de spurcaţii ei închizitori.

Că va depăşi 100 de ani! Şi noi cei care-l cunoaştem, care-l ştim ce a factul în viaţa aceasta, îi dorim şi îi urăm să depăşească suta de ani de viaţă. Şi aceasta se va întâmpla, căci odată cu el, şi noi aceştia care am pierdut această sperantă, ne-o recâştigăm în faţa acestui om care la 90 de ani speră că nu va muri înainte de a-şi vedea Ţara liberată.

La Mulţi şi fericiţi ani!

Capitan N.S. Beldie

PIERDUTE URME

Lui Nicu Iancu,
pentru "Echipa Mortii"

C'ai trecut cu dric pe stradă
te văzui întâia oară...
Cine dar să nu te vadă
prinsă'n trup cu flori de ceară!

Si că până-mi vine rândul
te-ai jurat să nu te-arăţi,
dar de-atunci mereu cu gândul
te văzui şi'n alte dăţi,

prins în vălul de mireasă
când ne duce'n altă lume
chipul tău care ne lasă
ochilor pierdute urme

că-l avem în suflet, moarte,
prins în giulgiuri şi zăpezi
cât l-ai ţine tu deoparte
şi te faci că nu ne vezi!

Si că-i drept, când vremea vine
să te-alături tu de noi,
trupul că ni-l iei cu tine
dă-ne sufletu'napoi!

Ion TOLESCU
16 Iulie 1984

NOTE PE MARGINEA CARTILOR

● Nicolae Totu: Căpitanul Andrei, roman istorie. Editura Dacia, Madrid, 313 pagini.

Cine l-a cunoscut pe Nicolae Totu, nu ar fi putut să-şi închipuie că sub spada luptătorului de baricadă, s'ar fi ascuns o până duioasă de scriitor. Încă de pe băncile liceului, Totu a fost legionar şi la chemarea Căpitanului din 1927 a răspuns, prezent, un prezent care nu avea să-i despartă pe unul de celalalt, decât moartea. In 1938, locuia în Căminul de la Răpa Galbenă, la ordinul Căpitanului. Făcea de toate, alerga toată ziua unde era nevoie, făcea de gardă "La icoană", si bine înţeles, îşi pregătea examenele. Aceste examene, ca orice legionar bun, Totu şi le lua bine şi în plus, citea multă literatură. Când mai avea să –şi prăgatească examenele şi să citească, fiind tot timpul pe baricade? E un mister şi răspunsul este unul singur: citea noaptea. Totu citea multă literatură, în special pe Sadoveanu de care era îndrăgostit şi acest lucru se descoperă mai târziu, ca o influienţă în scrisul lui.

Când Căpitanul a avut nevoie de voluntari care să meargă în Spania, Totu a răspuns ca deobiceiu: prezent. Şi la înapoiere şi-a scris şi publicat amintirile de războiu. Aceste amintiri şi le-a publicat în ziarul "Buna Vestire" şi apariţia lor a produs o mare uimire: se descoperea un mare scriitor. Profesorul Dragoş Protopopescu a scris rânduri de mare preţuire şi după aceia, Totu a început să scrie nuvele în "Vremea", nuvele tot atât de preţuite de Protopopescu şi de alţii.

Şi după aceia a venit Potopul. A intrat la închisoare ca să iasă de acolo cadavru. Şi în închisoare, a scris un roman: romanul de faţă, Capitanul Andrei. Atmosfera era apăsătoare, se simţea că pe toţi cei din închisori, îi pândeşte moartea şi totuşi, Totu a avut seninătatea să scrie romanul de faţă, un roman în care după cum am spus de la început, fosneşte influienţa lui Sadoveanu, dar aceasta nu-i scade valoarea căci e vorba de influienţa lui Sadoveanu din vremurile lui bune şi nu din timpul lui Mitrea Cocor.

In "Căpitanul Andrei" se povesteşte domnia lui Vasile Lupu. Acest domn străin, dar nu fanatiot, Vasile Lupu, a avut o domnie destul de lungă, una din cele mai lungi din Moldova. Şi se poate spune că a fost una din domniile bune, Vasile Lupu a jefuit destul de mult, dar nu prea mult, căci a mai rămas ceva şi bietului român. In timpul lui, Vasile Lupu a trecut ca un fel de nabab care a dat bani şi în dreapta şi în stânga, şi la Sfântul Munte şi la ceilalţi greci, dar, după cum am spus, se pare că Vasile Lupu, jefuia cu milă, căci mai rămânea ceva şi bietului român. Şi dreptatea o făcea la fel, dreptatea lui era dreptate domnească, gâdele domnesc mânuia buzduganul, dar nedreptăţi strigătoare la cer, nu s'au făcut în timpul lupului, şi pentru aceasta sunt mărturi cronicile timpului. Miron Costin a fost ucis ceva mai târziu.

Nicolae Totu era în aceiaşi închisoare în care se găsea şi Căpitanul şi a aflat cum acesta a fost împuşcat, voind să scape de sub escortă. Povestea aceasta nu putea să fie crezută de Totu care ştia din experienţă cum se făcea transportarea legionarilor dintr'o închisoare în alta: legaţi şi de mâini şi de picioare. De atunci şi până la moarte, Totu a ştiut ce soartă îl aştepta, dar a găsit în sufletul lui atâta putere că a putut să scrie mai departe, romanul lui sadovenist. Si a găsit forţe noi: căpitanul Andrei, aşa cum îl descrie Totu, este Corneliu Codreanu. Este o figură de roman acest căpitan Andrei, dar o figură verosimilă. Căpitanul Andrei este descris în aşa fel încat cititorul îl vede mişcându-se şi trăind, ca pe orice erou de roman. Şi totuşi, Nicolae Totu, a avut un fel de viziune caci descrie moartea Căpitanului, nu se poate mai veridic: căpitanul Andrei, ca mai târziu Corneliu Codranu, este strangulat de călăii moderni ai lui Armand Călinescu. Spun că a fost o viziune pe care a avut-o Totu, căci el a murit fără să cunoască adevăratul sfârşit al Căpitanului. Legionarii toţi sperau că Căpitanul mai este în viaţă, şi această credinţă a trăit până în momentul când a fost dată înlături lespedea de 30 de tone sub care îl îngropaseră călăii lui Armand Călinescu şi ai lui Carol al II-lea.

Acesta este romanul căpitanului Andrei al lui NIcolae Totu şi îi sfătuiesc pe cititorii noştri, să citească această carte foarte bună.

● Johann Urwich, Ohne pass durch die U.d.S.S.R., 800 pag.

Este vorba de cartea "Fără paşaport prin URSS" de compatriotul nostru Johann Urwich, care după ce a fost publicată în limba noastră, a reuşit să fie publicată şi în limba germana, într'o luxoasă ediţie. S'ar putea vorbi de o carte fără noroc-e vorba de ediţia românească, pentru care românii noştri de la Free Europe, n'au putut găsi câţiva dolari pentru ca aceasta să apară mai puţin chinuită din banii munciţi din greu ai autorului. Când e vorba de jumătăţile de români, de cei care sunt jumătate Nemţi, se găsesc bani destui, dar de aceasta vor raspunde odată, în special dl Virgil Ierunca.

Iată despre ce este vorba: un neamt, născut în Ţara românească, motiv pentru care s'a considerat întotdeauna român, a fost dus în Siberia unde a muncit în minele siberiene, opt ani. In timpul cât a fost acolo, acestui român-neamţ i-a trecut prin minte că cineva de acolo, trebuie să scrie tot ce s'a petrecut în ţările acelea înghetate, că cineva care a trecut pe acolo, are obligaţia morală să aducă la cunoştinţa lumii, tot ce a văzut, tot ce a pătimit. Si deaceia, timp de opt ani, a cules materialul acesta imens pe care l-a adus la cunoştinţa lumii. Despre munca titanică a acestui om, am scris în revista noastră Carpatii la timpul lui. Dar iată că în limba germană s'a bucurat o de primire frumoasă, cartii acesteia i s'a dat un premiu, fiind considerată ca cea mai bună documentare asupra celor ce se petrec în Rusia Sovietică. Distincţia aceasta i-a fost acordată în Belgia, la Antwerpen. Aceasta s'a întâmplat cu ocazia celui de al XII-lea Congres International al A.W.M.M.-ului, 1984. A.W.M.M. (în românește de opinie") este o organizatie internaţională cu ramificaţii în aproape 100 de ţări din cele 5 continente. Membrii, asociaţiile şi organizaţiile care aparţin sau sunt afiliate A.W.M.M. –ului trec de 100.000 A.W.M.M.– ul este recunoscut ca "persoană juridică conform procedurii juridice elvetiene, în cadrul Camerei de Comerţ al Cantonului St. Galen. Administraţia şi Direcţia juridică a organizaţiei au sediul în Buchs din Elveţia. Directoratul şi Preşedinţia asociaţiei au birourile lor în localitatea Bertrange din Luxenburg.

Deci cu ocazia celui de al XII-le Congres International al A.W.M.M. ului, în 1984, care a avut loc între 28 Aprilie şi 1 Mai 1984, în clădirea Hotelului "Crest" din Antwerpen-Belgia, domnul Johann Urwich, originar din Romania, a fost distins cu "Premiul International al Cărţii AWMM 1984", pentru lucrarea lui în limba germană, Ohne pass durch die UdSSR, (Fără paşaport prin URSS) Premierea a avut loc în după amiaza zilei de 30 Aprilie 1984, în faţa unei asistenţe internaţionale de peste 30 de persoane.

In cadrul congresului au mai citit din propriile lucrări: Gisela Pfeiffer, Alfred Schultz, Ing. Anton Jatsch, Gerda Altschwager, Barbara Suchner, Maria Beyer-Gömer, Marie Burch-Kuchler, Johanna Höhne, Dr. Ernst Höhne, şi Margret Weissmüller şi Johann Urwich care a vorbit, circa 30 de minute despre "Lagarele cu Regim Special din Uniunea Sovietică".

Şi cu aceasta, trebuie spus că aceasta a fost o mare satisfacţie personală, căci am fost acela care l-am descoperit pe Johann Urwich şi l-am prezentat primul, cititorilor în "Carpatii" pe când "amploaiaţii" Europei libere, ca dl Ierunca, nu au aflat nici astăzi.

● Marin Preda: Cel mai iubit dintre pământeni, Edti. Cartea românească, Bucureşti, 1223 pag.

Aceasta voluminoasă carte (1223 pagini), mi-a fost trimisă de un prieten din Bucureşti cu recomandaţia că această carte este cea mai bună care a apărut în România de 40 de ani încoace, ba chiar şi mai de mult, pe scurt, că este cea mai bună carte care s'a scris vreodată!!! Imi mai scrie prietenul că cartea a apărut în editura "Cartea românească" care, ca şi pe timpul nostru, este cea mai bună editură. Şi îmi mai scrie prietenul din Bucureşti, două lucruri: Ediţia I-a s'a vândut în câteva zile şi cu ediţia a II-a s'a petrecut acelaşi lucru şi după aceia n'a mai apărut ediţia a III-a şi cartea se vinde acuma la negru la preţuri fantastice.

După cum se ştie, cărţle apar acum în Ţara, pe răspunderea editorului şi editor fiind însuşi autorul, chestiunea se explică, dar scandalul a apărut când cartea a fost citită de un sbir al regimului. Iată atâtea motive care M'au făcut să devor cartea lui Marin Preda, dar proverbul "la pomul lăudat să nu te duci cu traista mare" s'a adeverit şi de data aceasta. In viaţa mea nu am întâlnit carte mai plicticoasă ca cartea lui Marin Preda. Fără îndoială, că probabil ca pe toţi cititorii din Romania, m'a atras, în primul rând, titlul. In "Cel mai iubit dintre pământeni", îl vedeam pe Nicolae Ceauşescu şi bănuiam că voiu asista la răfuiala cea mai cruntă care a existat vreodată şi am fost complet dezamăgit. Mă apropiam de pagina 1200, adică de sfârşit, şi de Ceauşescu, nici pomeneală. Mai citisem mai înainte declaraţiile proaspătului "evadat" din raiul lui Ceauşescu Caraion şi acesta declarase că această este cea mai bună, cea mai mare, cea mai tare carte care s'a scris vreodată şi conţine povestirea lui Caraion şi a celor 11 ani petrecuţi de acesta în mine. Dar nu a fost nici aceasta şi povestirea celor 11 ani din închisoare au lui Caraion, se reduc la 40 de pagini din cele 1223 de pagini cât are voluminoasa carte a lui Preda.

De fapt în carte e vorba numai de trei ani şi trei luni de închisoare dulce, petrecută de eroul lui Marin Preda şi nu de zecile de ani petrecuţi de cei care erau contra comuniştilor. Probabil că şi închisoarea lui Ion Caraion nu a fost groaznică ci dulce, dar oricum, dacă Marin Preda ar fi povestit cei 11 ani de închisoare au lui Caraion, ar fi putut scrie pagini care să miste pe cititor. Dar probabil, Preda avea oroare de suferinţele legionarilor în închisori şi de aceia, el povesteşte o întâmplare, poate povestită de Caraion, care produce ură. Iat-o: "Intr'o zi se îmbolnăveşte printre noi un legionar. Foarte grav, dizenteric. Nu se uita nimeni la el că trăgea să moară un aşa-zis medic dădu din umeri, nu avea paturi de spital să-l scoată din celulă, îl părăsi acolo să moară sau să trăiască, –un legionar mai putin întrucât putea asta să intereseze pe cineva? Bolnavul zăcea cu ochii închişi şi cu fălcile încleştate de inaniţie, fiindcă mai putea mânca singur. Si atunci se aşezâ lângă el pe pat un comunist, implicat în grupul Pătrăşcanu, evreu pasionat de folclorul românesc, un om de cultură rafinat... Si puse mâna pe lingură şi pe castron şi începu să-i desclestească muribundului fălcile şi să-i dea să mănânce... Si într'o o zi muribundul deschinde ochii, revenind la viaţă. Si drept mulţumire reuşi să băiguie şi avu un rictus care îi strâmbă buzele palide: du-te în... mătii de jidan!"

Si în aceasta povestire cu legionarul, se întâlneşte şi prima porcărie

din cartea lui Preda, dar aceste porcării sunt obișnuite în cartea lui. Poate ași exagera dacă ași afirma că porcăriile în cartea lui Preda, se găsesc una pe fiecare pagină, dar adevărul nu este departe. Să dăm un exemplu: "Petronius e un naiv descriind moravuri romane naive. Ei da! exclamă el, că eroul nimerește printre vestale, care ca să-l vindece de impotență îi vâră un falus de lemn în cur tăvălit prin ardei pisat și urzici și el o ia la goană urlând, în timp ce vestalele îl urmăresc cu țipetele lor: hoțul, hoțul... Săracul, era conștient că impotența lui față de femei venea de la faptul că iubea un băiat cu care trăia".

Aceasta este cartea lui Marin Preda. Dar întrebarea este cum se face că această carte a avut un colosal succes de librarie? E foarte probabil că Românii nu știu despre suferințele celor din închisori, închisori prin care au trecut și au murit nu numai legionarii, ci și democrații, ca Iuliu Maniu și Ion Mihalache.

N.S.G.

REDACTIONALE

- Repetăm apelul făcut în –Redacționale– din numărul trecut, rugând stăruitor cititorii în restanță cu plata abonamentului și pe abonați, primii să-l plătească de urgență și ultimii să-l reînoiască. Urcarea rapidă și continuă a prețurilor –mâna de lucru și material, ne provoacă serioase greutăți de apariție.
- Cititorilor din Canada le comunic că nu am uitat primirea călduroasă ce mai-au făcut cu prilejul vizitei mele din luna August și că în numărul viitor va apare o cronică asupra acestei călătorii și impresiilor culese. Numărul de față era deja complect la intoarcere și nu se mai putea adăuga nimic, cuprinzând deja 8 pagini în plus.
- Colaboratorilor care au trimis materialul promis și nu a apărut în numărul de față, le comunic că publicarea urmează în numarul viitor. Deasemeni îi rog să trimită material pentru numerile următoare.
- Numarul 46 e în pregătire și va apare către sfârșitul lunii Noembrie.
- Cititorilor abonați –prin avion– care primesc cu întârziere revista, le comunicăm că vina este a oficiilor poștale care nu fac constiincios trierea corespondenței încredințată spre expediere.
- Tuturor calde și românești salutări.

Traian POPESCU

CITITI SI RASPANDITI SCRISUL ROMANESC IN EXIL

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL

Director-Proprietar:

TRAIAN POPESCU

APARE ODATA LA DOUA LUNI

SUB INGRIJIREA UNUI COMITET DE REDACTIE

★

Redacția și Adminisratia:

Calle Conde de Peñalver, 82, 4.
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6

Correspondenta:

parlado 9.283 - MADRID (España)

★

Abonamente:

Anual	30 $ USA
De susținere	60 $ USA
Expedierea Avion plus.	10 $ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut.

AU SIECLE DES LUMIERES ETEINTES, de Radu Budisteanu	10 $ USA
AMINTIRI DIN COPILARIE de Ion Creangă	5 $ USA
HAIDUCUL, de Bucura Dumbravă	5 $ USA
LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, premier volume	15 $ USA
ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I. II	10 $ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărasu	Epuizat
NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	10 $ USA
DACIA, de Vasile Pârvan	5 $ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga.	3 $ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Seicaru, vol. I. II	12 $ USA
KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Șeicaru	10 $ USA
STEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur.	10 $ USA
ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă.	10 $ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	5 $ USA
POVESTI FARA TARA, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac și N. S. Govora	10 $ USA
UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Șeicaru.	3 $ USA
DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat pânză	8 $ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUAZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manoilescu, T. Popescu, etc	5 $ USA
MOTA SI MARIN, DOUAZECI SI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manoilescu	5 $ USA
DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia	12 $ USA
RELATIILE ROMANO-RUSE, de N.S. Govora, vol. I si II	20 $ USA
OSTROVUL LUMINILOR, de O. Vuia	5 $ USA
LA GARDE DE FER ET LA TERRORISME, par Faust Bradescu.	10 $ USA
VACANTELE DESTINULUI, de Tiberiu Vuia	5 $ USA
RASCOALA de Liviu Rebreanu, 2 vol.	12 $ USA

Sub tipar:

LA GRANDE THRACE, par Prof. A. Boldur, deuxième volume.

ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga, editia IIa revizuită și complectata 2. Vol.